New York Times Bestseller

CLAIRE MESSUD

PRIETENIE DISPĂRUTĂ

„O CAPODOPERĂ A FICȚIUNII PSIHOLOGICE..."

JULIA KLEIN, *Chicago Tribune*

Julia și Cassie sunt prietene încă de la grădiniță. Ele și-au împărtășit totul, inclusiv dorința de a scăpa de limitările sufocante ale liniștitului oraș Royston, Massachusetts, în care s-au născut. Dar, pe măsură ce se apropie de adolescență, drumurile lor ajung să se despartă, iar Cassie se îndreaptă spre o călătorie care îi va pune viața în pericol și îi va distruge prietenia cu Julia.

Prietenie dispărută este o analiză complexă a poveștilor pe care ni le spunem despre tinerețe și prietenie, dar și despre experimentele cu care ne confruntăm, despre lumea imaginară a copilăriei și realitatea dureroasă a vieții de adult – rezultatul este un portret fidel și strălucitor conceput al adolescenței feminine.

CLAIRE MESSUD

PRIETENIE DISPĂRUTĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MESSUD, CLAIRE
Prietenie dispărută / Claire Messud;
- Bucureşti: RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-108-3

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CLAIRE MESSUD
The Burning Girl
Copyright © 2017 by Claire Messud
Toate drepturile rezervate

Traducere de
Cristina-Mihaela Tripon prin Lingua Connexion

© RAO Distribuţie, 2017
Pentru versiunea în limba română

2018

ISBN 978-606-006-108-3

Pentru Livia, Lucian și James
Și în amintirea lui C.H.

„Iubirea-i băiatul care stătea pe puntea arzând
încercând să recite «Băiatul stătea pe puntea arzând».
Iubirea-i fiul
care bolborosea cuvinte,
în vreme ce biata corabie în flăcări se scufunda
...Și iubirea-i băiatul arzând...“

ELIZABETH BISHOP
din „Casabianca“

PARTEA ÎNTÂI

Ai crede că nimic nu mă mai supără acum. Familia Burnes s-a mutat de mult. Au trecut doi ani de-atunci. Cu toate acestea, nu pot să stau întinsă pe bolovanii de lângă cariera de piatră, nici să-mi vâr degetele de la picioare în apa rece și limpede sau să le aud pe celelalte fete cântând, fără să nu conștientizez în tot acest timp că, de fapt, Cassie a plecat. Apoi îmi vine să spun ceva, știți, dar nu pot. E ca și când ea n-ar fi existat niciodată.

Așa că, fie nu mă duc acolo deloc, fie vin direct acasă, îmi arunc bicicleta pe peluza din spate, cu roțile învârtindu-se încă, și lovesc în ușa exterioară cu atâta putere, încât mama tresare de fiecare dată. Străbate în grabă bucătăria și se uită la mine cu ochii plini de trăiri, iar eu zăresc perindându-se una după alta iubirea, teama, frustrarea, dezamăgirea, dar de fiecare dată iubirea. De obicei, ea rostește un singur cuvânt – „Însetată?" –, cu semn de întrebare, iar acest cuvânt creează un pod de la ea până la mine; eu răspund fie „Da", fie „Nu". Atunci, ea îmi toarnă apă din carafa din frigider – sau nu. Începem de-aici și mergem mai departe.

Astfel trec zilele și vor trece mereu – oare nu Cassie obișnuia să spună: „Totul se rezumă la timpul care trece"? – și vom ajunge la sfârșitul acestei veri așa cum am ajuns și la sfârșitul verii trecute, așa cum am trecut prin toate câte s-au întâmplat în ultimii doi ani. Cu fiecare zi care trece, distanța dintre acum și atunci se mărește câte puțin, așa că pot să cred – trebuie să cred – că, într-o bună zi, voi privi în urmă, iar „atunci" nu va fi decât un punct la orizont.

Povestea poate fi diferită în funcţie de cum o începi: cine-i bun, cine-i rău, ce înseamnă toate astea. Fiecare dintre noi îşi modelează povestea astfel încât să ne reflecte aşa cum credem noi că suntem. Eu aş putea începe cu perioada în care Cassie şi cu mine eram cele mai bune prietene; sau aş putea începe cu perioada în care nu mai eram prietene; sau aş putea începe cu sfârşitul întunecat şi să spun povestea de la coadă la cap.

Nu există niciun început „înainte de". Cassie şi cu mine ne-am cunoscut la grădiniţă şi nu-mi amintesc să fi existat vreun timp în care eu să nu o cunosc, în care să nu îi zăresc părul bălai în mulţime, în care să nu ştiu unde se află exact în încăpere şi să nu mă gândesc că, într-un fel sau altul, îmi aparţine. Cassie era micuţă, cu oase ca de pasăre. A fost întotdeauna cea mai mică fată din clasă. Circumferinţa gleznei ei era cât aceea a încheieturii mele. Avea părul mătăsos şi blond-deschis, aproape ca acela al albinoşilor, iar pielea îi era străvezie şi roz. Însă ar fi o greşeală să luaţi mărimea şi paloarea ei drept fragilitate. Nu trebuia decât s-o priveşti în ochi – avea nişte ochi albaştri care deveneau cenuşii, ca apa din cariera de piatră, atunci când vremea era mohorâtă – şi îţi puteai da seama că era dură. Cred că „puternică" ar fi un cuvânt mai potrivit. Cu toate că, firește, într-un final ea nu a fost suficient de puternică. Însă, încă de când eram mici, ea avea acea atitudine de „fie ce-o fi", „nu sunt o laşă, *tu eşti*?"

Din spusele mamei şi ale lui Bev, mama lui Cassie, se pare că ne-am împrietenit în a doua săptămână de grădiniţă, când aveam patru ani. Aceasta a fost întotdeauna povestea, cu toate că acum nu-mi mai dau seama dacă mi-o amintesc de atunci sau dacă nu cumva mi s-a spus asta de atâtea ori, încât am născocit această amintire. Eu mă jucam cu un grup de copii în groapa cu nisip, iar Cassie stătea în mijlocul locului de joacă, având mâinile pe lângă corp ca o stafie, holbându-se la noi, aparent liniştită, dar complet detaşată. Mi-am lăsat prietenii, m-am dus la ea, i-am atins cotul şi i-am spus – aşa mi s-a povestit – „Hei, vii să construim un castel?" Ea a afişat acel zâmbet rar şi larg al ei, un zâmbet faimos, care a devenit tot mai frumos pe măsură ce

creștea, datorită strungăreței din față. Apoi m-a însoțit la groapa cu nisip. „Și asta a fost tot", obișnuia să spună mama.

Atunci când ești la grădiniță, nu te gândești prea mult la asta. Fiind amândouă niște copile, spuneam fiecare că cealaltă este sora pe care n-am avut-o niciodată. Nimeni nu ne lua drept rubedenii – eu eram înaltă pentru vârsta mea și la fel de lungană pe cât era Cassie de scundă. Eu am părul negru și cârlionțat. Însă aveam amândouă ochii albaștri. „Uitați-vă la ochii noștri, suntem surori secrete", spuneam noi.

Îi cunoșteam casa și camera la fel de bine cum le cunoșteam pe ale mele. Cassie locuia cu mama ei pe o stradă înfundată de lângă Ruta 29, la intrarea în oraș, într-un cartier nou, construit în anii '90, când economia era înfloritoare. Perfectă pe dinafară, căsuța părea să fi fost ridicată de altundeva și plantată pe o bucată simplă de pământ: era o casă albă cu obloane roșii, cu lucarne, cu un acoperiș lung, înclinat și negru și cu o peluză în față, puțin cam neglijată și tot mai năpădită de buruieni în fiecare an, până când a ajuns să fie plină doar de buruieni și de trifoi. Avea un gărduleț alb – doar o bucată în formă de „U", cu o portiță ce dădea în aleea din față – care nu înconjura toată casa; cred că îi spune „gard ornamental". Dincolo de gard și în spatele casei se întindea natura sălbatică, hasmațuchi luxurianți și puieți de arțar, salcâmi și tufe de soc care se înălțau spre cer, și, dincolo de această pustietate, se afla întunecata pădure nord-estică, la nu mai mult de șase metri în spatele casei, o reamintire constantă a faptului că șoimii și copacii, căprioarele și urșii – odată, am văzut o mamă cu puii ei pe asfaltul fundăturii îndreptându-se spre containerele de gunoi – au fost acolo cu mult înainte să vină oamenii și că aveau să rămână, cu siguranță, mult după plecarea acestora.

Cuvântul care îmi vine în minte este „cotropire": impresia era că pădurea cotropea perimetrul casei familiei Burnes, când, de fapt, situația era invers: dezvoltatorii îi determinaseră pe oameni să invadeze natura. Casele înșiruite de o parte și de cealaltă a casei familiei Burnes erau mai mari decât a lor, mai degrabă din șindrile simple de cedru decât albe și înconjurate de tufișuri dese. Familia Aucoin, care locuia alături, avea doi ciobănești germani care stăteau

mai mult pe-afară și care ne speriau de moarte atunci când eram mici. Cassie susținuse mereu că Lottie, cățeaua, îl mușcase pe unul dintre musafirii familiei Aucoin de fund, însă acum îmi dau seama că nu putea fi adevărat, pentru că, în acest caz, stăpânii ar fi trebuit să o eutanasieze. Lui Cassie îi plăcea o poveste bună și nu avea importanță dacă era sau nu adevărată.

Mama lui Cassie, Bev, era asistentă, însă nu o asistentă obișnuită de spital. Ea lucra într-un azil și, în fiecare zi, își conducea mașina, o Honda Civic vișinie, burdușită de dosare și de echipament, spre casele muribunzilor, ca să se asigure că aceștia se simțeau confortabil sau cât se putea de confortabil, având în vedere starea lor. Tatăl meu, care nu este o persoană religioasă – nu ne însoțea, pe mine și pe mama, la biserică nici măcar de Crăciun –, spunea că Bev înfăptuia „lucrarea lui Dumnezeu".

Bev era mereu veselă – sau aproape mereu – și cât se poate de serioasă în privința muncii ei. O bună creștină, ea nu vărsa lacrimi atunci când pacienții ei mureau – obișnuia mereu să spună „trecere în neființă" – și vorbea ca și când i-ar fi pregătit mai degrabă pentru o călătorie misterioasă și uimitoare decât pentru o groapă în pământ.

Bev avea sâni generoși și moi și fundul mare. Purta fuste lungi și vaporoase, care foșneau atunci când pășea. Doar mâinile ei delicate și picioarele îmi aminteau de Cassie. Mâinile erau cea mai mare vanitate a lui Bev. Avea mereu o manichiură perfectă: unghiile îi erau ovale, pilite și date cu ojă în culori frumoase, ca acadelele. Mai era și părul, care semăna cu un nor de culoarea mierii și care mirosea frumos. Atunci când o îmbrățișai pe Bev, îi simțeai mirosul părului.

Mama mea era complet diferită de Bev, la fel cum casa mea era complet diferită de cea a lui Cassie. Plus că eu am tată, iar în această privință am fost mereu diferite. O vreme, Cassie preferase să vină acasă la noi, fiindcă așa se putea preface că *eram* într-adevăr surori secrete, că familia mea era și familia ei.

Părinții mei se mutaseră în Royston la scurt timp după ce tata terminase școala, înainte să mă nasc eu. Atunci când cumpăraseră casa, aceasta trebuie să li se fi părut mare cât un castel: era o casă

dărăpănată, veche de o sută cincizeci de ani, din epoca victoriană, cu cinci dormitoare, o verandă de jur împrejur și o anexă în spate, folosită drept grajd. Nu era extravagantă, ci doar veche. Bucătăria, datând din 1950, are dulapuri albe, ale căror uși nu se închid bine, și un linoleum alb cu negru, în formă de tablă de șah – iar atunci când este pornit cuptorul, ai senzația că ești pe un vas de croazieră.

Tata este medic stomatolog și își are cabinetul în grajd. Pe peluza mare, pe o șindrilă în formă de scut, stă scris cu litere de tipar: „DR. RICHARD ROBINSON, STOMATOLOG, DDS, FACS". Când suflă vântul, aceasta scârțâie. Atunci când merge la serviciu, el parcurge treizeci de metri de la ușa din spate. Pe de altă parte, atunci când cineva are o durere de măsea la 10.00 seara, știe exact unde să îl găsească. Tracy Mann, igienistul dentar, vine lunea, miercurea și vinerea, iar asistenta tatei, Anne Boudreaux, vine în fiecare zi de când o știu. Este cam de aceeași vârstă cu părinții mei, dar pare mai bătrână, poate pentru că se machiază strident. Are o aluniță deasupra buzei superioare, ca Marilyn Monroe, însă pe Anne nu o face să pară mai sexy.

Mama este jurnalistă liber-profesionistă, un termen atât de vag, încât ar putea însemna că poate fi jurnalistă doar atunci când are chef. Scrie recenzii despre restaurante și filme pentru *Essex County Gazette*, iar în ultimii ani ține și un blog literar care are urmăritori, inclusiv o clasă de engleză pentru adulți din Tokio, care lasă comentarii politicoase. Biroul ei se află la al treilea etaj al casei noastre – tatăl prietenei mele, Karen, l-a renovat când eu eram în clasa întâi. Karen s-a mutat în Minneapolis când noi aveam nouă ani.

Camera mea se află lângă baie, la etajul din mijloc, în lateral, iar ferestrele dau spre casa familiei Saghafi, vecinii de alături. Aceștia și-au instalat o piscină în urmă cu vreo câteva veri, iar eu îi aud pe copii bălăcindu-se pe parcursul întregului sezon. Cât timp este suficient de cald ca să îmi las fereastra larg deschisă, copiii sunt afară. Soții Saghafi ne-au spus că putem merge oricând să înotăm în piscină, dar eu n-o mai fac, pentru că odraslele lor sunt cu mult mai mici decât mine și-și petrec tot timpul în apă.

Obișnuiam să merg la piscină în prima vară când au instalat-o. Tata spunea că piscina e o „pacoste", însă mama zicea: „Lasă-i pe oameni să se distreze". Ea mi-a zis că ar trebui să accept invitația vecinilor, ca să nu părem neprietenoși. În vara aceea, eu și Cassie am mers aproape în fiecare zi. Abia împlinisem doisprezece ani: era vara dinaintea clasei a șaptea. Copiii Saghafi, care erau încă prea mici ca să înoate fără supravegherea mamei lor, nu stăteau atât de mult prin zonă pe-atunci, iar Cassie și cu mine ne petreceam după-amiezile înotând, bronzându-ne și sporovăind extrem de însuflețite, de parcă am fi urmat pas cu pas o rețetă complicată.

Dacă aș putea da timpul înapoi, aș nota totul: secretele pe care ni le-am împărtășit și planurile pe care ni le-am făcut. Melodiile pe care le ascultam, chiar dacă, atunci când dădeam mai tare volumul iPod-ului ei, acesta suna ca un radio portabil care cârâia: *California Gurls* de Katy Perry și hitul acela pe care Rihanna îl cânta cu Eminem, deopotrivă captivant și înfiorător dacă erai atent la cuvinte: „Stai aici și privește-mă cum ard..." Mama schimba postul atunci când urma cântecul acesta, scuturând din cap și spunând: „Fetelor, îmi pare rău, dar, pentru că sunt feministă, mă opun".

A fost vara în care am purtat costum de baie cu stele și dungi – în partea de sus, stele; în partea de jos, dungi –, fiind mândră că, atunci când stăteam pe spate, partea de jos se întindea de la un os al șoldului la celălalt. Între ele se afla o adâncitură – stomacul meu era o adâncitură – și, dacă îmi ridicam puțin capul și priveam în jos, zăream cârlionții negri dintre picioarele mele, care tocmai răsăreau. Cassie, care avea tenul deschis la culoare, trebuia să se dea cu o tonă de cremă de protecție solară și, chiar și așa, soarele o ardea imediat atunci când omitea o porțiune de piele. Îmi amintesc noaptea în care a dormit la mine și era aproape vineție pe partea din spate a coapselor, lângă genunchi. Mama a înmuiat câteva cârpe în oțet și le-a așezat pe arsură ca să mai aline senzația de fierbințeală. Cassie a țipat când mama i-a aplicat prima cârpă, dar nu a plâns. Cassie plângea rareori.

În aceeași vară, ne-am oferit să facem voluntariat la un adăpost pentru animale, în afara orașului, pe Ruta 29, și am adoptat fiecare

câte un pui de pisică. Puii erau două surori abia fătate, cu blana de culoarea carapacei de broască-țestoasă și suficient de micuțe încât să le poți ține în palmă. Aveau dințișori albi și gheare opalescente pe care le înfigeau convulsiv în blugii noștri atunci când le așezam în poală, dar fără să provoace durere. Cassie a botezat-o Electra pe-a ei, iar eu Xena pe a mea, după prințesa războinică, pentru că suna bine alături de Electra. Acum, Xena este un ghem de blană grăsun și blând, între două vârste, a cărui fire războinică se rezumă la a fugări păsări și șoareci la lăsarea întunericului – uneori, ea ne aduce ofrande mutilate și le așază pe pardoseala din bucătărie, de parcă ar trebui să le prăjim la micul dejun –, însă Electra, în mai puțin de un an, pe când era încă mică, a dispărut fără urmă într-o noapte.

Era o aventurieră și obișnuia să cutreiere încă de pui pădurea din spatele casei lui Cassie. La scurt timp după ce Anders Shute a intrat în viețile celor două Burnes, Electra pur și simplu nu s-a mai întors acasă. Dacă ar fi fost lovită de o mașină pe Ruta 29, i-am fi găsit trupul. Ne-am întrebat dacă nu cumva fusese răpită de cineva, sau înhățată de vreun șoim, sau dacă scheletul ei nu zăcea cumva printre frunzele putrede din „Pădurea Cotropitoare". Lui Cassie îi plăcea să își imagineze că Electra fugise ca să se alăture unei alte familii, care locuia, poate, la un kilometru sau doi depărtare, și că devora fericită tonul dintr-un bol din argint: o nouă viață mai bună. „Dacă tot e să-ți imaginezi, atunci de ce să te gândești la ceva rău?" spunea ea. Eu eram singura convinsă că pisica murise.

În vara aceea, amândouă voiam, printre altele, să devenim doctori veterinari. Eu voiam să mă fac doctor veterinar, cântăreață și scriitoare – deși uneori mă gândeam că ar fi fost suficient să scriu versuri pentru melodiile pop; apoi doream să fiu doar doctor veterinar și cântăreață, iar Cassie voia să se facă doctor veterinar, actriță și stilistă. Răsfoiam în mod repetat *Tiger Beat* – mama îmi făcuse abonament pentru că mă interesa muzica, la fel ca și pe ea în tinerețe. Pe mine mă preocupa cum cântau trupele; Cassie le dădea note după cum arătau. Mama ei ne spusese că la Hollywood sau la New York existau oameni care își câștigau existența alegând ținutele

pentru celebrităţi, dar nu ne povestise asta ca şi când ar fi fost neapărat ceva bun; fusese mai mult ceva de genul: „Trăim într-o lume atât de nebună, încât unii oameni cred că acesta este un mod acceptabil de a-ţi trăi viaţa!“ Cassie însă înţelesese aceste cuvinte altfel. Ea iubea moda. Zăboveam pe culoarul cu cosmetice din magazinul Rite Aid în timp ce ea încerca toate fardurile de pleoape pe dosul palmei. Eu mă prefăceam interesată de farduri doar pentru că ei îi plăceau atât de mult. Ea era de părere că Lady Gaga era mişto nu atât pentru cântecele ei, cât mai ales pentru modul ei de a se îmbrăca: încălţămintea ciudată, rochia aceea din hălci de carne... Şi, parţial, pentru că nimeni nu era mai diferită de Bev Burnes decât Lady Gaga.

Bev a aprobat dorinţa noastră de a ne face doctori veterinari. Ba chiar ne-a încurajat. Ea a fost cea care a abordat-o pe mama şi i-a sugerat că, dacă ne-ar fi dus pe rând cu maşina, nu ne-ar fi fost greu să lucrăm la adăpostul pentru animale. Mama a fost de acord, zicând că aşa vom şti ce înseamnă „responsabilităţile unui adult“. „În tinereţe, când locuiam în Philadelphia, făceam voluntariat la spital“, ne-a spus ea. Voluntarii purtau şorţuri cu dungi albe şi roşii. „Transportam pacienţii în scaune cu rotile prin spital, îmi amintea ea, din saloanele lor la ecografie sau de la Urgenţă în saloanele lor. La fizioterapie. Ba chiar la coafor, uneori. O bătrânică bătea din palme atunci când mă vedea şi striga: «Fetiţa mea! Fetiţa mea!»“ Ea ne-a povestit cum, odată, luase colţul cu viteză şi o făcuse pe femeia din scaun să se lovească de perete cu piciorul întins, pus în ghips. Chiar şi după atâţia ani, nu reuşea să-şi înăbuşe râsul stânjenit: „După cât de tare a ţipat, sunt sigură că a durut-o crunt“. Cred că ea considera că ar fi fost mai sigur să ne ocupăm de animale, dar tot în spiritul „serviciului“. Bev şi mama se dădeau în vânt după ideea de „serviciu“, de „a da înapoi“, expresii care trebuiau să ne reamintească permanent cât eram de norocoase.

Royston nu este un oraş bogat, în ciuda fabricii Henkel, care se află în apropiere; şi în ciuda faptului că oraşele din jur, cum ar fi Newburyport şi Ipswich, se află pe apă şi atrag oamenii bogaţi, în special vara. Dacă în Boston, să zicem, familia Robinson este

modestă, în Royston noi suntem o familie destul de privilegiată. Până și Bev și Cassie sunt privilegiate, cu traiul lor modest.

Adăpostul pentru animale, o clădire din bolțari, cu un etaj, mi s-a părut o combinație între un cabinet veterinar și un coteț. Încăperea din față, care avea aer condiționat, era prevăzută cu scaune bleumarin din plastic, aranjate pe linoleum ca într-o sală de așteptare, și o tejghea înaltă în spatele căreia stăteau doi angajați cu dosare și computere. Înăuntru mirosea a plasturi și era mereu frig, ca într-o încăpere frigorifică. Pe pereții zugrăviți în cenușiu atârnau postere despre îngrijirea animalelor și despre vaccinuri („Dirofilarii: ucigașul de inimi"; „Boala Lyme și animalul tău"), iar pe un perete al încăperii se întindea un avizier mare, pe care erau prinse fotografii cu pisici și câini alături de noii lor stăpâni.

Marj, persoana responsabilă cu adăpostul – o femeie măruntă, vânjoasă și oacheșă –, avea părul cărunt, scurt, arătând de parcă s-ar fi tuns singură, și o voce răgușită. Maiourile largi pe care le purta îi lăsau la vedere brațele musculoase. Dedesubt, sânii de femeie vârstnică îi atârnau plați, undeva deasupra buricului. Cassie și cu mine ne imaginam că, atunci când aveam să devenim doctori veterinari, urma să purtăm halate albe și elegante și pantofi cu toc jos. Dar, deși nu era doctor veterinar (atunci când era nevoie de un veterinar, venea doctorul Murphy din Haverhill, un bărbat blajin cu barbă și cu un abdomen plat pe sub halatul alb), Marj ne-a arătat cum poți să-ți faci treaba cu iubire, fără să-ți pese de ce crede lumea.

Marj iubea cu adevărat animalele acelea. Mâinile ei erau dibace, iar când îl atingea pe mopsul Stinky, cel plăpând și cu un ochi, pe burtica lui încrețită, o făcea cu blândețe, când ținea la pieptul ei moale un pisoi speriat, cum era Loulou, ochii sălbatici ai pisicii deveneau grei, trupul, moale și începea să toarcă încet.

Marj era bună în special cu pitbullii și corciturile *pit*, care se aflau în număr mare la adăpost. Mulți oameni se temeau de aceștia, iar Cassie și cu mine eram considerate prea mici ca să avem grijă de ei; Marj îl trata pe fiecare ca pe un prieten vechi și le vorbea tuturor în șoaptă, cu precauție, dar cu siguranță în glas. I se spunea

„Îmblânzitoarea de pitbulli", deși lucrurile nu decurgeau întotdeauna bine. Avea cicatrice care dovedeau acest lucru.

În adăpostul pentru animale se intra printr-o ușă grea din metal, care se afla exact lângă biroul administrativ. Crescătoria de pisici, care venea prima, fiind prevăzută cu aer condiționat, deși mai puțin răcoroasă, era o încăpere mare, plină de jos până sus cu numeroase cuști, de circa doi metri pătrați, în care pisici de toate formele, mărimile și culorile moțăiau, își făceau toaleta sau se plimbau de colo colo în aerul îmbâcsit de miros de litieră și de antiseptic dulce. Uneori, un iepure dădea târcoale țopăind în celălalt capăt al încăperii, iar un dihor pe nume Fred se agita în cușca lui de parcă ar fi întârziat la o întâlnire.

De acolo puteai auzi câinii prin pereți – aceștia nu se opreau niciodată din lătrat. Era ca o nesfârșită discordanță răsunătoare. La adăpost, câinii erau cei importanți. Când intrai în încăperea unde se aflau aceștia, pătrundeai într-o lume plină de zgomote, căldură și mișcare. Aerul înăbușitor de vară te izbea în față, iar zgomotul era asurzitor. Pe timpul verii, ferestrele adăpostului erau deschise, iar aerul pătrundea înăuntru. Printr-o simplă tragere a zăvorului, fiecare câine se putea furișa afară până la plasa de sârmă care împrejmuia clădirea. Câinii erau ținuți câte doi sau trei într-o cușcă: multe animale fugare sau abandonate erau luate de pe străzi sau lăsate aici pentru că stăpânii lor nu mai puteau avea grijă de ele. Câinii mici și bătrâni veneau aici pentru că stăpânii lor vârstnici muriseră, sau se îmbolnăviseră, sau se mutaseră în apartamente unde nu erau acceptate animalele de companie. Era greu să le găsești un cămin acestor animale – Stinky se număra printre acestea; la fel și Elsie, o *shih tzu* de zece ani, care avea probleme cu vezica; sau Fritzel, șoricarul gârbovit și surd care lătra aproape necontenit. Câinii mici erau cel mai aproape de ușa din metal; apoi veneau cei de talie mijlocie, tineri și neastâmpărați, corcituri cu fețe frumoase, câini care voiau să hoinărească; și, în cele din urmă, mai departe de intrare, erau cei din rasa *pit* și rudele acesteia, cu fălcile lor puternice și blana scurtă și netedă. Unul sau doi erau atât de răi, încât aveau botniță.

Cassie și cu mine mergeam la adăpost două dimineți pe săptămână, de la 9.00 la 13.00. Sarcina noastră era să hrănim animalele și să le curățăm cuștile. De aceea purtam cizme și mănuși din cauciuc; treptat, ne-am obișnuit și cu mirosul – era o victorie atunci când vreun câine speriat și timid se obișnuia cu tine și, în loc să se ferească, se apropia încet și se apleca sau se rostogolea pe spate ca să îl mângâi. În general, câinii erau blânzi. Voiau să fie iubiți, iar când le ofereai iubire, îți răspundeau și ei la fel.

Aveam preferații noștri – al meu, Delsey, era un labrador cu blana ciocolatie, lucioasă și îngrijită, cu fața pătrățoasă și cu ochi negri și triști, care tocmai trecuse de vârsta copilăriei și își mișca trupul de parcă mărimea lui l-ar fi surprins în continuare. Deși ochii îi erau triști, avea o fire jucăușă; îi plăcea la nebunie să se joace în ocolul câinilor cu o minge veche de tenis sau cu un băț. Îți aducea obiectul plin de bale și puteai observa cum se gândește dacă să-i dea drumul sau nu, șovăind între a-și păstra premiul sau a fugi din nou după el. Uneori, o lua la sănătoasa cu obiectul în gură, având capul sus și coada ridicată, asemenea unui atlet care făcea un tur de onoare în jurul ocolului.

Preferata lui Cassie, Sheba, era o corcitură *pit*. Aveam voie să-i dăm de mâncare, însă nu ne era îngăduit să intrăm în cușca ei decât atunci când Marj era acolo; nu din cauza Shebei, a cărei față pestriță era aproape zâmbitoare și care dădea din ciotul ei de coadă atunci când ne vedea, ci din cauza colegului său de cușcă negru și morocănos, Leo, care nu alerga după bețe, ci le făcea așchii cu colții ori de câte ori avea ocazia.

Cassie o plăcea pe Sheba pentru că era frumoasă și puternică, o adevărată supraviețuitoare. Se spunea că Sheba fusese găsită sfrijită și înfometată într-un țarc de lângă o casă mobilă abandonată, la vreo cincisprezece kilometri în inima pădurii. Stăpânii ei își luaseră tălpășița – Cassie și cu mine inventam povești despre ce se întâmplase cu ei –, iar câțiva vânători auziseră chelălăitul ei. Aceștia îi chemaseră pe cei de la „Controlul animalelor", care veniseră să o salveze. Cassie o întrebase pe mama ei dacă n-ar fi putut s-o adopte pe Sheba, însă Bev refuzase categoric, motivând că ar fi fost prea greu pentru ele să aibă grijă

de un câine, mai ales de unul ca Sheba: după toate cele prin care trecuse, cățelușa avea nevoie de o familie care să poată să petreacă mult timp cu ea, s-o răsfețe și să o facă să se simtă iubită.

Cassie se prefăcea că Sheba era câinele ei. Nu părea să fie nimic rău în asta. Într-o dimineață, când Leo ieșise din cușca lor, Cassie a tras zăvorul și a intrat în cușcă. Extaziată, Sheba a început să se agite și să chelălăie, iar când Cassie s-a așezat turcește pe beton, Sheba a fugit la ea ca s-o mângâie. Cățelușa a făcut ochii mari și s-a rostogolit pe spate, lăsându-și la vedere stomacul pătat și mameloanele mici, iar Cassie a început să o frece cu fervoare, timp în care amândouă scoteau gemete de plăcere.

Eu pândeam pe coridor, cu ochii la ușa din metal: dacă o prindea cineva, am fi fost trimise acasă acoperite de rușine.

– Grăbește-te, Cassie... ieși de-acolo... Cred că vine cineva! i-am spus în șoaptă, dar ea nu m-a băgat în seamă, apoi s-a enervat.

– Care-i problema ta, Juju? Nu suntem aici ca să le facem viețile mai frumoase? Uite ce-i place, nu-i așa, Sheba? Nu-i așa, draga mea?

Cassie n-a fost prinsă – de fapt, noi n-am fost prinse. Când Nancy și Jo, de la recepție, au venit cu niște posibili viitori stăpâni, ne aflam deja în capătul celălalt al adăpostului. Cassie spăla cușca lui Stinky, în timp ce eu îi țineam în brațe trupul mic și neastâmpărat de mops. Cassie însă se purta de parcă ar fi avut vreun drept asupra câinelui. După aceea, pândea orice ocazie să intre în cușca Shebei, ca și când aceasta ar fi fost iubitul ei „rău".

Într-o joi, la începutul lunii august, când lucram deja de două luni la adăpost și ne simțeam ca și cum am fi fost pentru toți la fel de familiare ca mobila, Leo se afla în ocol, bucurându-se de puțin aer – dacă zăpușeala din acea zi putea fi numită „aer". Era singur – nu erau prin preajmă alți câini sau alți oameni care să îl supravegheze, căci Marj se dusese să vorbească la telefon cu furnizorul de mâncare pentru animale, în legătură cu o livrare ce fusese încurcată în ziua precedentă.

– Fetelor, faceți-vă treaba în continuare, ne spusese ea. Mă întorc imediat.

De îndată ce ușa s-a închis în urma lui Marj, Cassie s-a grăbit să îi facă o vizită pe furiș Shebei. Avea în buzunar o jucărie din cauciuc pe care o adusese de acasă și pe care o cumpărase din banii ei. Jucăriile din cauciuc nu erau permise la adăpost, din simplul motiv că ar fi putut rămâne în gâtul vreunui câine, iar acesta s-ar fi putut îneca; însă lui Cassie nu prea părea să îi pese. Îi furișase deja Shebei vreo două și știa că acesteia îi plăceau atât de mult, încât le-ar fi putut ronțăi și înghiți în trei minute. La fel ca și în celelalte dăți, Cassie a tras zăvorul și s-a furișat în cușcă, ținând jucăria sus, în joacă. Mai făcuse acest lucru și înainte. Când se juca, Sheba nu era agresivă din fire, așadar nici măcar nu ne-am gândit că lucrurile s-ar fi putut schimba.

Nu am văzut ce s-a întâmplat în continuare. Eram cu ochii pironiți pe ușa din metal, în așteptarea lui Marj. Nu mă gândeam nici la Cassie, nici la Sheba.

Și, cu siguranță, nu mă gândeam la Leo. Pentru că poarta care despărțea ocolul de exterior părea închisă, nu ne-a trecut prin cap să verificăm zăvorul. Care erau șansele ca Leo să se sature, tocmai în acel moment, să hoinărească de unul singur, să vrea să se întoarcă acasă și să deschidă poarta, împingând-o cu botul? Însă exact asta a făcut, cândva în scurtul interval de timp în care Cassie ținea jucăria în mână.

El a sărit spre jucărie, cu fălcile deschise și cu picioarele ridicate. Apoi a mușcat-o de mâna stângă, umplându-i imediat de sânge partea interioară a antebrațului. Slavă Cerului că a primit pe loc jucăria. Slavă Cerului! Cassie abia dacă a scâncit – mârâitul lui Leo și lătratul strident și disperat al Shebei m-au făcut să mă întorc și să mă uit; Cassie nu scotea niciun sunet. Nu știu ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-aș fi tras-o afară din cușcă, ținându-și fundul înainte, și dacă n-aș fi închis ușa cu piciorul în urma noastră.

Părea să-și fi vârât mâna într-un tocător – pielea îi era sfârtecată de la încheietură în sus, iar sângele țâșnea atât de abundent, încât picura pe pardoseală.

– Îți poți mișca degetele? am întrebat-o, așa cum mă întreba mama atunci când mă loveam. Îți poți mișca încheietura? Cât de grav e? Te doare?

– Nu știu, la naiba! S-a rezemat de sârma cuștii din față, în spatele căreia Opie, un pitbull cu botul alb care suferea de artrită, se holba la noi cu mare interes. Nici măcar nu știu cum doare.

– Rahat, rahat, rahat!

Nu știam ce altceva să spun. Mama spune mereu că înjurăturile vădesc un vocabular nepotrivit și o imaginație săracă; în cazul acesta însă, păreau să fie singurele cuvinte potrivite. M-am aplecat spre mâna rănită a lui Cassie ca și când aș fi vrut s-o ating, dar când am văzut cum zvâcnea și sângera, n-am mai putut s-o fac. Abia dacă observam că Leo și Sheba mârâiau unul la celălalt în cușca pe jumătate deschisă de lângă noi, însă Cassie era atentă. Apoi și-a închis ochii și a început să tremure.

– Totul e în regulă. Totul va fi bine. Mă duc după Marj.

M-am ridicat în picioare și am verificat încă o dată zăvorul. Parcă eram un observator tăcut, care privea ceva ce li se întâmpla altora. Apoi, în tăcerea din interiorul meu, am început să aud brusc zarva pe care o făceau câinii pe coridor. Toți lătrau în același timp, extrem de tare și m-am mirat că, preț de câteva minute, fusesem izolate ca într-o bulă.

În timp ce mă apropiam de ușa din metal, eram practic cu spatele la Cassie, dar simțeam că ea făcea parte din mine. În tot amalgamul acela de lătrături, câini care puteau și briza fierbinte și umedă care pătrundea de afară, aducând un miros vag de fân, ea și cu mine eram legate printr-un fir invizibil, iar acel fir nu era mai puțin real decât orice altceva. Simțeam, datorită acelui fir, că ea se va face bine: Cassie va fi bine. De fapt, ea nici nu a rămas singură atunci când eu am ieșit de acolo și am pătruns în clădirea principală, pentru că eram legate printr-un cordon ombilical, eram inseparabile.

Dar Marj a intrat pe ușă înainte ca eu să ajung la ea. A văzut într-o clipită ce se întâmplase sau, oricum, suficient. În timp ce fugea spre Cassie, i-a strigat lui Jo să aducă trusa de prim ajutor. Apoi i-a înfășurat lui Cassie o pătură în jurul umerilor, din pricina șocului. A pus-o apoi să-și ridice brațul ca să se oprească sângerarea, iar când și-a dat seama cum decurseseră lucrurile, mai mult sau mai puțin, singurele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost: „De ce-ai

lăsat-o?“ De parcă întreaga poveste, de la început și până la sfârșit, se întâmplase, cumva, din vina neatenției mele.

După ce i-a spălat rana, Marj a hotărât că prietena mea trebuia să meargă la spitalul din Haverhill ca să o vadă un doctor. Marj a sunat-o pe Bev, dar – cum a intrat direct mesageria – a decis s-o sune pe mama. După ce i-a explicat situația, mama a fost de acord s-o ducem noi pe Cassie la spital. Era logic. Nimeni n-a precizat în momentul acela dacă ni se va mai permite să ne întoarcem la adăpost – la urma urmei, încălcaserăm cele mai importante reguli și, deși nu recunoscusem, Marj trebuie să fi știut că nu era prima oară; dar am simțit planând deasupra noastră dezaprobarea adulților, având totodată senzația că eram ajutate și pedepsite în același timp.

Când am revenit după un timp la adăpostul de animale, am aflat că Leo fusese eutanasiat. Era mort. Fusese un câine neiubit, care atacase un copil – nu putea scăpa basma curată. Firește că noi știam – iar Marj, fără să o spună cu voce tare, s-a asigurat că știam – că Leo nu greșise cu nimic: îi încălcaserăm teritoriul cu o jucărie din cauciuc ademenitoare, iar el nu făcuse decât să se comporte conform moștenirii sale genetice, conform firii sale violente și nerăbdătoare. Nu trebuie să uităm niciodată că fapta lui Cassie – și a mea, presupun, pentru că fusesem complicea ei, precum spărgătorul de bănci care conduce mașina – i-a adus lui Leo moartea. Era ca și când i-am fi sucit gâtul cu mâinile noastre.

Dar asta a fost mai târziu. În primă instanță, mama a venit cu mașina și ne-a dus la Urgență. Cu fața încruntată, ea a deschis radioul la volum tare și l-a lăsat astfel tot drumul, ca să nu facem conversație. Am parcurs drumul până la Haverhill ascultând o intervenție telefonică despre obiceiul de migrare al bufnițelor, apoi povestea unui apelant care lovise o bufniță cu mașina pe coama unui deal, pe un drum lăturalnic, la asfințit. Era deja prea mult pentru acea zi, așa că mama a oprit radioul. Apoi am ascultat sunetul aerului condiționat. Eu stăteam cu mâinile băgate sub mine, poziția instinctivă a unui copil care se simte vinovat, însă Cassie era evident că nu se simțea astfel.

La spital, asistenta care i-a desfăcut lui Cassie bandajul a făcut o grimasă la vederea rănii. Cassie avea brațele foarte delicate și, în ciuda faptului că stătuserăm mult la soare, pielea ei era încă foarte albă. Mâna îi era umflată și plină de vânătăi și de sânge închegat, iar în partea de sus a brațului carnea îi era zgâriată adânc, aproape sfârtecată. Nu își putea ține degetele drepte, nici nu și le putea mișca deloc – sau aproape deloc. Asistenta i-a curățat rana cu grijă – deși și Marj făcuse asta, rana sângerase în continuare, iar Cassie a țipat când antisepticul a început s-o usture. N-a țipat prea tare, totuși. În cea mai mare parte a timpului însă, a stat liniștită și și-a privit brațul cu ochii ei albaștri, mari de uimire, de parcă acesta ar fi fost desprins de restul trupului.

Atunci l-am cunoscut pe Anders – sau doctorul Shute, cum era pentru noi atunci. Anders Shute era doctorul de gardă la Urgențe în după-amiaza aceea. Eu m-am amuzat pe seama lui în mașină la întoarcere, ca s-o fac pe Cassie să râdă: „Crezi că îi aduc victimele împușcate doctorului Shute?“ sau „Arată de parc-ar fi împușcat și el. Sau de parc-ar fi împușcat pe cineva. Doctore, nu trage! Trageți, e doctorul Shute!“

Era înalt și foarte slab, cu pielea albă ca laptele și cu pomeți proeminenți ca ai unui cap de mort. Avea buzele subțiri, nasul subțire, degetele lungi și subțiri și ochii ușor sașii, ceea ce îi făcea să pară mai alungiți. Părul lung ca al unei fete îi ajungea până la bărbie. Și acesta era subțire, de un castaniu spălăcit, arătând mereu nespălat, chiar și atunci când era curat. Doctorul Shute nu era prea vorbăreț cu pacienții de la Urgențe, dar nu pentru că ar fi fost o persoană îndoielnică. În momentul în care i-a luat lui Cassie brațul rănit ca să se uite mai atent la el, mi-am dat seama că blândețea lui a surprins-o cumva: Cassie s-a uitat la el cu un amestec de rugăminte și de mirare în privire și, pentru prima oară, a întrebat:

– Brațul meu se va vindeca?

Zâmbetul lui era schițat și – inevitabil – subțire, însă s-a străduit în mod special să își mai încălzească privirea.

– Mâna ta, domnișoară, se va vindeca. Cât timp ești un pacient bun, și nu unul nerăbdător – „*ne*-răbdătorul", cum îi spunem noi aici –, mâna ta se va vindeca.

Mi-am dat seama după aceea că el se exprimase într-un mod ciudat, de parcă ar fi vrut să spună că totul depindea de ea. Dacă ea făcea ceea ce trebuia, atunci brațul i se vindeca. Spuse care sugerau, desigur, faptul (incontestabil) că, dacă nu ar fi făcut ce *nu* trebuia, nu s-ar fi aflat acolo. Așa era Anders Shute: încă de la început, de la prima întâlnire, el a lăsat să se înțeleagă că mingea era la Cassie: dacă făcea ce trebuia, totul avea să fie bine. Iar dacă nu făcea, atunci…

I-a făcut un anestezic local în mână, apoi i-a cusut marginile zdrențuite ale rănii; i-a aplicat pe zgârieturile de pe braț un unguent special și bandaje curate și i-a prescris după aceea niște antibiotice pentru o posibilă infecție. Nici mai mult, nici mai puțin de cum ar fi procedat oricare alt doctor.

Mai târziu în acea după-amiază, Bev a năvălit în camera noastră de zi cu stetoscopul în jurul gâtului, respirând greu, ca o viziune în flori albastre, pendulând în mod vădit între îngrijorare și furie. Deși a îmbrățișat-o imediat pe Cassie, eu i-am văzut expresia tulburată de pe față în timp ce o strângea în brațe pe fiica ei, ca atunci când cerul este acoperit de nori.

– Puiul meu, puiul meu, murmura ea, unde ți-a fost capul? Unde ți-a fost capul? Iar mai apoi: Totul este în regulă. Sunt aici, totul va fi bine.

Mama stătea în prag și le privea, ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie, iar eu eram șocată de expresia de pe fața ei: nu era una iertătoare. Era ca și când ar fi trasat în mintea ei un cerc în jurul lui Bev și al lui Cassie și, deși ele stăteau în mijlocul casei noastre, asta nu însemna că locul lor era acolo. Era o expresie care părea să spună: „Voi nu sunteți ca noi. Nu în totalitate".

După aceea nu am mai mers să înotăm în piscina familiei Saghafi, întrucât Cassie nu avea voie să-și ude brațul. Și, timp de câteva săptămâni, nu am fost sigure dacă ni se va mai permite să ne întoarcem la adăpostul pentru animale. Aveam multe zile libere pe care trebuia să le umplem cu ceva, de vreme ce Bev o lăsa pe Cassie la noi înainte de ora 9 dimineața. Mama nu ne permitea să o deranjăm, ca să poată lucra. Ne-a dat câteva sarcini – să udăm grădina, să aranjăm cărțile de pe rafturile din camera de zi după autori, în ordine alfabetică –, însă nu le-a luat prea în serios; și nici noi, mai ales că mâna dreaptă a lui Cassie – cea cu care scria – era nefuncțională. Nici măcar nu ne puteam plimba cu bicicletele. Nici nu puteam juca tenis sau baschet în curtea liceului, pentru că aveam nevoie pentru asta de ambele brațe.

– Doar așa poți ști cât de greu este doar cu un singur braț, a zis Cassie, trecându-și mâna cu bandajul alb ca laptele prin părul blond-deschis.

– Cunoaștem multe persoane fără un braț?

– Pe unchiul lui Wendy, a răspuns ea, referindu-se la o fată din clasa noastră. Și-a pierdut brațul în Irak. L-ai văzut și tu. Lucrează la Lowe, în Haverhill.

– Apoi mai e și bunicul lui Benny. Era cu vreo câțiva ani mai mare decât noi. A avut poliomielită în tinerețe. A rămas cu mâna, dar îi este stafidită și nu o poate folosi deloc. Și-o ține așa.

Am imitat felul în care bunicul lui Benny își ține brațul în fața mijlocului, cu mâna atârnându-i ca o mănușă goală.

– Dumnezeule! a exclamat Cassie. Sper să n-ajung și eu așa.

– Nu te prosti! Ai auzit ce-a zis doctorul. Cât timp ești un pacient bun…

– Dar eu sunt „*ne*-răbdătoare". Și atât de *plictisită*... Și chestia asta va dura *săptămâni*.

– Nu săptămâni.

– Mă rog. Mult prea mult. Nu mai vreau să coc fursecuri cu ciocolată. E vorba despre *viețile* noastre. În curând va începe școala

și vom sta în acele săli de clasă oribile, așteptând iar să treacă timpul. Trebuie să ne găsim ceva de făcut.

Așa că am ieșit. Casa mea este în oraș sau mai degrabă la intrarea în oraș, în capătul dinspre est. Orașul în sine se întinde pe patru cvartale într-o direcție și pe cinci în cealaltă; apoi mai sunt cele două centre comerciale de pe Ruta 29, de lângă autostradă, unde se află Market Basket, Dollar Store, Fashion Bug și Friendly. Sunt mai mult de patru cvartale până la Royston, dar restul sunt străzi rezidențiale șerpuitoare, care se pierd înspre pădure, cu excepția Rutei 29, care se întinde în ambele sensuri, cu bruma de clădiri de birouri neîntrerupte înspre sud și înspre nord, către Newburyport. Găsești cu ușurință localuri lângă autostradă, dar uneori le duci dorul celor vechi, cum ar fi restaurantul Golden Lotus Palace, un templu roșu aprins închinat kitsch-ului anilor '60, prevăzut cu o uriașă poartă poleită și cu dragoni negri din ipsos afară; mâncarea este aici atât de sărată, încât, atunci când ieși de-acolo, ai impresia că te afli pe o altă planetă. Sau motelul Lucky Stars, care a dat faliment în urmă cu vreo câțiva ani: câteva panouri s-au desprins și au căzut de pe vechea siglă de neon – când era întreagă, aceasta semăna cu ceva din *The Jetsons* –, iar ferestrele au fost acoperite cu scânduri, pentru ca oamenii străzii să fie împiedicați să se furișeze în camerele prevăzute cu mochetă. Au mai rămas câteva reminiscențe din vechiul Royston de-a lungul Rutei 29, atestând cum era înainte de exilații burghezi și de artiștii veniți din Boston, chiar înainte de fabrica Henkel.

Am plecat să explorăm zona pe jos, ceea ce însemna în general centrul orașului. Până când am ajuns la cariera de piatră și la vechiul azil. În centrul orașului există un șir de clădiri vechi, minunate, din cărămidă roșie, în stil victorian, cu apartamente deasupra magazinelor. Mereu m-am întrebat cine locuiește acolo. Multe dintre vitrinele magazinelor nu rezistă mult timp – Royston este genul de orășel în care evadează oamenii din Boston sau din Portland, aducându-și cu ei copiii și fanteziile, doar ca să descopere că viața din orășel nu este atât de simplă pe cât se așteptaseră. Aceștia deschid câte un magazin de

bijuterii strălucitoare sau câte o cafenea drăguță, cu vaci pictate pe pereți și cu draperii cu franjuri, care rezistă un an sau chiar doi, în ciuda iernilor aprige, când nu vezi nici țipenie de om pe stradă; dar, mai devreme sau mai târziu, își închid magazinele și se întorc de unde au venit. Mai sunt și cei care rezistă: Adamian Pharmacy, Mahoney's Irish Pub și magazinul Bell's Dry Goods al ursuzei Mildred Bell, care este mai bătrână decât bunica și care are un neg pe bărbie, ca o vrăjitoare. Bell, un loc extravagant și aglomerat, vinde, printre altele, pulovere de Crăciun cu reni și spiriduși. Noile aranjamente din vitrine sunt protejate cu celofan gălbui. Când eram mică, îmi plăcea sectorul cu jucării, unde găseai o colecție de coșuri din plastic pline cu chestii pe care le puteam cumpăra din banii de buzunar – radiere japoneze și carnețele cu Hello Kitty, mingi care străluceau în întuneric, clame de păr în formă de hamburgeri sau brioșe din ipsos. Doamna Bell trebuie să fi avut o slăbiciune pentru animalele din pluș, pentru că în magazin exista un coș mare din răchită plin cu cele mai moi animale din pluș – nu doar urși, ci și bufnițe și girafe –, precum și o colecție întreagă de porcușori. Nouă ne plăcea să intrăm în magazin în acel august călduros, ca să le facem o vizită animalelor din pluș. Și, pentru că mă simțeam prost din cauza accidentului ei și a chinului prin care trecea, m-am furișat într-o zi înăuntru și i-am cumpărat cel mai mic și mai roz porcușor, pe care ea l-a botezat Hubert. L-am ascuns ca să fie o surpriză, dar doar pentru o zi, fiindcă, atunci când am revenit la magazin, ea a observat că acesta lipsește și a început să jelească.

În afară de magazinul doamnei Bell și de Rite Aid, unde cel mai mult ne plăcea culoarul cu produse ce puteau fi probate și cel cu oje (deși Cassie nu avea voie să se dea cu ojă, iar mie nu-mi plăcea), nu prea mai existau alte magazine pentru copii în Royston. Am luat-o înspre parcul de joacă pentru copii de pe strada Market, care se afla dincolo de liceu, având un rondou multicolor și mai multe leagăne înșiruite. În vara aceea însă, se reconstruiau toboganul și structurile pentru escaladă, din care rămăseseră doar cioturi; și-apoi, ceilalți copii din parc erau mici, sub cinci ani, și erau însoțiți de mame sau de bunici. Într-un fel sau altul, ne întrista mai tare decât dacă am fi rămas acasă.

Având în vedere că nu puteam juca nici tenis, nici baschet, liceul nu mai era atrăgător; în plus, un elev de clasa a opta cu gura mare, pe care îl chema Beckett, își pierdea timpul pe-acolo împreună cu gașca lui de prieteni, din care făcea parte și Peter Oundle, băiatul de care eram îndrăgostită. El era la școala noastră dintotdeauna, iar când eram mici, obișnuiam să ne jucăm împreună în pauze – leapșa, tenis de picior sau fotbal. Acum însă, își petrecea timpul cu Beckett, care era cu doi ani mai mare decât noi și șeful unei găști de băieți lungani, iuți de picior și zeflemitori. Peter Oundle, care era doar cu un an mai mare decât noi, fusese întotdeauna diferit, genul de băiat care ți-ar fi întins mâna ca să te ajute să te ridici în caz că ai fi căzut. Era slab și avea nasul ascuțit, dar era chipeș: avea părul cârlionțat, brun-roșcat, și gene lungi.

Băieții jucau baschet ore în șir. Când am trecut pe-acolo, vreo doi dintre ei au fluierat prelung, iar într-o după-amiază, Beckett mi-a strigat:

– Hei, creațo, ce-i cu coșurile alea uriașe de pe fruntea ta?

Replica i-a făcut pe ceilalți băieți să râdă în hohote, iar pe mine să mă înroșesc de rușine. Cassie i-a strigat:

– Ești invidios, Beckett? Văd că ți-ai lăsat părul lung, ca o fată.

– Du-te-n mă-ta! a strigat Beckett, întorcându-se cu spatele; de rușine, mi s-a părut mie.

– Te-aș îmbrățișa chiar acum, i-am spus eu lui Cassie, dar asta l-ar face să creadă că suntem lesbiene.

– Cui îi pasă? a spus Cassie. Cu tine m-aș căsători oricând, dar cu el, nu.

Ne-am văzut de drum și, pe când treceam pe lângă locul de joacă, Peter Oundle ne-a ajuns din urmă. Cârlionții lui erau uzi din cauza transpirației, iar pieptul osos îi tresălta în sus și în jos sub maiou (Celtics, numărul 9). Când mi-a atins umărul, am simțit că mă arde. Cu siguranță eram roșie ca racul la față.

– Hei!

El a rămas nemișcat o secundă.

– Ce vrei? a zis Cassie cu un aer dezgustat.

– Am vrut să-mi cer scuze.

– Poftim? a întrebat ea din nou.

– Beckett poate fi un mare nesimțit uneori.

– Serios?

– Dar nu e băiat rău. A fost o glumă.

– N-a fost amuzantă.

Cassie s-a uitat urât la Peter, de parcă el ar fi fost cel care o spusese.

– E în regulă, am spus eu zâmbind. Voi supraviețui. Mersi că ai venit până aici.

Peter a încuviințat, apoi a luat-o la fugă înspre teren, aruncând o privire peste umăr și zâmbind larg. Mi-a zâmbit mie, mi-am zis, apoi m-am gândit: „A venit până aici pentru mine".

– Păcat că s-a înhăitat cu ei, a spus Cassie când am pornit din loc.

– Nu-i chiar atât de rău...

Ea a pufnit, ca și când ar fi zis: „Ai vrea tu". Știa că îmi plăcea de el.

Cariera de piatră era locul în care puștii mai mari organizau petreceri vara și unde noi mergeam să înotăm uneori, cu părinții noștri și cu prietenii lor.

Aceasta se află cam la un kilometru jumătate la vest de Royston, pe un drum de țară care trece printre două proprietăți private. Abandonată de mai bine de o sută de ani, vechea carieră de piatră este inundată de o apă spectaculoasă, de un gri-verzui rar, o culoare întâlnită în vechile picturi în ulei. Din anumite unghiuri, bolovanii mari strălucesc în nuanțe aurii când lumina cade pe ei, însă culoarea care îmi vine în minte este maro-roșcat, cum este leul. Cariera în sine are culoarea blănii leului, motiv pentru care clădirea primăriei din Royston – construită din piatră în 1870 – are tot culoarea leului.

În sens strict, cariera de piatră este o piscină privată. Aceasta este proprietatea unei asociații latifundiare locale, formată dintr-un grup de administratori care au cumpărat câteva terenuri situate la granița dintre Cape Ann și New Hampshire. Aceștia o administrează ca și cum ar fi o acțiune de caritate privind mediul înconjurător. Trebuie însă să fii membru. Pe la jumătatea drumului de pământ, un lanț

oprește accesul; dar nu este prevăzut cu lacăt, iar dacă ești cu bicicleta sau pe jos, îl poți ocoli. Nu există paznici sau îngrijitori, cu excepția lui Rudy, care are grijă și de cimitir: acesta vine cu o camionetă de un portocaliu-închis, însoțit de Bessie, câinele său ciobănesc german cu un singur ochi, ca să se asigure că nu se petrece nicio grozăvie pe-acolo. Rudy nu este o persoană rea, deși arată oarecum înspăimântător. Nu mai are toți dinții, iar obrajii îi sunt adânciți de parcă gura i-ar fi un *yoyo*. Iar Bessie... ei bine, oamenii se tem de ciobănești germani, iar ea chiar este o apariție surprinzătoare, din pricina faptului că are un ochi lăptos în care se reflectă lumina.

În acea după-amiază, l-am văzut pe șoseaua principală intrând în oraș, în timp ce noi ieșeam. Ne aflam pe marginea acoperită cu pietriș, iar el a făcut un viraj teatral pe partea cealaltă a drumului, în timp ce trecea pe lângă noi; ne-a făcut cu mâna și a dat din cap în direcția noastră. Avea în gură o scobitoare sau o țigară neaprinsă, iar șapca unsuroasă îi stătea invers pe cap, cu șuvițele de păr ieșindu-i de sub ea. Bessie, care stătea pe locul din dreapta, era cu capul scos pe jumătate pe geam, cu limba bălăngănindu-i-se, parcă gustând briza. Priveliștea aceea ne-a făcut să râdem.

– Bucuria unui câine, a spus Cassie. Ce bine-ar fi să ne molipsim și noi!

Intenționam să mergem pe jos până la cariera de piatră doar ca să ne umplem timpul. Nu puteam înota – Cassie nu putea înota, mai bine zis, din cauza brațului –, însă puteam explora locul, cu atât mai mult cu cât știam că una dintre cărările care porneau de la cariera de piatră ducea prin pădure până la azil. Cassie era de părere că acesta era cel mai grozav lucru: dacă găseam drumul până la azil, cine știe ce mai descopeream? Ea credea că acolo exista o comoară – ceva ascuns sau uitat, ceva ce noi nu ne puteam imagina până când nu descopeream.

– Poate că locuiește cineva acolo, a sugerat ea, ridicându-și sprâncenele și zâmbind. O persoană pe care toată lumea o crede dispărută.

– Ăsta mi se pare un motiv să *nu* mergem acolo.

– Laşo!

– Nu sunt. Şi-apoi, dacă ar locui cineva acolo, am fi aflat deja.

– Cum?

– Atât de aproape de oraş? Nu poţi trece neobservat.

– Atunci, ne-am putea preface că locuim acolo. Cum ar fi după-amiaza.

Nu ne mai jucam astfel de jocuri pentru că eram deja prea mari, dar în secret le duceam dorul. O scenă de mărimea unui azil părea perfectă: puteam să dispărem în pădure şi să ne găsim o ascunzătoare, apoi, brusc, am fi putut să ne comportăm ca şi cum am fi avut din nou zece ani. Ea ar fi fost o luptătoare a Rezistenţei din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar eu, un paraşutist din Anglia, aflat într-o misiune secretă; sau am fi fost singurele două supravieţuitoare de după apocalipsă şi ar fi trebuit să ne hrănim cu alune, fructe de pădure şi apă de ploaie. Pădurile din jurul oraşului Royston sunt perfecte pentru astfel de jocuri. Există luminişuri printre copaci, lespezi uriaşe de piatră ca nişte mese, copaci căzuţi care servesc drept bănci, proeminenţe stâncoase sub care îţi poţi construi un mic adăpost, unde apa nu pătrunde decât atunci când plouă torenţial. Nu sunt păduri impenetrabile, ca aceea din *Hänsel şi Gretel*, ci sunt zone în care lumina soarelui cade în pete verzi şi pestriţe pe pământul moale, acoperit cu ace de pin, unde răsar mănunchiuri surprinzătoare de ciuperci otrăvitoare, ca nişte bulbi mici, gălbui şi lucioşi, aproape alunecoşi, şi unde păsările invizibile se cheamă una pe cealaltă, ascunse printre ramurile de deasupra. Uneori, poţi zări strălucirea unei mierle cu aripi roşii sau a unui cardinal, iar alteori, exact la cariera de piatră, câte o egretă ţanţoşă, rătăcită, care ţopăie pe picioruşele ei subţiri, îşi întinde aripile măiestre sau îşi arcuieşte gâtul ca să te privească fix, cu ochi îndrăzneţi şi scânteietori.

În prima zi în care am mers la cariera de piatră, am văzut o astfel de egretă. Am botezat-o Nancy, pentru că acest nume ne făcea să râdem şi, ori de câte ori zăream după aceea câte una, îi făceam cu mâna şi strigam: „Hei, Nancy, ne bucurăm să te vedem!“ Aveam impresia că pasărea era de bun augur pentru noi, că era un semn.

Cassie și-a scos bascheții și șosetele și și-a vârât picioarele în apă, iar eu am început să mă agit, temându-mă ca nu cumva să-și ude mâneca rochiei în apa de pe margine – asta până când mi-a spus să tac din gură. Ne încălziserăm pe drum, chiar dacă umblaserăm prin pădure, iar mie îmi venea să mă dezbrac și să plonjez în apă, fie chiar și pentru un minut, ca să-mi relaxez degetele umflate de la mâini și gleznele. (Unii oameni se umflă din cauza căldurii, iar alții, nu. Inutil să spun, Cassie nu suferea din pricina acestui lucru.) Însă mi-am promis să n-o fac, așa că m-am așezat pe piatra fierbinte și mi-am înmuiat în apă picioarele umflate, ascultând cântecul greierilor și dorindu-mi ca acesta să nu contenească. Ne luase aproape o oră ca să ajungem acolo de la mine de acasă și avea să dureze la fel de mult și la întoarcere, iar noi nu aduseserăm nici măcar o sticlă cu apă.

Când Nancy și-a întins aripile și și-a strâns picioarele sub ea, ridicându-se în aer ca un avion, fără să stropească deloc, Cassie și-a lăsat capul pe spate și a mijit ochii.

– E bine aici, a zis ea.

– E și mai bine când înotăm...

– Este foarte adâncă, nu-i așa?

Deși avea o culoare gri-verzuie, apa era foarte limpede; cu toate acestea, nu-i puteam vedea fundul.

– Ce crezi că e acolo, în adâncuri?

– Piatră, firește. Este o carieră de piatră.

– Fantome, poate? Crezi că există fantome?

Știam amândouă povestea adolescentului care se înecase acolo cu mult timp înainte să ne naștem noi. În 1980 mai exact. Mai mulți puști veniseră aici ca să facă baie noaptea în pielea goală, băuți, sau drogați, sau ambele mai exact, iar un băiat plonjase în apă cu capul înainte și se lovise de-o piatră și nu mai ieșise la suprafață. Puștii erau atât de distrați, încât nici măcar nu observaseră absența lui până când sosise momentul să se întoarcă acasă. Poliția îi găsise trupul abia în ziua următoare. În Royston, toți aflam povestea încă de mici, deși o consideram mai mult o legendă decât o întâmplare

adevărată. Nu știam cum îl chema însă. Tocmai de aceea, în parcare exista un indicator mare, pe care scria „PLONJATUL INTERZIS".

– Fantome? Cassie s-a uitat la mine, mijind ochii din cauza soarelui. Să nu-mi spui că tu crezi în fantome!

– Să nu-mi spui că tu nu crezi!

– Firește că nu cred.

– Cum rămâne cu tatăl tău atunci?

Cassie a clătinat din cap și a tăcut un minut.

– Nu e fantomă, e înger. E complet diferit. Și nu e vreo glumă idioată.

Și-a scos picioarele din apă și s-a întors cu spatele la mine, încrucișându-și-le și lăsându-și capul în bărbie, ca o broască-țestoasă care se retrage în carapace.

– N-am... n-am vrut să... Cass... îmi pare rău!

Nu s-a întors cu fața la mine chiar atunci. Când a făcut-o, buzele ei arătau ciudat. Am crezut că era supărată pe mine, dar abia mai târziu mi-am dat seama că se abținea să nu plângă.

– E timpul să ne întoarcem, nu crezi? a spus ea apoi. Nu ne-a promis mama ta sandviciuri cu brânză?

– Și *milkshake*. De ciocolată.

Tatăl lui Cassie devenise o legendă, la fel ca băiatul care se înecase. Nu în sensul că nu ar fi existat, ci în acela că ea nu îl cunoscuse niciodată. Sau, mai degrabă, nu și-l amintea. Cu excepția fetei lui: mi-a spus că avea o amintire cu el aplecându-se deasupra pătuțului ei, cu ochii lui albaștri, și că simțea cum o ținuse în siguranță în brațele lui – amintiri de sugar, întunecate pe margine ca o fotografie veche, dar încă neștearsă. El era cel care îi alesese numele, Cassandra, pentru că i se păruse cel mai frumos. De la el moștenise ea oasele fragile și înclinația spre matematică – sau, cel puțin, așa îi spusese Bev. Și gustul pentru inelele de ceapă, și urechile clăpăuge.

Tata este atât de prezent în viața mea, încât nici măcar nu mă uit la el. Nu cu atenție. Îl iubesc din toată inima, dar, într-un fel, abia dacă îl văd. Face glume proaste, iar mama și cu mine mormăim

permanent. Se supără când îmi las lucrurile în vestibul, iar eu îmi dau ochii peste cap. Îi cunosc trăsăturile feței atât de bine, încât nu-mi mai dau seama când acestea se schimbă – mama mi-a atras atenția într-o zi că părul lui a încărunțit pe jumătate: când se întâmplase asta? Cum de nu observasem? El mi-a spus că pentru asta există familia: oamenii care te iubesc te văd în cea mai bună lumină, așa cum vrei să fii văzut. El a vrut neapărat să sublinieze că nu era pentru că nu mă uitasem.

Pentru Cassie însă era ca și când tatăl ei se afla în spatele unei draperii groase și negre, cu câteva găurele în ea. Trebuia să se apropie de acestea și să se uite prin ele, încercând să discearnă silueta tatălui ei în puținul pe care îl zărea.

Bev îi povestise de mii de ori despre cum murise el. Locuiau la o fermă, cam la patruzeci de minute la nord-vest de Boston, când se născuse Cassie, iar Bev, deși terminase cursul de pregătire, nu era încă asistentă calificată. Tatăl lui Cassie, pe care îl chema Clarke – „Clarke Burnes, e un nume bun, nu?" zicea Cassie în șoaptă ori de câte ori aminteam de el, de parcă ar fi fost un star de cinema, precum Clark Gable sau Harrison Ford –, avea două slujbe, pentru a se ajunge cu banii până când începea și Bev lucrul. Era profesor de biologie la școala generală din Belmont, Massachusetts (am căutat-o odată pe Google Earth, doar ca să vedem clădirea), și trei nopți pe săptămână lucra ca barman într-un pub din Brighton, care, după cum îi explicase Bev lui Cassie, iar Cassie mie, se afla, practic, în Boston. Joia, vinerea, sâmbăta – Cassie știa și zilele. Târziu, într-o noapte de vineri, în timp ce el se întorcea acasă cu mașina din Boston, pe o vreme rea din luna februarie, pe când Cassie avea doar unsprezece luni, o altă mașină intrase pe contrasens și îl izbise în față. Era un șofer beat. Bev îi povestise cum adormise și se trezise la ora 4.00 dimineața, cu Cassie cuibărită în pat lângă ea, dar fără Clarke. El nu sosise acasă, dar nici nu răspundea la telefon. Ea nu obișnuia să-și facă griji, prin urmare primul ei gând fusese că poate rămăsese peste noapte în Boston, la un prieten, cum făcea uneori; dar se supărase, fiindcă a doua zi era sâmbătă și își făcuseră planuri. Adormise la loc, supărată pe Clarke, apoi se trezise

din nou pe la 7.00, încă supărată; la ora 7.30 o sunaseră de la poliţie, spunându-i-se că soţul ei murise. În anii care urmaseră, Bev îi mărturisise mamei, iar mama îmi spusese mie, că se simţea vinovată pentru că fusese supărată pe el, pentru că nu avusese o părere mai bună despre el; firește că ar fi ajuns acasă dacă ar fi putut.

Clarke Burnes fusese ca un înger pentru Cassie. Ea credea că el o veghea de sus și că o proteja. Visa că erau încă împreună – erau întotdeauna vise frumoase –, că prăjeau bezele, sau se plimbau cu bicicletele, sau că el o învelea seara, iar ea îi memora trăsăturile feţei, cele pe care și le amintea de când era bebeluș. Când avea opt ani, ea îi auzise vocea în cap – cumva, *știuse* că era a lui –, spunându-i să nu pășească pe gheaţa de pe Long Pond în ianuarie. Se plimba cu mama ei pe traseul Audubon, însă ea o luase la fugă înainte, dorindu-și cu disperare să se dea pe gheaţă; când dăduse să sară de pe mal, vocea îi spusese: „Rămâi cu mine, scumpa mea! Rămâi aici, pe mal". Asta îmi povestise Cassie: că el îi spusese „scumpa mea" și, doar auzind aceste cuvinte, ea se simţise în siguranţă. El o însoţea mereu – nu era niciodată singură. Ceea ce era complet diferit de o fantomă din desenele animate, care bântuia cariera de piatră. „Uneori, sunt convinsă că el trăiește, mi-a spus ea odată. Nu doar în mintea mea, ci și în carne și oase. Ca și când s-ar afla după colţ și mă așteaptă aievea. Pentru că îl simt atât de aproape, știi? Ca și când ar fi lângă mine. Îngerii *există*", a șoptit ea cu convingere.

Am văzut la un moment dat o poză cu el: Cassie o ţinea într-o pungă din sertarul cu lenjerie intimă, iar uneori dormea cu ea sub pernă. Mi se părea ciudat că nu aveau poze cu el prin casă, poze cu el și cu Bev, poze cu el ţinând-o în braţe pe Cassie pe când era bebeluș; însă Cassie îmi explicase că mama ei suferise atât de mult, încât, vreme îndelungată, nu putuse să se uite la nicio poză cu el și le ascunsese pe toate. Nici măcar nu aveau un mormânt pe care să îl viziteze, pentru că trupul lui fusese incinerat, iar Bev îi povestise lui Cassie despre excursia pe care o făcuseră iarna până pe malul mării – Cassie nici nu mergea pe atunci – ca să îi împrăștie cenușa în Atlantic. Vântul le suflase câteva particule de cenușă în faţă, îi povestise Bev lui Cassie, și probabil că și

înghiţiseră câteva. Nu era ceva dezgustător, zicea ea, ci un miracol al naturii care făcea ca el să fie prezent mereu în ele.

Ca prin miracol, acea singură poză supravieţuise, vârâtă în spatele Bibliei din casă, unde Cassie o găsise când avea în jur de şapte ani: folosea Biblia ca să construiască o pistă de întrecere pentru maşinuţe, iar poza căzuse din ea. Nu vorbiseră niciodată despre poză, deşi cu siguranţă Bev o văzuse în sertarul ei – însă Cassie nu încerca să o ascundă.

În realitate, era greu să îţi dai seama cum arăta Clarke Burnes: poza era veche şi neclară, făcută în faţa unui hambar, într-o zi mohorâtă de toamnă. Bărbatul din poză avea o faţă pătrăţoasă şi un păr blond care îi cădea peste un ochi şi îşi ţinea mâinile vârâte în buzunare. Se mişcase puţin atunci când fusese făcută poza, aşa că nici măcar nu îţi dădeai seama că avea ochii albaştri (Bev îi spusese lui Cassie că îi avea albaştri). Nu îi puteai descrie cu adevărat nici expresia de pe faţă: era ca şi când ar fi fost pe punctul să facă ceva, fiind prins mai degrabă între două momente. Purta un tricou cu semnul păcii pe el şi, peste, o cămaşă din flanelă roşu cu negru. Cămaşa mi s-a părut întotdeauna a fi cel mai clar lucru din întreaga poză, singurul lucru pe care îl recunoşteai sigur, ceea ce era ciudat, fiindcă semăna cu alte mii de cămăşi din flanelă. Toamna, în micuţul Royston, puteai vedea zeci de astfel de cămăşi, în oricare dintre zile. Nu i-am spus asta niciodată lui Cassie – de ce aş fi făcut-o? Nu era ceea ce ar fi vrut să audă. Prin urmare, atunci când priveam poza împreună, încercam să distingem trăsăturile pe care le moştenise ea, frânturile estompate care se regăseau în trupul ei...

Ştiind toate acestea, dar şi sentimentele ei pentru el, nu ar fi trebuit să mă exprim aşa cum o făcusem, de parcă n-aş fi înţeles ce însemna el pentru ea. Ea n-a mai pomenit nimic despre acest episod, dar a fost unul dintre acele evenimente mărunte şi importante în acelaşi timp.

Ne-am întors acasă ca să mâncăm sandviciuri cu brânză şi să bem *milkshake* de ciocolată, apoi am umplut un lighean cu apă şi ne-am făcut una alteia pedichiura până când Bev a venit după Cassie. Îi

pictasem pe unghiile de la picioare drapelul Regatului Unit – urmărisem un videoclip pe YouTube despre cum se face asta – și ieșiseră bine, cu excepția unghiilor de la degetele mici, care erau neîncăpătoare.

Ea nu a putut să-mi facă un model prea complicat din cauza mâinii, dar mi le-a dat cu o ojă de un albastru-închis, iar eu am lipit deasupra niște steluțe argintii. Unghiile mele de la picioare arătau ca cerul nopții.

În următoarea zi, ne-am întors la cariera de piatră. Ne-am luat de mâncare cu noi, ca să putem sta mai mult, poate chiar toată ziua. Mama, care tocmai scria un articol, nu ne-a acordat prea multă atenție, însă i-am spus că intenționăm să facem o drumeție prin pădure și că s-ar putea să stăm mai mult.

– Să nu vă apropiați de autostradă, a zis ea, ceea ce era absurd, întrucât cariera de piatră se afla în cealaltă parte a orașului, departe de autostradă. Ia-ți telefonul mobil în caz că vei avea nevoie de mine.

– S-a făcut.

– Știți că puteți conta pe noi, doamnă Robinson, a zis Cassie.

Nu am intrat nici în magazinul doamnei Bell, nici în Rite Aid, iar când am trecut pe lângă liceu, Cassie i-a arătat degetul mijlociu lui Beckett, dar eram prea departe pentru ca el să poată vedea.

– Doar o măsură de precauție, a spus ea.

– Ca atunci când îi ții departe pe vampiri cu usturoiul, am zis eu.

Când am ieșit de pe drum și am pătruns în pădure, urmând cărăruia care ducea la cariera de piatră, am avut impresia că pășim într-un vis. Transpirația mi se prelingea pe șira spinării, între rucsacul încins și piele, și îmi simțeam degetele, cu dungi roșii și albe, de două ori mai mari decât mărimea lor normală; însă umbra și frunzele care foșneau făceau dogoarea suportabilă, iar lumina jucăușă arunca pete tremurătoare de soare în locuri neașteptate pe scoarța copacilor sau pe movilele de frunze. Mirosul vegetației verzi și al celei trecute ne umplea nările. Pădurea părea tăcută și totuși neliniștită: se auzeau foșnete și bufnituri, păsările ciripeau, iar

adierea vântului şoptea printre frunze. Ne-am oprit în loc ca să ascultăm, iar Cassie mi-a zis că, atunci când trecea câte o maşină pe şosea, suna de parcă ar fi fost un val uriaş la mal.

Pe măsură ce ne apropiam de cariera de piatră, auzeam tot mai clar voci şi sunetul apei împroşcate. Dar nu era sunetul apei împroşcate de copiii mici sau de băieţii care săreau „ghiulea" în apă, ci unul potolit, însoţit de voci liniştite de adulţi. Erau bătrânul domn Kirschbaum şi soţia lui, am realizat noi când ne-am apropiat de marginea apei. Având origine austriacă sau ceva de acest gen, cei doi erau formali şi puţin cam înfricoşători. El avea o barbă căruntă şi ascuţită şi obişnuia să fumeze pipă – în ziua aceea însă nu avea pipa la el. Purta jachetă chiar şi pe timpul verii, prin urmare era surprinzător să îl vezi în costum de baie, cu pieptul său lăsat de bărbat în vârstă, presărat cu fire albe de păr, la vedere. Soţia lui elegantă, Adele Kirschbaum, care îi învăţa să cânte la pian pe copiii talentaţi ca May Hwang, purta un costum negru de baie dintr-o bucată şi o cască de înot demodată, de culoarea maionezei, cu o curelușă sub bărbie. Când am ajuns noi, ea înota de colo colo în stilul bras, fără să îşi apropie măcar capul de apă. (Mai târziu, Cassie a spus: „Atunci de ce poartă casca aia stupidă? De sclifosită?")

Am rămas amândouă ascunse după copaci. Când i-am spus ceva în şoaptă, Cassie şi-a dus degetul la buze. Ştiam că domnul Kirschbaum era genul care respecta regulile – era în vârstă şi austriac pe deasupra – şi şi-ar fi dat seama imediat că nu eram membre ale clubului de la cariera de piatră. Mama scrisese un articol cu câţiva ani în urmă, înainte să conteste aderarea la ceea ce ea considera a fi spaţii publice, spaţii în natură; aşadar, cei care mă cunoşteau (inclusiv soţii Kirschbaum, care erau pacienţii tatei) ştiau că locul familiei Robinson nu era acolo. Cât despre Cassie, ea era *diferită*. Îţi puteai da seama de asta doar uitându-te la ea. Acesta era unul dintre acele lucruri pe care, fiind prea tinere, nu conştientizam că le ştim.

Am încremenit preţ de câteva minute – sau aşa ni s-a părut –, apoi Cassie m-a bătut pe braţ şi a început să se retragă cu spatele în desiş, făcând paşi exagerat de mari.

– Ocolim, a mimat ea cu buzele, fără să scoată un sunet. Ocolim până la azil.

La început, am înțeles doar „ocolim". Încercam să fiu atentă simultan și la ea, care se afla în spatele meu, și la soții Kirschbaum, care erau în față și care ar fi putut auzi zgomotul pașilor noștri sau chicotele noastre. Mai târziu, Cassie mi-a zis: „Nu îți dai seama doar *uitându-te* la el că ar putea fi surd? Iar ea avea casca aia peste urechi – probabil ca să nu fie nevoită să-l *audă*. Pentru că îți poți da seama doar uitându-te la el că e un nemernic".

Spunea chestii răutăcioase, însă eu am râs auzind asta. Râsul era unul dintre nenumăratele lucruri pe care le aveam în comun. Cassie făcea ca totul să fie amuzant, de la mersul ei în vârful picioarelor spre șosea și felul caraghios de a se holba până la modul în care își ținea brațele ridicate, ca un cangur, cu mâna ei bandajată, care semăna cu o pată albă ca laptele printre culorile șterse ale pădurii.

– Ar fi bine să fim atente, a zis ea printre dinți când i s-a părut că ajunsesem suficient de departe. Din câte știm noi, el ar putea fi vânător. Ar putea crede că urmele picioarelor mele sunt cele ale unei căprioare și să tragă.

– Ar putea, am zis eu. Sau din cauza părului tău, că tot veni vorba. Sărea în ochi atât de tare, încât era imposibil să se piardă în decor. Dar n-o va face. Mai degrabă ne-ar da pe mâna lui Rudy și ne-ar lăsa să ne devoreze câinele la cină.

– Am fost deja mâncată la prânz de un câine, a zis Cassie. Nu vreau să ajung și cina vreunuia.

Am rămas pe loc încă o clipă, auzind încă vorbele înfundate ale soților Kirschbaum – nu vorbeau în engleză, îți puteai da seama de asta fără să auzi clar cuvintele – în timp ce înotau lin prin apă.

– Ce facem acum? am întrebat apoi.

Rucsacul care conținea prânzul nostru se lipea umed de cămașa mea.

– Nu este evident? Organizăm un picnic la azil.

– La azil?

– Normal!

– Dar mor de cald!

– Totul se întâmplă cu un motiv, așa spune mama mereu. Mai întâi azilul, apoi înotul. Doar n-o să stea aici toată după-amiaza. Crezi că doamna face plajă?

– Dar nu știm unde *este* azilul. Nu cred că e o idee prea bună.

– Rahat, Juju! Ești plină de rahat! Fricoaso! Sperioasa Robinson încearcă să se eschiveze. Ți-e frică să nu dai de bucluc.

– Ba nu.

– Ți-e frică de fantome, nu? Bau! a exclamat ea cu o mutră sarcastică. Ești în stare să faci asta, sperioaso, sau vrei să fugi acasă?

– Fie ce-o fi, am zis eu, nu sunt sperioasă. Să mergem!

Nu existau indicatoare. La insistențele mele, am urmat traseul, renunțând s-o luăm aiurea printre copaci. Traseul marcat cu puncte roșii s-a dovedit a fi un ocoliș, care ne-a dus înapoi la cariera de piatră, în partea cealaltă a parcării, la douăzeci de minute după ce am plecat de-acolo. Mașina Prius cărămizie a soților Kirschbaum era parcată în continuare între doi arțari norvegieni. Am urmat apoi o vreme traseul marcat cu un triunghi albastru, însă curând Cassie a început să protesteze.

– Acesta duce în sus, pe deal. Ia gândește-te! Dacă ne-am întoarce la șoseaua principală și am urma-o până la intersecția care duce la azil, ne-am da seama că nu există niciun deal de aici și până acolo. Nu cred că am luat-o bine.

Începeam să mă simt obosită și înfometată, iar greutatea rucsacului mă trăgea în jos.

– Nu știm ce căutăm, am zis apoi. Poate-ar fi mai bine să-l întrebăm pe unul dintre copiii mai mari și să revenim într-o altă zi.

– Cunoști pe cineva care a fost *într-adevăr* acolo? Nu pe cineva care s-a lăudat că a fost, ci pe cineva care a fost cu adevărat.

Nu cunoșteam pe nimeni. Era tot un fel de legendă, ca și băiatul care se înecase la cariera de piatră. Dacă treceai cu mașina pe lângă azil, de pe șosea nu puteai vedea nimic în afara zidului lung și înalt de piatră și a porților închise cu lacăt, pe care se afla un indicator: „ACCESUL INTERZIS". Porțiunea care se vedea din aleea din

spatele porților era neîngrijită și năpădită de crengi, iar prin pietriș răsăriseră tufe de hasmațuchi și sânziene de grădină care îți ajungeau până la talie. Nu m-ar fi surprins să aflu că niciun cunoscut de-al nostru nu văzuse cu adevărat clădirea: era genul de lucru pe care îți doreai să-l fi făcut, fără să-ți dorești în realitate să îl faci.

– N-a mai rămas decât traseul marcat cu verde, a spus Cassie. Eu votez să ne întoarcem la parcare și să urmăm traseul marcat cu verde. Și-apoi vom vedea.

– Eu votez să mâncăm.

– Nu e ca și când nu *vei lua* prânzul. Doar îți sugerez să te străduiești mai mult pentru el.

Cassie putea fi afectuoasă și disprețuitoare în același timp, iar eu aveam mereu impresia că, dacă nu eram atentă, latura ei disprețuitoare avea să învingă. Așadar, ne-am întors la parcare și-am luat-o pe traseul marcat cu verde. Mașina Prius era încă acolo.

Traseul marcat cu verde s-a dovedit a fi mai neîngrijit și mai întortocheat decât celelalte două – mai puțini bolovani, mai mult frunziș de toate felurile, pământ mai năclăios. În scurt timp, ne croiam drum de-a lungul unui pârâu. Nefiind foarte mare, pârâul scotea un susur plăcut. Era un curs de apă limpede într-un făgaș mic, care trecea peste grămezi de moloz sau ocolea sprinten altele, părând să varieze mult în dimensiune în funcție de anotimp, la fel ca domnișoara Buono, profesoara noastră de studii sociale. I-am atras atenția asupra acestui lucru și lui Cassie, apoi am spus:

– În acest moment, fiind august, atât pârâul, cât și domnișoara B. sunt în anotimpul bikinilor: ambele sunt sumare.

Cuvintele mele au făcut-o pe Cassie să râdă – cuvântul „sumar" suna amuzant repetat la nesfârșit. Ea nu s-a putut abține să nu spună:

– Indiferent de anotimp, fundul domnișoarei Buono tot *mare* e.

În timp ce râdeam pe seama fundului domnișoarei Buono, Cassie a arătat cu degetul spre un buștean plat așezat de-a

curmezișul pârâului, pe care cineva pusese trei pietre mari și plate una peste cealaltă.

– Ce-i aia?

– Nu cărarea noastră. Următorul pătrat verde este pe copacul de acolo.

– Nu este *cărarea*, este *o* cărare.

Dacă priveai pe malul celălalt al pârâului, puteai zări urmele unei cărări care înainta șerpuind prin pădure. Nu era marcată, dar era bătătorită de mai multe rânduri de pași. Părea însă că nimeni nu mai umblase pe-acolo de mult și îmi dădeam seama că acest lucru o stârnea și mai tare pe Cassie.

– Sunt sigură că asta e, a zis ea.

Pădurea era foarte tăcută.

– Cine crezi c-a așezat pietrele?

– Cui îi pasă? a răspuns Cassie. Sunt acolo de-o veșnicie. Uite, mușchi de pădure!

Grămăjoara de pietre era acoperită cu licheni fosforescenți, ca o explozie de stele.

– Bine. Să mergem!

Când am pășit pe buștean, acesta a cedat puțin sub greutatea mea, fiind deja putrezit din cauza umezelii. Însă nu s-a rupt.

– Vorbești serios?

Lui Cassie îi sclipeau ochii, iar eu mi-am dat seama că, în tot acest timp, ea se așteptase ca eu să mă împotrivesc. M-a împuns și m-a necăjit, făcându-mă să mă simt ca o lașă; însă se baza pe mine să am grijă de noi.

– Vorbesc serios, am spus eu.

Cărarea părea să apară și să dispară, iar frunzișul de deasupra devenea din ce în ce mai des. Lumina soarelui era tot mai obscură, de parcă ne-am fi afundat din ce în ce mai adânc în pădure. Încercam să trasez o hartă în minte: am făcut dreapta la ciotul putrezit, am luat-o la stânga în locul în care cele două trunchiuri de arțar se îngemănau și am păstrat cursul apei în spatele urechii noastre stângi, susurul ei auzindu-se ba aproape, ba departe, ba din

nou aproape. Ştiam că trebuia să ţin cont de aceste repere la întoarcere (să facem *stânga* la ciotul putrezit) şi îmi făceam griji să nu mă încurc. Ba chiar am rupt câteva pagini din carneţelul pe care îl aveam în rucsac şi le-am implântat în ramurile de pe traseu – asemenea bandajului lui Cassie, şi acestea aveau să iasă în evidenţă în acea mare de verde, mi-am zis eu.

Clădirea uriaşă domina trist peisajul din jur. Am urcat colina spre lumină şi, la început, am văzut doar cerul de pe partea cealaltă. La o sută de metri, pe pantă în jos, am ieşit dintre copaci şi am păşit pe ceea ce fusese cândva un gazon vast, acum doar un câmp năpădit de greieri şi cu iarbă înaltă, ce se legăna sub soarele dogoritor. Florile de echinacee, de cosmos, de gălbenele şi de ochiul-fetei, străfulgerări roz, mov şi portocalii, se legănau în valuri unduitoare în iarba densă. Iar aerul atât de umed printre copaci era acum uscat, ca într-o zi de vară târzie.

Întinderea mare de iarbă – întreruptă din loc în loc de puieţi – se termina la treptele care duceau spre un patio din piatră. Veniserăm prin spate. În locul aleii circulare, porticului şi garajelor, am dat peste câteva rânduri de ferestre întunecate, ce păreau nişte ochi, în timp ce faţada din cărămidă a clădirii cu trei etaje, având formă de „U", semăna cu un chip monstruos. La parter, în aripile clădirii aflate de o parte şi de alta a corpului principal, se vedeau câteva uşi din metal, vopsite în maro. Dar în mijlocul literei „U" se remarca o pereche de uşi franţuzeşti care dădeau înspre terasă, iar atunci, doar pentru o clipă, îţi puteai imagina reşedinţa omului bogat care fusese odinioară această casă: puteai vedea uşile franţuzeşti întredeschise, perdelele fluturând în adierea vântului, spre terasă, câteva mese aşezate la adăpostul unor umbrele uriaşe şi un grup de bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi elegant, plimbându-se agale, ţinând în mâini cești din porţelan sau fumând trabucuri. Apoi observai lanţul ruginit cu lacăt greu petrecut pe după grilajul uşilor clădirii, părând nou comparativ cu starea de dezintegrare sugerată la început. Un perete era acoperit de câteva mâzgălituri în graffiti

albastru. Am reușit să deslușim „Hai, Cavaliers!" – era echipa de hochei a liceului nostru – și „Nemernicilor!"

– E ora prânzului, am spus eu apoi.

Când am ajuns la patio – acoperit nu doar de frunze, ci și de cioburi de sticlă și de bucăți de țiglă, de doze de bere strivite și de mucuri de țigară –, m-am trântit pe treapta de sus, cu spatele la clădire și cu pădurea verde din care ieșiserăm în fața mea, și am deschis rucsacul pe lespedea murdară. Am întins prosopul din bucătăria curată a mamei și am început să așez pe el alimentele, rând pe rând: morcovii și castraveții tăiați fâșii, ouăle fierte tare și pachețelele de sare șterpelite de prin restaurante, sandviciurile învelite în folie, sticla cu limonadă și cea cu ceai cu cuburi de gheață, care se topiseră de mult în timpul drumeției noastre.

În timp ce mâncam, Cassie se plimba pe terasă privind ferestrele cu ochii mijiți, ținându-și sandviciul cu ambele mâini, în felul ei caracteristic care o făcea să pară ușor comică, din pricina uneia dintre mâini, ce semăna cu o lăbuță străvezie.

Ce știam despre azil? Nu foarte multe. Fusese construit la începutul secolului trecut de către un negustor de textile pe nume Ebenezer Otis, pentru colecția lui de artă asiatică. Fabricile sale se aflau în Lowell, iar casa lui era pe bulevardul Commonwealth din Boston; această clădire de lângă orașul Royston era proprietatea lui de la țară. El își pierduse averea în timpul Marii Crize din '29 și fusese nevoit să își vândă casa și lucrările de artă. Câteva vaze uriașe, dragoni din fildeș și cufere lăcuite fuseseră cumpărate de Muzeul Peabody Essex, unde încă mai erau expuse.

Statul cumpărase proprietatea la un preț foarte mic – unde erau oare descendenții lui Otis în prezent, locuiau în apartamentele de la marginea orașului Gloucester? – și, după ce o lăsase în paragină câțiva ani, o transformase într-un azil de boli mintale pentru femei, numit Bonnybrook. Măcar se bucurau de un pârâu. Azilul găzduia până la patruzeci și cinci de femei odată, suferind de depresie,

nebunie, schizofrenie sau dependență. Conform registrelor oficiale, multe se însănătoșeau și se întorceau la viețile lor.

Timpul trecuse, părerile se schimbaseră și, odată cu acestea, și legile, și finanțarea. Pe la sfârșitul anului 1980, azilul ajunsese să fie considerat irecuperabil, iar în '93, Bonnybrook rămăsese în paragină, fiind dat uitării. O parte din parcelele de teren și cariera de piatră fuseseră vândute unui consorțiu care, la momentul respectiv, nu reușise să le hotărască soarta – să transforme clădirea în apartamente sau într-un hotel? Se spunea că existase un proces care tărăgănase vreme îndelungată. Clădirea fusese închisă și părăsită cu mult timp înainte să mă nasc eu.

Îmi imaginam că azilul purta tristețea femeilor care fuseseră închise acolo, a tinerelor anorexice, a tinerelor mame care auzeau voci și a femeilor în vârstă distruse iremediabil de tragediile suferite. Deși nu le *vedeam* – nu existau grupuri vizibile de fantome care priveau prin ferestrele pustii –, simțeam că își marcaseră teritoriul.

Cassie nu simțea la fel, ba dimpotrivă: nu putea fi oprită. Am urmat-o fără nicio tragere de inimă în timp ce analiza zona, apoi și când a urcat pe scările de incendiu șubrede, scuturând în zadar cadranele ferestrelor de la fiecare etaj.

Când am ajuns în fața clădirii, cu aleea sa circulară de mult năpădită de buruieni și cu grajdurile sale dărăpănate în lateral, Cassie a numărat intrările – șase ferestre la parter și trei uși vizibile – și le-a împărțit între noi. Când am smucit fără prea mare convingere mânerul rotund, am auzit un zgomot de sticlă spartă. Când m-am uitat, am văzut-o pe Cassie aplecată într-o poziție ciudată, cu urechea lipită de geam și cu mâna pe cadranul ferestrei, în timp ce mâna sănătoasă îi era vârâtă în interiorul panoului spart, de parcă ar fi moșit un vițel.

– Ai înnebunit de tot?

Ea nu și-a întors capul. Limba îi ieșea printre buzele strânse, așa cum făcea de obicei atunci când se concentra la ora de matematică, însă s-a oprit suficient de mult cât să-mi spună:

– Va funcționa, Juju. Voi pătrunde înăuntru. Iar după un minut de încercări, a adăugat: Să știi că nu eu am spart geamul. Era deja spart. Eu doar am lovit bucățile de sticlă care ieșeau în afară pe margini.

– Spune-le asta juraților.

– Iisuse, ce-i cu tine? Și-a scos din nou limba, răsucindu-și-o, apoi a spus: Nu-ți dai seama că tot ce-i aici ar putea fi al *nostru*? Lumea noastră, o lume *reală*, pe care s-o descoperim, s-o creăm și s-o păstrăm pentru noi? Secretul nostru?

Auzind-o vorbind astfel, am înțeles brusc. Conacul arăta diferit, nu mai era o casă a durerii sau ascunzătoarea hocheiștilor beți din liceu, nici vreo posibilă magherniță pentru evadații din penitenciarul care se afla în susul autostrăzii. Îmi și imaginam: azilul Bonnybrook, un loc magic inventat de noi și pentru noi, așa cum ni-l imaginaserăm înainte să îl vedem, un decor pentru cele mai frumoase aventuri imaginare ale noastre. Cum ar fi fost să considerăm soarele dogoritor, florile de câmp viu colorate și greierii un cadou, în loc să vedem locul ca pe o amenințare sinistră? Ca și când noi, două fete de doisprezece ani, am fi avut puterea să transformăm totul după bunul nostru plac.

– Lasă-mă să încerc eu. Am brațul mai lung, am zis.

Ne-am uitat una la cealaltă aproape zâmbind, dar fără s-o facem. Era genul de privire *Mona Lisa*. Ea și-a scos brațul sănătos, cu grijă să nu se taie în vreun ciob, apoi s-a îndreptat și s-a îndepărtat, zdrobind sticla spartă pe pietriș în timp ce pășea.

I-am luat locul lui Cassie și m-am încovoiat ca un *origami* ciudat, cu obrazul lipit de panoul intact, cu gâtul întins de-a lungul ramei ferestrei și cu mâna stângă, cea cu care scriam – întotdeauna am crezut, cu un ușor sentiment de vină, că era mâna mea bună –, în interiorul casei, pipăind și apucând.

Înăuntru, aerul era mai răcoros și îl simțeam proaspăt pe piele. Intuiam unde se afla zăvorul, dar nu reușeam să ajung suficient de sus ca să îl trag.

Cassie a început să râdă.

– Ce-i?

– Și eu arătam așa? a întrebat ea făcând o mutră caraghioasă.

– E *greu*.

– Nu-i nevoie să-mi spui.

A râs din nou – un râs ușor, care i-a străbătut oasele firave precum vântul, iarba.

– Nu va funcționa.

Când m-am desprins de geam, am lăsat o urmă de transpirație pe el.

– Trebuie să funcționeze, a zis Cassie. Trebuie să intrăm.

M-am uitat pe geam. Dincolo se afla o încăpere mare, cu modele elegante pe tavan și un lambriu care ajungea până la nivelul taliei. Tencuiala începuse să se scorojească, iar pe ici, pe colo înflorise mucegaiul. Pe pereți erau atârnate tablouri cu flori uriașe. Câteva scaune pliante erau strânse și rezemate în rânduri pe peretele îndepărtat, iar cutiile vechi și ruginite de vopsea, puse unele peste altele lângă o ușă batantă. În semiîntuneric, aerul era încețoșat de praf, iar pe pardoseală – odinioară din parchet lucios, genul pe care îl puteai vedea în sălile de bal – erau împrăștiate resturi, bucăți de tencuială și sticle din plastic, dar și ceea ce părea a fi noroi uscat. Din tavan atârnau două candelabre în formă de roată de căruță, urâte și greoaie, cu siguranță achiziționate ieftin pentru a le înlocui pe cele care fuseseră inițial în casă. De-a lungul peretelui îndepărtat, lângă scaune, se întindea un bar lung, gen bufet: era sala de mese.

Când mi-am dus mâinile căuș la ochi ca să pot privi prin geam, aproape că îmi puteam imagina sala instituțională cu stiva de tăvi mânjite, din imitație de lemn, și fetele neputincioase cu păr sârmos, nu cu mult mai mari decât mine, aliniate în fața cuvelor aburinde cu iahnie de fasole și cu broccoli fleșcăit, o denaturare hidoasă a unei tabere de vară, unde însă nu primeai niciun pacheţel și nimeni nu venea să te ia acasă.

Îmi puteam închipui și parchetul lucios sub candelabrele de cristal care, odinioară, atârnaseră din mijlocul mulajului în formă de raze de soare, precum și lămpile pâlpâitoare aplicate de-a lungul pereților, luminând difuz și inconstant fețele fetelor – și ale băieților –

nu cu mult mai mari decât mine. Dar totul se întâmplase într-o altă viaţă, una a bijuteriilor şi a rochiilor din catifea, precum a tinerilor îmbrăcaţi în fracuri. O trupă de jazz fusese aşezată în spate, în colţul drept, unde puteam să jur că existase o estradă special amenajată pentru ea. În locul bufetului cu panouri din plastic, pe mesele lungi, acoperite cu feţe de masă, erau aşezate boluri din argint cu punci şi piramide de *petit fours* şi de căpşuni trase în ciocolată, iar dincolo de mese se afla un rând liniştit de bărbaţi şi de femei în uniforme negre – era personalul, care avea grijă să satisfacă până şi cel mai mic capriciu al tinerilor strălucitori de pe coasta de nord.

Deşi era doar o sală mare, abandonată şi aproape goală, mi-am dat seama, la fel ca şi Cassie, că trebuia să intrăm. Am sugerat, aşadar, să spargem geamul de deasupra celui spart. Aşa aş fi putut prinde bine zăvorul cu degetele.

Ştiam că depăşeam limita. Era mai mult decât atunci când împărţisem un „cui" cu Devon Macintyre în cimitirul Luna, la petrecerea de sfârşit de an şcolar din iunie; sau decât atunci când Cassie şterpelise o bancnotă de douăzeci de dolari din portmoneul mamei ei, ca să ne cumpărăm o pungă mare de Skittles şi un pahar uriaş cu Cola la multiplex, când Bev ne interzisese în mod expres acest lucru. Acum încălcam legea: pe indicatorul de la poarta de lângă şosea scria clar: „ACCESUL INTERZIS: INFRACTORII VOR FI PEDEPSIŢI", iar noi încălcaserăm deja proprietatea şi aveam de gând nu doar *să intrăm*, ci *să intrăm prin efracţie*. Ni se părea *necesar*, ca şi când n-am fi avut de ales.

I-am spus lui Cassie să meargă mai în spate ca să pot sparge geamul, pentru că nu voiam să sară vreun ciob şi s-o nimerească, dar şi pentru că nu voiam să-i ajungă vreunul în bandaj. Ea a stat deoparte, cu aceeaşi expresie nepământeană pe care o avusese întipărită pe faţă şi atunci când traversaserăm câmpul. O expresie a destinului, dacă vreţi.

Când am trecut prin geamul spart, Cassie a chiuit – un chiot de probă, mai puternic la sfârşit, care a răsunat în încăperea goală.

Apoi a început să se rotească ținând brațele întinse, lăsând urme circulare pe pardoseala prăfuită și chiuind în tot acest timp. Eu eram preocupată de o tăietură cu care mă pricopsisem de-a lungul cotului – nu era adâncă, dar am stors din ea un firicel de sânge pe care l-am șters cu degetul, apoi l-am supt. Mama îmi spunea mereu că, dacă nu aveai dezinfectant la tine, trebuia să speli tăietura care sângera, ca să îndepărtezi microbii. Fix asta am făcut.

Am împins apoi ușa batantă ca să verificăm bucătăriile: erau două încăperi mari și dreptunghiulare, una în continuarea celeilalte, cu pardoseală negru cu alb, ce imita tabla de șah, ca la mine acasă, însă aceasta părea să nu se mai termine, de parcă am fi fost în *Alice în Țara Minunilor*; rândurile de tejghele din oțel inoxidabil erau acoperite de mizeria acumulată de-a lungul anilor. Cassie a încercat robinetul uneia dintre chiuvetele industriale, dar n-a țâșnit nimic – și mai bine așa, pentru că ar fi distrus pânza complexă de păianjen care se întindea în chiuvetă. Am deschis ușile câtorva dulapuri – nu erau din metal, ci din lemn vopsit sau, mai bine zis, care fusese vopsit cândva; când le-am lăsat deschise, ușile au început să atârne nesigure în balamale – însă nu am găsit nimic în afara câtorva pensule cu părul întărit și o sticlă goală de Cola.

– A mai fost cineva aici. Cassie mi-a arătat niște verigi lipicioase în praful de pe unul dintre blaturi. Înaintea noastră.

– N-a mai fost nimeni de mult.

– Crezi că sticla de Cola este de acum douăzeci de ani, de când au scos totul de-aici? Sau de anul trecut, când, să zicem, DeLouis Runyon s-a ascuns aici?

DeLouis Runyon era un elev din clasa a XI-a din Worcester, care devenise faimos pentru că îi bătuse pe profesorul lui de matematică și pe antrenorul lui de hochei și care fugise înainte ca poliția să-l înhațe. Stătuse ascuns trei zile, apoi se predase. Nimeni nu știa unde fusese în tot acest timp – sau nimeni nu spunea. Dar nu stătuse la Bonnybrook – ne aflam prea departe de Worcester. Cel mai probabil, se ascunsese în garajul iubitei lui.

– Anul trecut? Mă îndoiesc. Dar poate n-au trecut totuși douăzeci de ani. Îți amintești de lanțul de pe ușile din spate? E mai

nou. Poate că au avut necazuri cu oamenii, știi... care veneau aici mai demult, poate acum cinci sau zece ani, și au pus lacăte pe uși.

Amândouă ne gândeam la numeroasele zile în care clădirea rămăsese pustie, precum și la faptul că, în oricare dintre acestea – erau mult mai multe zile decât trăiserăm noi, dar nu la fel de multe dacă adunam anii noștri –, s-ar fi putut întâmpla orice acolo; și, încă și mai ciudat, în cea mai mare parte a acestor zile, *aproape în cea mai mare parte a* zilelor, nu se întâmplase nimic. Cu siguranță că și alți copii ca noi intraseră aici și băuseră pe terasă sau poate, de câteva ori, vreun nebun petrecuse noaptea aici. Sau poate mai multe nopți. Imaginați-vă că, poate, cineva chiar locuise la Bonnybrook vreme de o lună: tot mai rămâneau șaptesprezece ani și unsprezece luni, mai bine de șase mii de zile și nopți de tăcere adâncă. Un loc odinioară animat, acum nelocuit, lăsat pradă păianjenilor, veveriţelor, măcălendrilor și vulpilor din când în când. Era copleșitor, la fel cum te simți impresionat de cer atunci când stai pe spate în iarbă și privești toate acele puncte de lumină, imaginându-ți distanţele de neînchipuit dintre acele stele și Pământ și cât de mult timp îi trebuie luminii ca să ajungă la ochii tăi – atât de mult timp, încât steaua care a produs acea lumină se va fi stins deja de mult.

– Votez ca mai întâi să urcăm scările, a zis Cassie.

Când am ajuns în vestibulul principal, am privit în sus, pe scara principală, spre vitraliul mare cu crini într-o vază și ornamente cărămizii. Doar câteva plăci din sticlă erau sparte, iar cioburile viu colorate erau împrăștiate pe pardoseala din lemn. Cineva scosese câteva scânduri, lăsând la vedere spații goale ici și colo; însă stâlpul balustradei de la baza scărilor se dovedise a fi prea rezistent pentru hoți – capătul său sculptat, o sferă lustruită cândva, cu modele florale și lujeri, avea mărimea capului meu. O viță-de-vie se întindea de-a lungul balustradei.

– Le vezi pe doamne coborând scările? mi-a șoptit Cassie la ureche. În rochiile lor de seară?

– Bineînțeles că le văd, am răspuns eu, și era adevărat – le vedeam. Iar în urma lor le vezi pe fetele nebune în halate albastre, cu părul răvășit și cu priviri sălbatice? Le vezi și pe ele? Am imitat

râsul unei vrăjitoare, care a răsunat în sus, pe scări – râsul răutăcios al unei nebune. Acesta este sunetul pe care îl scot – îl auzi? Este zgomotos și răutăcios.

– Încetează!

Cassie m-a prins de braț. Ne-am ridicat ochii spre scări, unde firicelele de praf dansau într-o rază de lumină care brăzda palierul. Le simțeam prezența – știam că și ea le simțea prezența, așa cum le-o simțeam și eu; și ele erau surorile noastre.

– Încetează...

Să fiu alături de Cassie în ruina aceea era un sentiment aparte, pe care nu îl mai simțisem niciodată, nicăieri. Dacă l-aș mai simți vreodată, l-aș recunoaște, ca pe o mireasmă din trecut. Iar amintirea acelei după-amiezi și a celorlalte care au urmat îmi va reveni în minte, cu toată intensitatea ei. Bonnybrook a devenit brusc cea mai incredibilă și intensă experiență din viața noastră de până atunci, ca un vis – un vis miraculos, pe care Cassie și cu mine îl visam în tandem, atingând, auzind și simțind împreună. Azilul era întunecat de umbrele trecutului, iar tăcerea în care era cufundat îl făcea captivant, ba chiar înspăimântător – iar gândul că îl împărtășeam era copleșitor. Să fii în interiorul azilului Bonnybrook era ca și când te-ai fi aflat atât în mintea lui Cassie, cât și în a mea, ca și cum am fi avut o singură minte și i-am fi testat limitele împreună, inventând povești și dându-le o formă după bunul nostru plac.

Ne-a luat aproape o jumătate de oră să ne întoarcem în parcarea carierei de piatră, în ritm susținut, transpirând din nou. Soții Kirschbaum plecaseră și era încă prea devreme pentru cei care veneau să înoate după orele de serviciu. Cariera de piatră era cufundată în liniște, iar apa părea neagră și plină de umbre. I-am propus din nou o baie și, deși Cassie nu putea să se scalde – ce bine i-ar fi făcut apa la mâna bandajată –, a spus bombănind că va aștepta până când mă voi bălăci eu preț de un minut.

M-am dezbrăcat până la chiloți și sutien – unul care îmi plăcea foarte mult, cu imprimeu leopard, neon cu verde și cu maro și cu broderie neon – și m-am aruncat în apă de pe stâncă, fără măcar să îmi înmoi un deget de la picior. Răcoarea apei a fost o surpriză pentru mine, iar când am început să înot încet pe lățimea carierei de piatră, am simțit furnicături în tot trupul.

Cassie stătea cu picioarele atârnate, cu fața întoarsă spre soare și cu ochii închiși, ca și când s-ar fi rugat, iar când m-am oprit, menținându-mă la suprafața apei, lângă malul îndepărtat, și m-am uitat la ea, mi s-a părut că strălucește, micuță și fragilă, în lumina slabă a după-amiezii.

După aceea, am mers în fiecare zi la azil. Ne pregăteam merindele, traversam orașul și pădurea, străbăteam cărarea marcată cu verde, treceam peste pârâu și pe lângă mormanul de pietre acoperite cu mușchi, urcam dealul și îl coboram, apoi traversam câmpul cu flori până la conac. Cel mai dificil a fost să-i ascund mamei acest lucru. Nu mai făcusem până atunci nimic extraordinar care să fi rămas secret. I-am spus când Jake Brenner încercase să mă sărute în timpul unui dans, la petrecerea lui Hester Lee, în clasa a șasea. I-am spus și când Andrew Dray adusese „iarbă" la petrecerea de vară hawaiiană organizată de grupul de tineri al bisericii lui Cassie. I-am spus că eram îndrăgostită de un an de Peter Oundle. Știa să-mi spună mereu lucrurile potrivite, fără să pună întrebări indiscrete, dar și să aștepte ca eu să îmi doresc să vorbesc și să-i explic lucrurile importante fără să mă judece.

Lui Cassie nu îi era greu, pentru că ea nu i se confesa niciodată mamei ei. Nu te puteai baza pe Bev Burnes; era capricioasă și ciudată, deși zâmbea mereu, și, chiar dacă părea că nu o deranjează nimic, asta nu însemna că n-avea s-o deranjeze niciodată; câteva săptămâni sau chiar luni mai târziu, îi scotea ochii lui Cassie cu

lucrul acela sau flecărea de parcă n-ar fi avut nicio importanţă. Cassie învăţase pe propria piele să nu aibă încredere în mama ei.

Urcam zilnic scara principală care ducea la coridoarele lungi, prevăzute cu încăperi aproape identice, în care obloanele distruse atârnau la ferestrele crăpate şi murdare şi în care chiuvetele acoperite de o mizerie neagră şi uscată erau desprinse de pereţi, cu robinetele inutile. În câteva celule mai existau paturi din metal, de mult rămase fără saltele, cu scândurile ca nişte clape rupte, cu picioarele îndoite şi ruginite ca într-un soi de artefact preistoric. Ne minunam când vedeam câte o explozie de mucegai viu colorat pe pereţii vreunui dormitor – în culorile portocalei, ale pepenelui roşu, ale lămâii verzi –, unde umezeala care se prelingea dăduse naştere unei noi forme de viaţă. Deşi voiam să facem poze – noul meu telefon mobil, pe care îl primisem în dar de ziua mea, făcea poze destul de bune –, ştiam că nu era indicat.

– Fără urme, am spus eu pe un ton de avertisment în timp ce meditam asupra florilor de mucegai aflate pe pereţi în toată splendoarea, iar Cassie se străduia să îmi înhaţe rucsacul, ca să-mi ia telefonul. Nu putem lăsa nicio urmă, nicăieri.

Ea s-a oprit, a clipit, gata să protesteze, apoi a încuviinţat.

– Fără urme, mi-a şoptit ea solemn, apoi a izbucnit în râs. Nu-i de mirare că ai doar note de zece, Juju, draga mea. Mereu gândeşti în perspectivă.

Dacă mama mi-ar fi descoperit în telefon pozele de la azil, am fi fost pedepsite săptămâni la rând. Trebuia să procedăm ca pe vremuri, aşa cum făceau oamenii cu secole înainte să ne naştem noi: nimeni nu trebuia să afle.

Am explorat ceea ce fusese cândva pavilionul de izolare – „carcera", cum îi spuneam noi –, aripa care se întindea deasupra sălii de mese, în spatele a două uşi solide din metal care nu se mai închideau bine, cu un coridor de-a lungul căruia fiecare celulă avea câte o uşă ranforsată cu o ferestruică glisantă, ca într-o închisoare.

În celule, ferestrele erau mici, înalte și prevăzute cu grilaj, iar sticla era protejată cu plasă de sârmă.

– Aici îi țineau pe cei cu adevărat țăcăniți, a zis Cassie.

– Mă întreb cât de nebun trebuia să fii. Ce fel de nebun?

– Dacă au existat suficienți oameni nebuni încât să se ocupe aceste încăperi – existau în jur de cincisprezece celule mici de-a lungul coridorului părăsit –, atunci unde au dispărut?

Habar nu aveam. În decursul ultimilor douăzeci de ani, era imposibil să fi murit toți și, chiar dacă ar fi murit, lumea nu era mai puțin nebună. Prin urmare, vechea generație de nebuni era înlocuită în mod constant de o alta nouă, o populație de țăcăniți la fel de constantă ca valurile. Doar dacă nu cumva societatea era cea care se schimba, și nu indivizii: schimbaseră legile, închiseseră azilul și, brusc, nebunii nu mai erau nebuni. Poate că, atunci când societatea se schimbase, hotărâse cumva că aceștia nu *fuseseră* niciodată nebuni; doar fuseseră catalogați greșit.

Cum ar fi fost să fii închis într-una dintre acele celule vreme de săptămâni, luni sau chiar ani la rând, doar ca să descoperi că, de fapt, nu ai fost niciodată nebun și că, în tot acest timp – dacă lumea ar fi fost altfel –, ai fi putut dormi în patul tău de acasă?

Asta însemna că nu puteai fi sigur de nimic. Era mai bine să crezi că oamenii sănătoși erau sănătoși și că oamenii nebuni erau nebuni și, astfel, îi puteai împărți în două categorii, păstrându-i acolo în ordine și disciplină. Totuși, unde dispăruseră țăcăniții? Unde dispăruseră? Umblau liberi printre noi? Eram noi?

Bucătăriile, magaziile, sălile de masă, dormitoarele, saloanele, băile – rânduri de cabine de duș deschise și sumbre, cu plăci de faianță mici și pătate și capete de duș răsucite ca ochii unui ciclop –, holurile răsunătoare, camerele personalului, care erau oarecum mai primitoare decât restul, chiar și după aproape douăzeci de ani de descompunere, încăperi în care se mai păstraseră încă ornamentele și finisajele, rafturile încorporate și lambriurile conacului original,

pardoselile, care erau mai degrabă din lemn decât din gresie – pe toate le-am cartografiat împreună, uneori strigând tare ca să ne ascundem frica, alteori apucându-ne de braț și mergând în vârful picioarelor, mai ales atunci când auzeam câte o veveriță căutând hrană și credeam că este o persoană sau fantoma vreunui om.

Cassie și cu mine am înfruntat împreună azilul și fricile noastre și, la sfârșitul celei de-a treia după-amiezi, acesta a ajuns să ni se pară familiar, aproape familial, așa că am început să alergăm pe coridoare cu pași zgomotoși, să râdem, să strigăm, ba chiar să ne despărțim – în cea de-a treia după-amiază, am încercat și chiar am reușit să ne jucăm, așa cum stabilisem inițial. Ea se prefăcea că era domnița din conac, iar eu eram pretendentul ei; ea se făcea nevăzută la etaj, iar eu o urmam galant, recitând cuplete în versuri, un burlac râvnit, din alte vremuri, până când ea se apropia timid și se rezema de balustradă, iar eu o ademeneam jos, în vestibul, cu dezmierdările mele. Sau: eu eram o nebună care nu își amintea nici cine era, nici de unde se trăgea, înstrăinată de sine și ținută închisă în Salonul 7 din „carceră"; aici stăteam ghemuită pe pardoseală, destul de convingător aș spune, și mă legănam, țipând până când mă găsea Cassie, care pornea din vestibul, într-o versiune mai elaborată a jocului de-a „v-ați ascunselea" – iar când mă găsea, pretindeam că e sora mea de mult pierdută. Ea se așeza lângă mine și mă ținea de mână, iar când îmi cânta cântecele noastre preferate, eu îmi reveneam, aducându-mi aminte de copilăria petrecută împreună și de câinele nostru, Sheba, precum și de părinții noștri, agenți CIA, care fuseseră uciși în mod tragic în timpul unei misiuni în care fusese cât pe ce să-mi pierd și eu viața. Trauma suferită mă făcuse să-mi pierd aproape complet memoria, lăsându-mă să plutesc singură și în derivă pe o plută, nu departe de coasta Maine. Astfel ajunsesem aici, la Bonnybrook, la doar câțiva kilometri de îndrăgitul meu cămin din copilărie, unde Cassie urma să mă ducă în siguranță.

În acel an, învățaserăm la școală despre mitologia greacă, prin urmare aveam cunoștințe de bază pentru tot ce puneam în scenă. Ea era Jocasta; eu, Oedip. Eu eram Agamemnon; ea, Clitemnestra. Ea, Heracle pentru Deianeira mea.

Venise vremea în care ne simțeam cu totul libere, alergând și strigând de parcă ar fi fost casa noastră. Prin urmare, am avut noroc să ne aflăm sus, în saloane, când, într-o după-amiază devreme, Rudy și-a oprit camioneta pe alee, cu Bessie în portbagajul descoperit. Aceasta stătea sprijinită cu labele pe partea laterală a mașinii, adulmecând aerul și lătrând. Zgomotul ei ne-a alarmat; ne-am ridicat în picioare și am privit dintr-o parte a ferestrei de la camera noastră preferată (numărul 7, unde se afla o chiuvetă neagră, inutilă, în care am așezat un buchet de flori culese de pe câmp), de unde le vedeam creștetele. Bessie știa că eram acolo. Poate că știa și unde. Aș fi putut să jur că, la un moment dat, a ciulit urechile și s-a uitat în sus, la mine, oprindu-se o clipă din lătratu-i înnebunitor. Însă Rudy era leneș sau obosit – din cauza aerului atât de fierbinte și de umed –, așa că doar a coborât geamul, pentru ca Bessie să îl poată auzi cum țipă la ea. Apoi i-a spus: „Taci naibii din gură! Nu interesează pe nimeni afurisitele tale de ververițe".

Pe lângă țipetele lui și lătratul lui Bessie, mai auzeam și bubuiturile muzicii anilor '80 – Bruce Springsteen, poate, ceva ce îi plăcea tatei – și am știut că Rudy se afla în lumea lui, nu în cea reală, poate imaginându-și că era încă tânăr și că avea toți dinții în gură, că plimba cu mașina vreo fată, dacă făcuse vreodată asta, ascultând cu volumul dat la maximum același gen de muzică. Și, pentru că el vedea fata și își închipuia că e tânăr, recunoscându-și tinerețea în melodia aceea, nu avea cum să vadă ruinele și grohotișul care se aflau, în realitate, dinaintea lui.

Cu toate acestea, am tremurat mult timp după ce el a făcut calea-ntoarsă, devenind nevăzut și stârnind praful de pe alee, cu Bessie lătrând în continuare ca apucata. După plecarea lui, nu am mai strigat, nici n-am mai făcut alte zgomote. Dacă Rudy își făcuse apariția din senin – nu îl auzisem când sosise –, însemna că și altcineva o putea face. Fantomele foștilor deținuți și ale prizonierilor evadați, precum și cele ale derbedeilor din echipa de hochei Cavaliers și-au făcut încetul cu încetul loc în mințile noastre și, în următoarea oră, Bonnybrook s-a transformat din nou într-un loc înspăimântător, cum fusese prima oară când ne apropiaserăm de el. Jocurile noastre nu mai erau

amuzante. Ne-am strâns lucrurile mai devreme, ca să plecăm discret, vorbind în șoaptă despre furtunile prognozate pentru mai târziu.

Vineri, în următoarea zi, a plouat torențial. Bev a lăsat-o pe Cassie la noi cu mare tam-tam și cu gesturi teatrale.

– Mă grăbesc. Azi am grijă de Abe Peterson și nu acceptă morfina dacă nu sunt lângă el. Asistenta de noapte nu și-a făcut ultimul rond, iar el n-a mai primit morfină de la miezul nopții. Are cancer de oase. Vă puteți imagina cum e?

– Aș prefera să n-o fac, a răspuns mama, conducându-le pe Cassie înăuntru și pe Bev spre ușa de la intrare.

Mai târziu, în timp ce luam cina, ea a spus:

– Dacă era așa de grăbită, de ce-a mai coborât din mașină? Doar ca să dea buzna în vestibulul nostru pentru o secundă?

Tata a zâmbit, cântărind în furculiță quinoa și merișoarele.

– Lui Bev îi place să se dea în spectacol, a zis el, mai ales dacă are spectatori.

Cuvintele lui păreau adevărate și m-au făcut să mă întreb ce alte trăsături mai avea o astfel de persoană. Pe de altă parte, m-au făcut să mă întreb ce fel de persoană eram eu: întotdeauna îmi plăcea să îmi imaginez că am spectatori. Atunci când scriam în jurnal, nu îmi puteam imagina că singura persoană care îl putea citi eram eu; însă scopul unui jurnal era acela de a scrie în el lucruri pe care nu voiai să le știe nimeni. Uneori îmi ziceam că poate celălalt cititor era pur și simplu varianta mea mai în vârstă, aceeași persoană, schimbată de timp. Și acest lucru mă deranja, căci ce era un sine, o persoană, dacă putea fi schimbată – la fel de schimbată ca o clădire abandonată, să zicem? Pe ce ne-am putea baza atunci, în afară de bolovanii din cariera de piatră?

Însă când a sosit Cassie, cu părul ei blond-deschis fluturându-i pe umeri în timp ce parcurgea distanța scurtă de la mașină până la casa noastră, ținându-și în sus mâna bandajată, am început să mă gândesc imediat dacă să coacem pâine cu banane sau fursecuri cu ciocolată, dacă să ne uităm la o comedie sau la un film de acțiune sau dacă, mai târziu, să împletim brățări ale prieteniei sau să scriem o piesă de teatru.

Lunea următoare, dis-de-dimineață, am primit un telefon de la Marj, care reușise să mai îmbuneze lucrurile și care ne-a spus că se mai gândise și că știa cât regretam cele întâmplate. Așa că, dacă doream, ne puteam duce, pentru restul lunii, să-i dăm o mână de ajutor cu pisicile – doar cu pisicile, țineți minte –, pentru ca astfel toată lumea să se simtă mai bine în legătură cu acea poveste tristă. Mai întâi, ea le sunase pe Bev și pe Cassie, am aflat ulterior, iar Bev fusese deja de acord, lucru simplu, chiar necesar, pentru ca mama să fie și ea de acord. Prin urmare, luni după-amiază, în aceeași zi, eram din nou în halate la adăpostul de animale, în încăperea răcoroasă și puturoasă unde se aflau pisicile, cu mănușile trase pe mâini, curățând litierele de rahat și cocoloșindu-le pe Xena și pe Electra, pisicuțele pe care urma să le luăm acasă.

Din acel moment, ultimele zile de vară s-au desfășurat ca firul unei bobine. Ne-am propus să mai mergem o dată la Bonnybrook, însă exista întotdeauna câte un motiv pentru care să n-o facem. Cassie a scăpat de bandaj și, deși mâna îi era plină de cicatrice, o putea folosi la fel ca înainte. Am revenit la piscina familiei Saghafi, cu apa ei albastră, artificială, ca și când cariera de piatră nu ne-ar fi chemat la ea, ca și când nici n-ar fi existat. Ne-am făcut planuri pentru toamnă; am făcut cumpărături pentru începutul școlii; dormeam în paturile noastre și ne vedeam de viețile noastre.

Câteva luni mai târziu, am aflat că proprietatea fusese vândută și că dezvoltatorii care o cumpăraseră depuseseră o cerere la prefectura din Boston ca să construiască apartamente în jurul conacului. Am mai aflat și că noii proprietari împrejmuiseră domeniul cu un gard din sârmă ghimpată și închiseseră accesul de pe cărăruia care ducea prin pădure până la cariera de piatră.

Apoi, din mai multe motive, zilele pe care le petrecuserăm la Bonnybrook, visul nostru comun, au ajuns să pară ceva ce nu se întâmplase niciodată. Și, odată ce drumul lui Cassie s-a despărțit de al meu, niciuna dintre noi n-a mai avut pe nimeni care să îi reamintească adevărul.

PARTEA A DOUA

Mama mă asigură că i se întâmplă oricui, mai devreme sau mai târziu, din motive mai mult sau mai puțin cunoscute; toată lumea își pierde un prieten foarte bun la un moment dat. Nu în sensul că „ea s-a mutat în Tucson", ci în sensul că „ne-am înstrăinat".

Eu, care mă laud că înțeleg perfect lucrurile, nu pot înțelege nici măcar acum ce s-a întâmplat cu adevărat. Cassie avea varianta ei, deși nu mi-a spus-o niciodată, și, mult mai târziu, când am întrebat-o fără ocolișuri („Ce s-a întâmplat cu noi?" – așa am formulat, ceea ce părea mai neutru decât mă simțeam), ea m-a privit îndelung – o privire pe care aș descri-o ca „rănită", deși eu fusesem cea nedreptățită, cu siguranță – și a clătinat încet din cap. Când i-am oferit ocazia să îmi explice, doar atât a putut să facă.

Clasa a șaptea este grea pentru majoritatea copiilor. Părinții îmi spuneau că era acea perioadă din viață pe care își doreau cel mai puțin s-o retrăiască, ceea ce nu era încurajator, având în vedere că nu aveam de ales decât s-o trăiesc. Însă clasa a șaptea pare să fie grea într-un mod diferit pentru fiecare persoană în parte. Pentru Zach Filkins era greu pentru că orele de matematică din generală nu erau suficient de dificile pentru el și astfel a fost nevoit să meargă la liceu, ca să învețe împreună cu elevii avansați din clasa a X-a. Pe de altă parte, Zach nu voia să meargă la balul de sfârșit de generală, prin urmare nu a invitat pe nimeni, deci nu exista posibilitatea să fie refuzat. Pe când Brent O'Connor – un tip drăguț, care, deși era în clasa a șaptea, nu avea mai mult de un metru cincizeci – a fost nevoit să facă față umilinței de a fi refuzat de trei fete pe care le

invitase la bal, dintre care una fusesem eu (aveam deja un metru șaptezeci – era imposibil). Apoi a ales provocarea ușor diferită de a merge cu Alicia Homans, cea de-a patra fată invitată, care știa despre celelalte trei, dar care a acceptat veselă și și-a ținut fruntea sus, ca și când ea ar fi fost prima lui alegere.

Mai sunt conflictele sociale, agoniile și momentele stânjenitoare ale pubertății (nu voi uita amestecul de triumf și de milă pe care l-am simțit atunci când am văzut-o pe Bridget Mulvaney mergând pe coridor, fluturându-și faimoșii cârlionți castanii, cu o pată de sânge menstrual pe rochia-i mov, de mărimea unui cârnat), precum și povara lumii, care pare să cadă asupra noastră în moduri diferite, pe măsură ce renunțăm la copilăria glorioasă și pășim în dimensiunea pământească.

Tot în clasa a șaptea, Jude Robben și-a dobândit renumele, fiind arestat pentru că a șterpelit un aparat de fotografiat din Walmart. Andrew Dray a primit un avertisment de la unchiul său, care era polițist, pentru că a fumat „iarbă" și a făcut trafic. Circulau zvonuri cum că Stacey Bilic le-ar fi supt-o câtorva băieți într-o singură noapte, la petrecerea organizată de Tessa Rubin la sfârșitul lunii mai din acel an, iar pentru Stacey nu avea prea multă importanță dacă zvonurile erau sau nu adevărate. Nu avea rost să dezmintă totul cu voce tare, pentru că asta nu însemna că era mai adevărat sau mai fals decât povestea originală: în clasa a șaptea, intrai brusc într-o lume a adulților, care presupunea un comportament și speculații specifice lor.

Era, de asemenea, o lume a conștiinței adulte, cu toată ciudățenia ei. De exemplu, părerea mamei despre Cassie și despre mine era că drumurile noastre, întotdeauna menite să se despartă, își urmau cursul firesc. Așa trebuise să fie. De exemplu, eu aveam să merg, în cele din urmă, la facultate. Pentru că părinții mei se așteptau să o fac, dar și pentru că voiam și eu. Eram bună la școală și mândră de asta și nu îmi puteam imagina să nu îmi continui studiile cât mai mult. Chiar și atunci când visasem să devin vedetă pop, plănuisem să urmez cursurile de la NYU sau UCLA între concerte.

Mama lui Cassie nu optase pentru facultate de dragul studiului. Ea urmase școala de asistente mai târziu, când avea douăzeci și ceva

de ani, exact înainte să o nască pe Cassie. Renunţase la şcoală la optsprezece ani şi fusese chelneriţă, apoi se angajase la raionul de pălării şi mănuşi de la Macy, parcă – ceea ce m-a surprins cumva, fiindcă angajatele acestui raion erau ordonate şi elegante.

Cassie nu era prea bună la învăţătură; ei nu îi plăcea şcoala suficient de mult încât să facă eforturi, iar în clasa a şaptea a avut de suferit din această cauză. Am părăsit şcoala primară pentru cea generală, care se afla pe Ruta 29, nu departe de adăpostul pentru animale. Noi, cei din Royston, făceam doar doi ani de şcoală generală, pentru că şcoala primară din Royston mergea până la clasa a şasea; însă mulţi dintre copiii din oraşele învecinate mergeau acolo la şcoală deja de un an. Clădirea şcolii, din beton cenuşiu, spre deosebire de primitoarea noastră şcoală primară, în stil victorian, era înghesuită într-o parcare uriaşă, între două centre comerciale. Terenurile sale sintetice îşi păstrau culoarea verde în toate anotimpurile; dar noi ne petreceam cea mai mare parte a timpului pe coridoarele prevăzute cu dulapuri şi fără ferestre, unde arătam cu toţii deformaţi şi unsuroşi în lumina fluorescentă. Copiii din celelalte oraşe păreau mai mari decât cei pe care îi cunoşteam noi. Dacă înainte şcoala fusese ca o familie disfuncţională veselă – îi ştiam de-o viaţă pe majoritatea colegilor de clasă –, acum mi se părea un teren de paradă, un teatru al reprezentaţiilor ciudate. Brusc, nu mai aveam acelaşi orar, aceiaşi profesori, aceleaşi săli de clasă; fiindcă eram împrăştiaţi, nu mai reuşeam să sosim sau să plecăm împreună. Cassie şi cu mine am ajuns să ne înstrăinăm în mare parte din cauza birocraţiei şi a programului diferit.

Eu eram la orele de matematică şi de engleză pentru avansaţi şi, deşi şcoala nu avea, practic, şi ore de istorie pentru avansaţi, Cassie şi cu mine ne aflam în clase diferite. Ea a nimerit, în mod misterios, cu elevi-problemă ca Stacey Bilic şi Andrew Dray, în vreme ce eu eram cu May Hwang, Zach Filkins şi Angie Pitts, fiica domnului Pitts, profesorul de istorie care preda la liceu. Astfel, eram împreună doar la ora de sport şi în orchestră, unde Cassie cânta la flaut, iar eu la violoncel, dar stăteam oricum la distanţă una de alta.

Asta credea mama că se întâmplase și, poate, într-o oarecare măsură, avea dreptate. Însă eu dădeam vina pe fata cea nouă, Delia Vosul, care locuia două orașe mai departe, pe care am botezat-o imediat „Piaza rea". La început, Cassie și cu mine ne amuzam împreună pe seama Deliei – aceasta avea un păr blond cu șuvițe portocalii, pe care și-l întindea cu peria, purta sutiene cu burete și se dădea pe buze cu luciu; în plus, avea un mod galeș de a se uita la băieți cu coada ochilor migdalați, de parcă ar fi fost Sofia Vergara, care juca într-un serial TV nevăzut de nimeni în afară de ea.

Însă Delia și Cassie erau colege de clasă la orele de istorie, matematică și engleză și, până la sfârșitul lunii octombrie, aveau deja „ședințe de studiu" împreună, adică mergeau împreună la Rite Aid. Și i-am mărturisit asta mamei. Cassie încerca să mă convingă că, de fapt, Delia era simpatică – mi-a spus că era chiar amuzantă –, când toată lumea își dădea seama că fata era la fel de amuzantă ca o cărămidă. Apoi s-a dovedit că și Deliei îi plăcea să cânte și își dorea și ea să devină cântăreață. Voia să participe la audiția pentru piesa de teatru muzicală din primăvară, deși, atunci când a cântat un cântec al lui Adele în cantină, iar Cassie i-a zâmbit admirativ, cu strungăreața ei, am constatat că vocea ei era subțire și răgușită. Cânta fals și nici nu-și dădea seama. Se pare că nici domnul Montgomery, profesorul de muzică, nu își dădea seama, pentru că i-a oferit Deliei partea de solo în spectacolul de cor pe care urma să îl susținem în decembrie. Probabil că n-ar fi trebuit să îi spun lui Cassie că Montgomery nu voia decât s-o călărească pe Delia; dar i-am spus. Pe vremuri, Cassie mi-ar fi dat dreptate sau măcar ar fi râs; însă acum se afla sub robia Deliei, așa că și-a mușcat buza și a privit în altă direcție.

Prin urmare, nu a fost nicio surpriză atunci când am întrebat-o pe Cassie cum ne deghizăm de Halloween, iar ea mi-a spus că nu merge la colindat, ci va petrece seara acasă la Delia, uitându-se la filme de groază. Mai târziu, am aflat că erau, de fapt, petreceri cu fete și băieți, unde aceștia jucau jocuri precum „Adevăr sau provocare" și „Învârte sticla" și la care participau copii mai mari. Așa își câștiga „Piaza rea" popularitatea. Și Cassie, că veni vorba,

deși se amuzase întotdeauna pe subiectul acesta. Am aflat că participau doar zece copii: cinci fete și cinci băieți, printre care și Peter Oundle, care era cu un an mai mare și cu care Cassie s-a cuplat chiar în seara aceea, doar ca să îi dea papucii înainte de Crăciun, cu toate că știa că îl plăceam de mult timp.

Nu puteam scăpa de senzația că ea începuse să iasă cu Peter Oundle doar ca să mă rănească. Spunea mereu că nu i se părea atră-gător. Poate că Delia „Malefica" îi spusese că Oundle era irezistibil – și nu era deloc vorba despre mine. Sau poate că el o plăcuse pe ea; după spusele lui Cassie (deși nu eram convinsă că o cred), Peter îi mărturisise că o plăcuse încă de când eram mici. Indiferent ce motiv o fi avut ea ca să îl lase să o sărute, asta m-a durut. Nu am avut nicio ceartă – nu am vrut să risc –, dar ne-am îndepărtat. Am pășit ca printr-o oglindă fermecată într-o lume a prieteniei false, unde Cassie îmi zâmbea larg atunci când mă vedea – dar nu prea larg, dacă înțelegeți. Era o caricatură a zâmbetului ei de odinioară. Îi zâmbeam și eu, deși mi se părea mai mult o grimasă. Eram sigură că ceilalți, și mai ales Cassie, își dădeau seama cât de fals era totul. Dar ea nu lăsa să se vadă; îmi zâmbea și se prefăcea, iar eu, care mă simțeam ca o statuie catolică a Fecioarei Maria cu inima sângerândă, sufeream în tăcere, ținând în mâini tava cu masa de prânz, cu May Hwang lângă mine și cu o grimasă pe față.

Cassie era cu totul vrăjită de „Piaza rea". Dacă aș fi tăcut, dacă m-aș fi străduit mai mult – nu neapărat să fiu prietenă cu Delia, dar, poate, să nu critic prietenia lui Cassie cu ea –, poate atunci... Nu sunt convinsă, dar poate. Numai că mi-am dat arama pe față de la început. O botezasem pe fată „Piază rea", pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai puteam da înapoi.

În acea lună septembrie, Bev s-a îndrăgostit și ea. Nu am știut nimic la început. Ciudata și sordida Bev – cu părul ei care mirosea dulce, ca mierea, și cu fustele ei vaporoase, care părea și mai lipsită

de romantism decât părinții mei, la fel de neatrăgătoare ca și Nino Zeppala, profesorul de atelier care purta vestă din piele și avea o barbă deasă – s-a îndrăgostit de un bărbat din grupul de studiu al Bibliei. Bev s-a îndrăgostit de doctorul Anders Shute.

Firește că mă întrebam dacă se cunoscuseră la spitalul din Haverhill, atunci când el bandajase mâna lui Cassie. Nu îmi amintesc să o fi auzit pe Cassie spunând că l-ar fi văzut pe doctorul Shute mai târziu, în acea zi de august; dar asta nu înseamnă că nu se întâmplase astfel; mi se părea o coincidență prea mare faptul că el s-a alăturat grupului în acea toamnă, cu totul din senin. Bev făcea parte din grup de cinci ani – în „Grupul Alfa", fiecare aducea câte ceva de mâncare și analizau Scriptura împreună cu pastorul Phil de la biserica lor. Era o parte din viața lui Bev care o făcea pe Cassie să își dea ochii peste cap și să refuze să știe mai multe despre ea. Grupul se întrunea în fiecare seară de marți, la aceeași oră ca și grupul de tineri din care făcea parte și Cassie, pe care aceasta îl tolera doar pentru că existau câțiva băieți drăguți acolo.

Nu știu exact cât timp a trecut până când Cassie a devenit conștientă de prezența doctorului Shute pe holurile bisericii – amestecând piureul din praf de cartofi, frigând cârnați în bucătăria bisericii sau aranjând în cerc scaunele pliante din sala mare înainte de întrunire. Cât timp a trecut până când ea l-a observat sau până când și-a dat seama că mama ei îi făcea ochi dulci. Iar el, probabil, îi răspundea. Și ce vă spune faptul că nu am aflat decât de Ziua Recunoștinței, când Bev a sunat-o pe mama ca să ne invite pe toți trei la ele acasă, să mâncăm curcan? Acest lucru nu se mai întâmplase până atunci, deși ele fuseseră la noi de câteva ori, în anii liniștiți de dinainte. Iar când mama i-a mulțumit, zicându-i că vin în vizită la noi bunicii și fratele tatălui meu împreună cu familia, Bev a insistat să mergem după aceea, la plăcintă și cafea, pentru că voia să ne prezinte o persoană specială. Mama a fost de acord să trecem pe la ele să mâncăm plăcintă, deși mi-a spus că nu vom mânca, având în vedere faptul că specialitatea bunicii Robinson era plăcinta – cu nuci *pecan*, coacăze și căpșuni – și că, până la ora 5.00, aveam să fim cu burțile burdușite.

Mă simţeam stânjenită – şi asta înainte să aflu despre doctorul Shute. În toţi aceşti ani, tata nu îşi petrecuse niciodată timpul acasă la familia Burnes, iar mama zăbovise doar la câte o scurtă poveste sau la o cană de ceai atunci când venea după mine sau mă ducea acolo. La momentul acela, Cassie şi cu mine nu mai petreceam prea mult timp împreună – „Ai răbdare, situaţia se va schimba", mi-a spus mama. Sau, altfel spus, „Durerile creşterii! Durerile creşterii!", de parcă, odată ce am fi ajuns la maturitate, cu sâni, menstruaţie şi cu hormonii liniştiţi, prietenia dintre noi ar fi continuat în mod firesc, ca şi când „Piaza rea" nu ar fi existat niciodată. Rareori stăteam una lângă cealaltă în autobuz, iar dacă mama sau Bev venea după noi, fugeam la maşină din direcţii diferite, iar pe drum adultul era cel care făcea conversaţie. I-am spus acest lucru mamei, însă ea nu a părut să mă creadă; radioul se auzea mereu în fundal, prin urmare nu se aşternea niciodată tăcerea. Poate că nu îşi dădea seama cum era.

După ore, Cassie îşi petrecea adesea timpul cu Peter, cu Delia şi cu iubitul ei, Arturo, care era în clasa a opta, la fel ca Peter, o întâlnire în patru între nişte copii populari, care se giugiuleau lângă perete în vreme ce eu stăteam pe trepte, cu rucsacul la picioare şi căştile în urechi, ascultând muzică retro, Adele sau Duffy, şi privind traficul de parcă aş fi fost grăbită. Mai aveam şi alte prietene, dar o pierdusem pe cea pe care o iubeam cel mai mult, pe care o iubisem de când mă ştiam, şi mi se părea esenţial să nu las să se vadă că îmi pasă.

(Mai exista un lucru pe care nu îl înţelegeam: mă *dezvoltasem* şi eu, la fel ca Delia. Deşi nu mă expuneam cum o făcea ea, aveam şi eu sâni şi şolduri şi, până în octombrie, îmi venise şi menstruaţia. În tot acest timp, Cassie rămăsese ca un copil, micuţă şi numai oase, purtând blugi cumpăraţi de la raionul pentru copii. Nu puteam înţelege de ce Peter ar fi ales-o pe *ea*, de ce ar fi sărutat-o pe *ea*, şi nu pe altcineva – de ce nu *pe mine*. Oare se datora strungăreţei ei sexy sau impresiei că ar accepta orice? Dar el nu era aşa. Şi o cunoşteam şi pe ea; ştiam că o parte din ea ar fi vrut ca cineva să spună „nu" în locul ei, s-o salveze de ea însăşi – poate că tocmai *asta* îl atrăgea la ea. Adulmeca neputinţa ei ca un animal.)

Sărbătoarea de Halloween, o zi pe care o aşteptam întotdeauna cu nerăbdare, a devenit brusc o zi obişnuită, ba mai rău decât obişnuită, fiindcă purta amintirea caracterului său special. Decoram în continuare peluza din faţă – fantomele de muselină atârnau de crengile arţarilor, pânzele de păianjen false tronau peste tufişurile decorative, pietrele funerare din polistiren se iţeau dintre grămezile de frunze –, iar tata sculpta dovlecii şi îi scotea afară, cu lumânări aprinse în ei. Cutreieram în continuare magazinele ca să cumpărăm pungi uriaşe cu minibatoane Snicker, Starburst şi Tootsie Rolls. Toate aceste lucruri au rămas la fel, doar că, în loc să înfulec o pizza alături de Cassie şi să-mi ard limba cu brânza topită, apoi să mă îmbrac în grabă în camera mea, stăteam la masa din bucătărie împreună cu părinţii mei şi mâncam fără chef cotlet de porc, piure de cartofi şi sos de mere – „rumegam" este cuvântul care îmi vine în minte –, fiind întrerupţi, din când în când, de zgomot de paşi pe treptele din faţă. Eu jucam rolul mamei, împărţindu-le bomboane copiilor mici ai căror părinţi aşteptau pe aleea din faţă. Aşa cum făcea mama mereu, îi întrebam şi eu pe un ton vesel: „*Tu* ce eşti? Un hoţ! Minunat costum!" minţeam eu. „Pentru asta, primeşti o bomboană în plus."

Copiii Saghafi au venit îmbrăcaţi în Tweedledum şi Tweedledee, iar costumele lor erau chiar impresionante. Fuseseră făcute de mama lor, din tricouri de baseball transformate, din fesuri şi multă vată, care nu avea cum să provină din perne, pentru că era mult prea bine distribuită în jurul taliei lor. Purtau încălţămintea tatălui, care avea, probabil, vată în vârf, şi arătau de parcă ar fi avut picioare de clovn. Mi-am ridicat degetul mare spre doamna Saghafi, care a strigat:

– Nu ieşi la colindat anul acesta, Julia?

Eu am clătinat din cap mimând groaza, ceea ce era, de fapt, un sentiment real:

– Toate lucrurile frumoase iau sfârşit, nu-i aşa?

Ea a râs şi a clătinat din cap.

Când s-a făcut seară, l-am ajutat pe tata să spele vasele, iar mama a preluat misiunea de a împărți bomboane, astfel încât eu să nu fiu nevoită să vorbesc cu copiii mai mari, având în vedere că îi cunoșteam pe majoritatea. Inevitabil, a venit și o gașcă de colegi de clasă. O fată pe care o chema Reba, din echipa mea de hochei pe iarbă, m-a zărit când m-am ascuns în casă și mi-a strigat:

– Juju, n-ai ieșit? Haide, vino cu noi!

Eu am afișat o expresie de genul „nu-mi pasă" și am venit la ușă.

– Nu, am spus eu, cred că voi spune „pas".

– Nu fi așa plicticoasă!

S-a auzit imediat un cor de voci – nu doar Reba, ci și Brent, Joel și Suzanne, costumată în albină, cu aripi transparente și o cordeluță cu antene.

– E în regulă. Și-apoi, n-am costum.

Moment în care Brent, al cărui costum consta în jacheta sport a tatălui său și o pălărie de fetru, a spus:

– Nu contează. Vino fără costum.

Eu am râs, încercând să îmi ascund lacrimile. Am fluturat prosopul de bucătărie și m-am întors cu spatele.

– Mersi oricum, am spus. Distracție plăcută! Ne vedem la școală.

După ce a închis ușa, mama a venit în casă și s-a prefăcut că își caută ziarul, *The New Yorker*, însă și-a așezat mâna pe umărul meu preț de o secundă, fără să zică nimic; atunci mi-au dat lacrimile, doar câteva. Din fericire, eram cu spatele la ea.

– Urc în cameră să-mi fac temele, am spus.

Îmi făcusem deja temele, așa că m-am uitat pe Facebook și am văzut pozele pe care Cassie le postase deja – în timp real! – de la petrecerea „Piezei rele", cu doamna „Piază" ținând în mâini o tavă cu brioșe și cu Peter – chipeșul Peter, care ar fi trebuit să fie al meu – având ochiul stâng și câțiva dinți înnegriți, purtând o flanelă Bruins supradimensională și mânuind o crosă din lemn cioplit, înmuiată în vopsea roșie. Delia era costumată în iepuraș, genul de iepuraș Playboy – cum era posibil ca doamna Vosul, care părea o persoană sănătoasă la cap, să-i fi permis asta? –, iar Cassie, în ciuda părului ei

alb ca blana unui iepure, era costumată în pisică, purtând un pulover lălâi, din velur negru, completat cu mustăți, urechi și coadă. Nu m-am putut abține să nu zâmbesc, pentru că observam în costumația lui Cassie mâna vigilentă a lui Bev, care nu i-ar fi permis fiicei sale să iasă pe stradă îmbrăcată în iepuraș Playboy, așa cum nu ar fi ieșit nici ea.

„Ce costumație serioasă! am comentat eu. Este cusută de Bev?"

Cassie mi-a răspuns printr-un mesaj:

„Cât de bine o cunoști pe mama. Ce naiba, nu? Mă ia la 9.00!!

Te retragi mai devreme?

Știi doar.

Te compătimesc

Te iubesc, Juju", mi-a scris ea.

Mi-a fost de ajuns ca să mă consolez, de parcă, brusc, lucrurile ar fi fost în regulă între noi, ca și când mama ar fi putut avea dreptate la urma urmei.

Aceasta nu a fost singura dată când Cassie a fost afectuoasă cu mine. Din punctul ei de vedere, înstrăinarea noastră nu se produsese din supărare sau din cruzime. Mai degrabă, eu eram ca o pereche de pantofi uzați, iar ea avea acum nevoie de câteva perechi de pantofi noi și eleganți; nu se gândea să-i mai poarte pe cei vechi, dar nici să-i arunce nu voia. În toamna aceea, în tovărășia „Piezei rele", Cassie a pătruns cu viteză într-o altă lume, mai matură decât a mea, unde afișa diferite măști pentru diferiți oameni. Poate că eu o făceam să simtă că se sufocă, de parcă ea ar fi devenit brusc mai matură decât mine. Însă eu o cunoșteam foarte bine, o vedeam foarte limpede, chiar dacă ea nu mai voia să fie văzută: voia să joace un rol nou și nu dorea pe nimeni care să-i spună că joacă teatru.

Am sperat că vizita noastră de Ziua Recunoștinței ne va apropia din nou. Într-o după-amiază, când mă aflam în mașina mamei ei, am întrebat-o dacă va veni și Peter.

– Peter? a zis Bev, uitându-se la noi în oglinda retrovizoare. De ce-ar veni?

– Nu știu... m-am gândit...

– Cassie, e ceva ce ar trebui să știu?

– Firește că nu, mamă.

Cassie a folosit ceea ce mama ar numi un „ton" anume.

Bev s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare, direct la mine.

– Cassie se simte stânjenită, știu, pentru că vrea să fie populară. Știu cum e să fii adolescent, credeți-mă. Știam că mama lui Cassie nu își făcuse niciodată griji în privința asta. Nu i-ai spus, Cassie?

– Mama a hotărât... a început ea.

Însă Bev a întrerupt-o pe un ton ferm, dar însuflețit:

– Nu, scumpo. *Noi* am hotărât. Am avut o discuție lungă și am hotărât *împreună*.

– Am hotărât *împreună* că sunt prea tânără ca să am un iubit.

– Nu ești prea tânără ca să ai prieteni băieți, ne-a lămurit Bev, dar ești prea tânără ca să ai relații exclusive.

– I-am spus asta lui Peter.

– Și-acum sunt doar prieteni, nu prieteni speciali, a zis Bev schițând un zâmbet. Nu-i așa, iubito?

Cassie n-a spus nimic.

– Mi se pare mai potrivit așa, a concluzionat Bev. Asta înseamnă că pot avea o prietenie trainică, lucru pe care îl vor aprecia amândoi în timp.

Mai târziu, i-am trimis lui Cassie un mesaj, întrebând-o ce se întâmplase.

„Costumația de Halloween, mi-a răspuns ea. Scandal în drum spre casă." Și apoi: „Ducă-se naibii". Mai demult, nu i-ar fi venit atât de ușor să rostească aceste cuvinte. Cassie și mama ei formaseră întotdeauna o echipă, doar ele două, având grijă una de cealaltă. Cassie făcea glume pe seama vestimentației mamei ei sau despre cum refuza Bev desertul când venea la noi, apoi, când se întorcea acasă, devora o jumătate de cutie de înghețată („Înghețată pentru grăsuni", zicea Cassie) – însă nimeni altcineva nu avea voie să facă asemenea glume. Nu trebuia să râzi prea mult atunci când Cassie făcea aceste glume, dar trebuia să râzi puțin, să găsești un echilibru, iar eu îmi dădusem de mult seama de asta. Însă acest echilibru se

schimbase. Acum erau Peter, și „Piaza rea", și Anders Shute. Bev și Cassie nu mai erau singure și nu mai formau neapărat o echipă.

Lucru care a fost și mai evident atunci când am trecut pe la ele de Ziua Recunoștinței – părinții mei și cu mine, deși tata încercase până în ultima clipă să rămână acasă cu verișorii mei. Mama îi spusese: „Rich, nu poți face asta. Ce mesaj am transmite? Că numai femeile fac un efort!" Afirmație care îl enerva și îl amuza în același timp pe tata.

Familia tatălui meu era la noi de o zi: bunicul stătea pe canapea având căștile pe urechi, dirijând o orchestră pe care doar el o auzea, în timp ce gemenii de opt ani, Brad și Joe, copiii mai mici ai lui Mike și ai lui Eileen, fugeau unul după celălalt în jurul lui, făcând gălăgie. Bunica petrecea mult timp în bucătărie, „ajutând". Condimenta sosurile mamei, refăcea aranjamentele florare, lustruia argintăria de ocazie, de parcă mama nu făcuse același lucru doar cu o duminică în urmă. „Nana" Robinson nu stătea niciodată locului și nici nu tăcea. Îi plăcea să vorbească, îi plăcea să râdă; îi plăcea să petreacă și îi plăceau oamenii.

– Dacă i-ar plăcea să și asculte, zicea mama în șoaptă, ca și când ar fi vrut să se scuze.

O adoram pe „Nana", doar că era greu s-o avem ca musafir. Și bunicul o adora, însă uneori îi era greu și lui s-o aibă ca soție – de aici și căștile: erau niște căști Bose care anulau zgomotul și care îl ajutau să pătrundă, imediat și în întregime, într-un univers atotcuprinzător pe care îl alegea el. Îi plăcea să-i asculte pe Satie și pe Debussy, îi plăcea muzica limpede, inaccesibilă. „Nanei" îi plăcea mai mult Wagner.

Cât despre Mike, Eileen și cei patru copii ai lor, pot spune că gemenii erau considerați practic un singur copil neastâmpărat. Jake, cel mai mare, era retras, părând să semene cu bunicul. Avea șaptesprezece ani, era deșirat și purta ochelari cu rame groase, care îi măreau ochii negri; pe fruntea ca de porțelan avea o explozie de puncte mici și roșii. Nu era sortit să fie jucător; alesese să fie așa. Ar fi putut să fie – și a devenit la scurt timp – un tip destul de chipeș. Nu avea niciun defect de vorbire sau, să zicem, halenă. Avea părul negru

și creț, buze pline și sexy. Însă în toamna aceea, el și-a petrecut cea mai mare parte din timpul vizitei în camera de oaspeți din pod, conectat la o lume alternativă a jocurilor. „Parc-ar fi un gândac, zicea mama lui în glumă. Iese la iveală doar când se stinge lumina."

Sora lor, Una, era cea mai apropiată de vârsta mea – împlinise zece ani în toamna aceea, fiind în clasa a cincea. Mă privise întotdeauna cu admirație, iar imitația este forma supremă de flatare, după cum zicea mama. Atunci când îmi plăcea Harry Potter, ea m-a copiat. Când am purtat Doc Martens, a vrut și ea o pereche. Când mi-am făcut breton în clasa a cincea și le-am trimis verișorilor o poză cu mine, următoarea dată când ne-am întâlnit avea și ea un breton, care îi măturа partea de sus a ochelarilor. În anul acela însă, distanța dintre clasa a cincea și clasa a șaptea mi s-a părut uriașă, iar când îi priveam ochii albaștri din spatele lentilelor groase și fundițele roz din păr, trupul ei flexibil, care putea executa cu ușurință salturi în spate și „roata țiganului" și care nu trebuia să ascundă proeminențe sau emanații mirositoare sau secreții, era ca și când aș fi privit în urmă, dincolo de o albie accidentată, spre un mal pe care nu aveam să mai pășesc niciodată. Prin urmare, am evitat-o cât de mult am putut pe Una, cu discuțiile ei însuflețite despre cărți, spectacole, filme și vedete pop. Îmi venea să-i spun: „Nu vezi că sunt infestată? Nu vezi mizeria vârstei adulte care mă acoperă?"

Mama a fost supărată pe mine pe tot parcursul vizitei lor – aparent, pentru că nu eram o gazdă suficient de primitoare pentru verișorii mei, dar în realitate pentru că era copleșită având atâția membri ai familiei tatălui meu în vizită. Însă ei erau cu toții atât de blajini, încât ea nu putea să arate acest lucru sau să-și permită măcar să se enerveze. Verișorii veniseră la noi de dragul tatei, iar ea își dorea *foarte mult* să fie o persoană suficient de bună ca să nu se enerveze, fiindcă el era un om bun și îi suporta mamei familia fără să-și piardă, aparent, calmul. Prin urmare, eu eram singura persoană asupra căreia ea își putea vărsa frustrările cu bună știință. Știa acest lucru, la fel ca și mine, așadar încercam să nu pun la suflet izbucnirile ei.

Am mers toți trei în vizită la familia Burnes cu mașina mamei, în jur de ora 6 după-amiaza – „Cred că ar fi mai bine să conduci tu,

draga mea", a spus tata –, și i-am lăsat pe verișori să urmărească *O noapte la muzeu 2*, singurul film asupra căruia au căzut de acord.

Casa familiei Burnes era luminată ca o scenă, cu becurile aprinse în toate camerele. Câinii familiei Aucoin au început să latre atunci când am oprit mașina. În aerul răcoros al nopții se simțea mirosul focului care ardea în șemineul lor, iar din casele învecinate răzbăteau zgomote vagi de petrecere, în timp ce în spatele jaluzelelor se zăreau siluete care se mișcau. În ciuda luminilor, casa familiei Burnes părea cufundată în tăcere. Când am sunat la sonerie, Cassie a deschis imediat, de parcă ar fi stat să ne aștepte. Avea în mână telefonul mobil, pe care și l-a vârât repede în buzunar.

Cassie s-a comportat cu părinții mei de parcă totul ar fi fost normal – comportament exemplar, exagerat de politicoasă –, iar mie mi-a adresat în fugă un „Salut, Juju!" Ne-a condus apoi în camera de zi – cam trei pași în stânga –, unde Bev, îmbrăcată într-o rochie de șifon albastru, regal, ca o soprană, stătea demnă lângă doctorul Anders Shute. L-am recunoscut imediat.

Bev a făcut prezentările, apoi ne-am așezat, aproape ca la comandă. Aduseseră încă un scaun, ca să fie exact șase locuri, câți eram noi. Pe măsuța de cafea din sticlă se afla un aranjament de toamnă de la florăria din Royston – îl văzusem în fereastră toată săptămâna –, cu frunze și un dovlecel cu tulpina noduroasă, precum și o panglică roșie cu sclipici. Mă întrebam dacă îl cumpărase Bev sau dacă i-l făcuse cadou Anders Shute. Dovlecelul semăna cu o față pocită de om și mi-am zis că, dacă situația ar fi fost diferită, Cassie și cu mine ne-am fi amuzat pe seama asta.

– Îmi păreți cunoscut… a zis mama, apoi a bătut din palme. Firește! Doctorul Shute! I-ați bandajat mâna bietei Cassie la spital în vara aceasta.

– Așa este, a zis el cu un zâmbet vag pe buze și cu o voce blândă. I-am bandajat mâna.

– Cât e de important să fii răbdător! a continuat mama. Nu fi *ne*răbdătoare! Ce replică bună! Firește.

El și-a plecat fruntea, schițând un zâmbet.

– Așa v-ați cunoscut? Când tata s-a aplecat în față în fotoliul în care stătea, pantalonii lui de stofă au foșnit pe imitația de piele. Dați-mi un indiciu.

– Nu, nu! Bev și-a fluturat elegant mâinile mici – își dăduse unghiile cu o ojă care să se potrivească perfect cu rochia, deși era un albastru mai argintat. Ne-am cunoscut la biserică.

– Deci, nu știați…

Mama și-a plimbat privirea de la unul la celălalt.

– Oh, ne-am dat seama destul de repede. Chiar înainte să intre Cassie în încăpere. Ce coincidență, nu?

Anders Shute a încuviințat, schițând în continuare un zâmbet. Haina, cămașa și cravată păreau să fie capsate de el, la fel ca hainele păpușilor din hârtie, și stăteau ușor strâmb. Totul părea să atârne greșit: gulerul, mânecile sau poate că era doar prea slab.

– Mda, incredibil, nu? a zis Cassie. Ce șanse ar fi existat?

– Trebuie să credem că Domnul are un plan pentru fiecare, a zis Bev. E minunat, nu-i așa? Apoi s-a ridicat de pe canapea cu o mișcare rapidă. Și-acum, cine dorește plăcintă?

Părinții mei și cu mine ne-am arătat entuziasmați.

– Am așezat totul pe masa din sufragerie, să mergem să ne servim, apoi stăm la povești ca să ne cunoaștem mai bine. S-a oprit în prag, îmbujorată și aproape frumoasă preț de o secundă. Sunt atât de fericită că ne-am întâlnit cu toții! Am așteptat cu nerăbdare acest moment.

Mi-am dat seama că era mândră nu numai fiindcă avea un partener – Bev nu mai avusese niciun iubit după Clarke, nu de când exista Cassie, nu își dorise –, ci și fiindcă putea să îi arate doctorului Shute că era prietenă cu tatăl meu, care era stomatolog; era mândră că le putea arăta părinților mei că iubitul ei, pe care meritase să îl aștepte, era medic, titlu care, într-o ierarhie invizibilă, era mai presus decât „stomatolog". Deci când Bev a spus că era foarte încântată, vorbea cât se poate de serios. Plănuise acel moment și probabil că și-l imaginase de nenumărate ori.

Eu așteptam ca, în orice moment, Cassie să-mi facă semn să urcăm la ea în cameră. Nu îmi venea să cred că nu făcea nimic și, în timp ce așteptam cu obrajii aprinși din cauza căldurii din camera de zi, unde focul trosnea în șemineu, iar adulții sporovăiau („Apoi șapte ani în Bangor, spunea doctorul Shute, la spitalul de acolo…"), servind plăcinta cu alune *pecan* care era atât de dulce – mai dulce decât cea a Nanei, dacă era posibil – încât simțeam o durere în molarul drept (ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că am o carie nouă), pe măsură ce toate acestea se desfășurau, mi-am dat seama brusc că, poate, lucrurile dintre noi erau și mai grave decât îmi imaginasem eu și că pedeapsa pentru noul meu statut de retrogradată era să rămân lipită de canapeaua cu imprimeu floral pe tot parcursul vizitei noastre. Îmi făceam griji că ea prefera mai degrabă compania plictisitoare a adulților decât să își petreacă timpul cu mine.

Într-un final, pe un ton atât de firesc de amabil, încât doar eu mi-am dat seama că juca teatru, Cassie s-a oferit să mai facă niște cafea și mi-a sugerat să o ajut. Când am intrat în bucătărie, situația mi s-a părut cam ciudată o clipă, apoi familiaritatea noastră, adânc înrădăcinată în noi, a câștigat. Ea nici n-a apucat să toarne cafeaua în aparat când eu am spus:

– Ce naiba, Cassie? Cum s-a întâmplat? Mamei tale i-a picat cu tronc Shute! De ce nu mi-ai spus?

– Nu-i o glumă nenorocită, Juju!

– De când?

– A venit în casa noastră prima oară în urmă cu vreo câteva săptămâni. Ca o fantomă înspăimântătoare în dimineața de după noaptea de Halloween. Imediat după scandalul referitor la Peter.

– Chiar atât de rău a fost?

Ea a pufnit în timp ce se juca nervos cu robinetul și cu vasul cafetierei.

– „Chiar atât de rău a fost?" A fost o nebunie. Mama m-a tras de păr pe scări. Mă mir că n-am rămas cu o gaură în scalp.

– Serios?

– Serios. Apoi a continuat: N-am făcut decât să ne sărutăm. Pentru numele lui Dumnezeu, eram la o petrecere. Părinții Deliei erau în camera alăturată. Dar Bev a luat-o razna. Ca într-un film de groază.

– Rahat! am spus eu.

– Se întâlnea cu el – a arătat înspre camera de zi – de o lună când s-a hotărât să-l aducă acasă. În ziua următoare „Zilei lui Columb" a fost prima oară când i-am văzut vorbind la biserică.

Nu a ezitat deloc asupra datei – o ținea bine minte. „Ziua lui Columb", weekendul în care eu fusesem cu părinții la New York, când stătusem cu toții într-o cameră de hotel, iar mama cumpărase bilete la *Wicked*. Pe Anders Shute îl cunoscuserăm împreună în urmă cu patru luni, căci fuseserăm, practic, surori la Urgență.

– Cum e?

– Exact cum pare.

– Slab?

Speram s-o fac să râdă.

– Nu era bisericos. N-a fost niciodată la biserica noastră, nici măcar o dată, apoi și-a făcut apariția din senin la studiul Bibliei. Ce înseamnă asta?

– L-a adus cineva?

Noi, acasă, glumeam pe seama grupului de studiu al Bibliei din care făcea parte Bev, spunând că era alternativa unui site de matrimoniale pentru cei singuri. Însă nu i-aș fi spus asta niciodată lui Cassie.

– A venit cu vreun prieten?

– Nu cunoștea pe nimeni. A subliniat acest lucru. A spus că a aflat despre grup de la avizierul de la Market Basket. Îți vine să crezi?

– E un tip singuratic.

– Uite ce cred eu, a zis ea. Eu cred că ne căuta pe noi – pe mine. Cred că a aflat despre grupul de tineri datorită albumului foto postat pe internet. Apoi a descoperit grupul de studiu al Bibliei și pe mama și a mers la biserică. Nici măcar nu locuiește în Royston, ce naiba! Locuiește în Haverhill și lucrează în Haverhill.

– Mi se pare puțin probabil, nu crezi?

– Oare?

– Nu există modalităţi mai uşoare să te găsească? Trebuie să se dea drept creştin practicant?

– Or fi existând şi alte modalităţi, dar asta este o cale foarte sigură de a ajunge la inima mamei. E îndrăgostită lulea de el. E incredibil.

Am căzut pe gânduri un minut.

– De ce crezi că te-a căutat? Se comportă ciudat în preajma ta? Îţi zice diverse chestii? Sau…

– Nu.

Cassie s-a aplecat în faţă ca să îmi şoptească, iar eu am fost recunoscătoare auzind vocea lui calmă ce răzbătea din încăperea cealaltă: explica diferenţele din practicile medicale din Maine şi Massachusetts.

– E chiar opusul. Nu se uită la mine. Nu vorbeşte cu mine. Nu rămâne singur cu mine într-o încăpere dacă ea iese. Inventează câte o scuză ca să plece.

– Mie mi se pare un lucru bun, nu? Nu cred că vrei să stai de vorbă cu el singură.

– Dumnezeule, nu! Dar e ciudat. Recunoaşte, e de-a dreptul ciudat.

– El *este* ciudat. Este cel mai evident lucru la el. Poate se simte stânjenit.

– Stânjenit?

– Atunci când şi-a dat seama că eşti fiica lui Bev... poate asta face situaţia să fie ciudată, faptul că pe tine te-a cunoscut înainte, nu şi pe ea.

Cassie a pufnit.

– Sau poate e stânjenit – ştiam că mă aflu pe nisipuri mişcătoare – fiindcă un bărbat subţire ca el e îndrăgostit de o doamnă mai plinuţă?

Cassie m-a lovit cu prosopul de bucătărie, dar mi-am dat seama că acest gând era o uşurare – că perversiunea lui ascunsă era atracţia pentru grăsuţe. Ea mi-a zâmbit, apoi a spus:

– Nu este frumos ce-ai spus despre mama. Apoi a adăugat: În ultima vreme, n-a prea meritat să mă comport frumos cu ea.

– Atunci, povestește-mi despre chestia asta cu Peter.

– Stai să le duc cafeaua, apoi mergem sus.

Mai târziu, în mașină, în drum spre casă, mama mi s-a părut supărată pe mine.

– Ați fost nepoliticoase, fetelor, mi-a zis ea printre dinți, iar tata a oftat. Mi-a fost rușine din cauza amândurora. Cassie, mă rog, nu este treaba mea, dar serios, Julia, ești suficient de mare ca să știi mai bine.

– Haide, Carole, a zis tata, stând smerit pe scaunul din dreapta. Ești cam dură, nu crezi? Sunt copii.

– Au râs pe seama lui, Rich! Pe față. Asta e o obrăznicie.

– Nici măcar nu știu despre ce vorbești.

– Când ați adus cafeaua, ați rămas în prag și v-ați dat ochii peste cap în timp ce vorbea el…

– *El* nu ne-a văzut, am zis eu, iar Bev era cu spatele la noi.

– Nu asta e ideea, Julia, iar tu știi treaba asta.

– A flecărit cam mult, a zis tata. N-am nimic cu el, dar pare puțin… aproape…

– Parc-ar fi autist sau ceva de genul, nu?

În mod normal, mama ar fi râs. Mi-ar fi ținut partea.

– Te crezi neurolog sau psihiatru acum? Pui diagnostice la doisprezece ani? Cum îndrăznești?

– Dar, mamă…

– Și, dacă ar fi avut o astfel de problemă, ați fi chicotit? Dacă n-ar fi avut un picior sau ar fi fost surd, v-ați fi amuzat pe seama lui?

– Firește că nu… dar, mamă…

– Mie mi se pare o lipsă crasă de compasiune și de bun-simț. N-aș vrea să cred că așa te-am educat. Să-ți fie rușine!

– Carole, exagerezi!

Tata și-a așezat mâna pe brațul ei, însă ea își ținea mâna pe volan și a tras de el atunci când și-a smucit brațul. Mașina s-a apropiat de axul drumului. Din fericire, nu venea nimic din contrasens.

– Hei, iubito, nu merită un accident! Deși vocea tatălui meu era calmă, mi-am dat seama că era șocat. De ce te ambalezi așa?

– Nu știu. Vocea mamei s-a calmat brusc, de parcă s-ar fi speriat. Nu știu.

Preț de un minut, s-a așternut tăcerea. Apoi mi-am cerut scuze.

– N-am vrut să ne comportăm necuviincios, am zis. Am vrut doar să mergem sus, să știi.

Mama a inspirat adânc.

– Știu, scumpo! Am exagerat. Apoi, un minut mai târziu: A fost ceva în neregulă cu toată situația.

– Asta nu înseamnă că a fost din vina Juliei. Nici măcar a lui Cassie. Tata se juca febril cu orificiile de la ventilație. Shute e un tip ciudat.

– Nici Bev nu e o persoană tocmai obișnuită, a concluzionat mama. Mă bucur pentru ea. E singură de prea mult timp.

– Nu este singură, am zis eu. O are pe Cassie.

– Știi că nu la asta mă refeream.

– Adică, mai bine o întâlnire cu Anders Shute din Maine decât un rendez-vous secret cu prietenii ei Ben&Jerry din Vermont?

– Rich! Ea a clătinat din cap, însă fără să mai fie supărată. Să-ți fie rușine! Acum îmi dau seama pe cine a moștenit fiica noastră.

Când am intrat pe aleea casei noastre, i-am văzut pe toți cei din casă prin fereastra camerei de zi, care, deși slab luminată, atrăgea atenția. Bunicul dormea pe canapea, cu Una ghemuită lângă el cu genunchii la piept, în pijamaua ei dintr-o bucată în culori pastelate. Avea ochelarii pe nas, reflectând lumina televizorului. Bunica tricota de zor în timp ce Jake stătea întins pe jos, cu telefonul în mână, mai mult cu ochii pe ecranul mic decât pe cel mare. Mike, Eileen și gemenii nu erau în încăpere – probabil că gemenii dormeau –, însă, chiar și fără ei, scena părea extrem de intimă și de normală. Oferea atâta siguranță... mi-am zis.

Este atât de greu să înțelegi toate lucrurile care se petrec în același timp sau care s-au petrecut în același timp... În toamna

aceea, la ora de arte, am învăţat despre pictorul spaniol Goya - profesorul nostru de arte era obsedat de el –, iar eu am ales să scriu un eseu despre viaţa lui. Mult mai târziu, când am învăţat despre Revoluţia Franceză la ora de istorie mondială, mi-am dat seama că Goya era pictor la Curtea regală din Madrid în aceeaşi perioadă în care Mariei Antoaneta i s-a tăiat capul. Nu te-ai gândi niciodată la asta. Spania şi Franţa erau ţări vecine, dar el părea să fie de pe altă planetă – aşa cum fusese pentru mine la ora de arte din clasa a şaptea şi cum era Revoluţia Franceză la ora de istorie din clasa a opta. Cine s-ar fi gândit să facă legătura?

Într-un fel, asta s-a întâmplat şi între Cassie şi mine. Bănuiesc că eu eram Goya, văzându-mi de ale mele, iar ea era Revoluţia Franceză.

După Ziua Recunoştinţei, domnul Cartwright, care preda engleza avansată, m-a tras deoparte şi m-a întrebat dacă nu mi-ar plăcea să intru în echipa de dezbateri. Era o onoare: şcoala noastră generală fusese fie pe primul loc, fie pe locul al doilea din stat şase ani la rând, câştigând premii, ba chiar participând la concursuri în Washington, DC. Nici nu mi-a trecut prin cap să n-o fac. M-am trezit că după ore aveam programul încărcat cu practică, turnee şi oameni noi şi îmi era greu să mai împart maşina cu familia Burnes. Se întâmpla adesea ca mama să vină să mă ia după ce se înnopta. Când ieşeam din şcoală, vedeam Subarul nostru albastru, singuratic într-un colţ al parcării, cu farurile stinse, şi reuşeam să-l identific doar pentru că mama ţinea lumina din interior aprinsă, în timp ce citea cufundată, cu ochelarii la ochi, o ediţie *Harper's* sau *The New Yorker*. Ceilalţi părinţi lăsau farurile aprinse şi lumina din interior stinsă, ascultând poate radioul.

Jodie şi Jensen erau noii mei prieteni din echipa de dezbateri şi erau originari din Georgetown. Erau soră şi frate – diferenţa între ei era de un an – şi erau blonzi, atletici şi implicaţi în munca de echipă. Jensen, care era mai mare, în clasa a opta, se ocupa mai mult de discursuri politice şi de partea de dezbatere a discursului; Jodie, în schimb, cu care eram colegă la ora de engleză, prefera chestiile

inspiraționale sau monologurile pentru piesele de teatru. Era, într-adevăr, o actriță. În clasă era tăcută, aproape sfioasă, de aceea nici nu am observat-o mai devreme; însă atunci când se afla pe scenă, era cu totul altă persoană. Versiunea propusă de ea a discursului „Am un vis" m-a făcut să plâng.

Uneori, în weekenduri, atunci când nu aveam vreun turneu, Jodie și cu mine ne întâlneam și ne exersam rolurile, sau ne făceam temele, sau ne petreceam timpul împreună și căutam posibile monologuri pe YouTube. Povesteam despre simpatiile noastre – vedete de cinema sau cântăreți, de cele mai multe ori, dar uneori și despre băieții din echipele de dezbateri de la alte școli, pe care îi zăriserăm sau împotriva cărora concuraserăm sau cu care flirtaserăm. Uneori, împreună cu Jodie – și, din când în când, împreună cu Jodie și cu Jensen – făceam lucruri pe care le consideram diferite de cele pe care le făceam alături de Cassie, de pildă să coacem pâine cu banane sau să ne uităm la colecția de animale de pluș din magazinul doamnei Bell. Oare mai dormea cu porcușorul Hubert? Oare „Piezei rele" îi plăcea să coacă pâine? De cele mai multe ori, mă simțeam bine atunci când ne întâlneam, uneori, la masa de prânz – în zilele de miercuri aveam pauză de prânz în același timp, iar Delia avea ore, prin urmare Cassie și cu mine mâncam împreună, mai ales după ce ea s-a despărțit de Peter.

În zilele de vineri, atunci când nu mă întâlneam cu echipa de dezbateri, de obicei venea mama să ne ia cu mașina. Cassie spunea mereu că trebuie să meargă acasă, deși Bev nu ajungea decât peste câteva ore. O lăsam în fața casei, o fetiță pe treptele unei căsuțe albe, cu pădurea cotropitoare conturându-se în spate. Aceasta continua să îmi insufle teamă, fiind parcă desprinsă dintr-un film de groază – mai ales iarna, când se înnopta repede. Însă pe Cassie nu părea să o sperie. Când am întrebat-o dacă îi fusese frică vreodată să stea singură în casă, ea a ridicat o sprânceană cu dispreț.

- Suntem suficient de mari încât să avem grijă de alți copii, nu? Cred că-mi pot purta singură de grijă, tu nu?

Am vrut să-i spun că, atunci când aveam grijă de un copil, mai exista o persoană în casă cu noi, chiar dacă acel omuleț nu te putea ajuta la nevoie. Însă știam că va râde de mine. Dacă ei nu îi era frică – nu urmărea și ea *CSI* sau *Minți criminale*? –, atunci ce motiv aș fi avut s-o sperii? Ar fi fost o cruzime din partea mea.

Însă mă întrebam ce *făcea* în acele după-amiezi – nu doar în zilele de vineri, pentru că în acele zile eu mă întâlneam cu echipa de dezbateri – în care mama altcuiva o aducea cu mașina și o lăsa în fața casei. Mi se părea că petrece prea mult timp singură. Și mie îmi plăcea să stau singură – să mă izolez în camera mea, să citesc în pat, să ascult muzică sau să privesc stelele strălucitoare pe care tata le lipise pe tavan când eram mică –, dar o auzeam pe mama mișcându-se prin casă, parchetul scârțâind sau murmurul slab al radioului din bucătărie. Sau simțeam mirosul de mâncare din casă: ceapa din tigaie, sau o mireasmă de carne gătită, sau aroma delicioasă a unei prăjituri. Chiar și atunci când eram singură, îmi plăcea să știu că mai era cineva în preajmă – însă Cassie era altfel.

În toți anii în care fuseserăm prietene, care păreau o veșnicie, rostiserăm aceleași cuvinte și poate ne gândiserăm la semnificații diferite – uneori ușor diferite, iar alteori complet diferite –, fără ca noi să știm asta. Era ca și când aș fi ținut în mână un măr și aș fi crezut, în tot acest timp, că e o minge de tenis. Ca atunci când „acasă" însemna pentru mine casa noastră mică și veche, cu sistemul de încălzire zgomotos și ferestrele șubrede, ce părea intimă și familiară datorită teancurilor de reviste și a hainelor împăturite pe care mama le lăsa prin casă, a muzicii clasice sau a vocilor de radio care se auzeau în fundal, a prietenilor sau rudelor care veneau și plecau și a gândului că, chiar și atunci când tata era „la muncă", puteam să deschid fereastra și să arunc o minge (sau un măr) și l-aș fi nimerit. Părinții mei mă îmbrățișau aproape în fiecare zi; iar atunci când citeam seara în pat, unul dintre ei venea aproape întotdeauna să îmi dea un pupic înainte să sting lumina, o deprindere din copilăria mea la care țineam foarte mult. „Acasă" era sentimentul de a adormi cu sunetul înăbușit al vocilor părinților mei, un sunet care trecea prin planșeu asemenea unei vibrații, pe care o

percepeam nu doar cu urechile, ci și cu tot trupul. Era un set aparte de mirosuri familiare – săpunul cu miros de portocală din baia de la parter sau izul de fum din șemineul din camera de zi, chiar și vara, atunci când ploua – și aerul cald care se simțea lângă gurile de aerisire, urmat de aerul răcoros de lângă ferestre. Era gândul că cineva se afla mereu în apropiere. Nu numai casa familiei Saghafi se afla lângă a noastră, ci și restul orașului, cu murmurul său constant, la doar câteva străzi mai încolo. La urma urmei, farmacia Rite Aid era deschisă toată noaptea. Dacă ar fi fost să fug țipând pe stradă, cu siguranță m-ar fi auzit cineva.

Uneori simțeam că vârsta pubertății era despre a învăța să-ți fie frică. Nu despre a fi paranoic, ci mai degrabă în alertă, ca atunci când verifici căile de ieșire dintr-un cinematograf sau scara de incendiu a unui hotel. Ajungeai să-ți dai seama, așa cum n-o făceai atunci când erai copil, că trupul tău era vulnerabil, abia fortificat. De la televizor, din ziare, din cărți și din filme, nu afli întotdeauna despre oamenii care sunt violați, răpiți, ciomăgiți, dezmembrați sau arși cu acid. Însă în emisiunile despre crime, în serialele de televiziune, în filme și chiar în viața reală, aceste lucruri se întâmplă mereu, peste tot. Așadar, ajungi să îți dai seama că trupul tău are nevoie de protecție. Este un lucru prețios, dar și de prisos, în funcție de persoanele pe care le întâlnești. N-ai vrea să ajungi la o petrecere și să nu știi cum să te întorci acasă. N-ai vrea să ajungi pe o stradă – mai ales pe una liniștită – de una singură, în toiul nopții. N-ai vrea să deschizi vreodată ușa casei unui bărbat necunoscut dacă ești singură, chiar dacă acesta este îmbrăcat în uniformă. Pentru că acea uniformă ar putea fi doar o deghizare. Se întâmplă. Am văzut la televizor.

Începi să te maturizezi și descoperi cum este lumea din poveștile pe care le auzi, apoi începi să-ți pierzi libertatea. Și asta nu neapărat pentru că cineva îți spune că ți-ai pierdut-o, ci pentru că știi că trebuie să ai grijă. Dacă nu ai un prieten alături, s-a zis cu ciclismul pe Traseul Audubon, s-a zis cu înotul la cariera de piatră, s-a zis cu drumețiile prin pădure. Trebuie să te ferești de întuneric, de izolare, de exterior, de ferestrele descuiate, de bărbații pe care nu-i cunoști.

Apoi îţi dai seama că până şi bărbaţii pe care îi cunoşti sau ai crezut că îi cunoşti ar putea să nu fie în regulă.

În toamna aceea, un profesor de matematică de la un liceu de lângă New Hampshire fusese prins de FBI, în timpul unei incursiuni, cu mii de imagini de pornografie infantilă în computer – circula zvonul că ar fi avut şi poze cu fetiţe închise în cuşti. Un rabin din Boston fusese surprins spionându-le pe femeile din congregaţia lui în timpul băilor ritualice. Proprietarul restaurantului unde intram şi noi uneori când ne întorceam de la plajă, aflat la mai puţin de o jumătate de oră de casa noastră, fusese acuzat că o hărţuise sexual pe una dintre chelneriţe şi că o obligase pe o alta să întreţină relaţii sexuale cu el – sau fuseseră trei? Sau cinci? Se pare că acest lucru se petrecea de mulţi ani. Mi-am amintit imediat de femeia aceea hărţuită, în blugi strâmţi, care ne servise ultima dată – o ţinusem minte datorită semnului din naştere în formă de căpşună, de mărimea unei bile de gumă de mestecat, pe care îl avea pe obrazul drept, dar şi pentru faptul că, în ciuda ochilor ei albaştri şi migdalaţi strident machiaţi, era altminteri frumoasă – sau fusese, până când viaţa o doborâse şi o făcuse să îmbătrânească prematur, zbârcindu-i pielea. Mi-am amintit de ea şi m-am întrebat dacă se număra şi ea printre acele femei, dacă fusese obligată şi ea să se lase în genunchi în magazie, după program, sau dacă semnul din naştere o salvase, aşa cum îmi povestise Cassie despre semnul primit de la Dumnezeu de Paşte, care se dovedise a fi o protecţie binecuvântată.

Când ajungi în generală, te gândeşti la astfel de lucruri. Lumea se deschide; trecutul rămâne în urma ta, iar viitorul te aşteaptă şi, brusc, devii conştient de vieţile lăuntrice, dezlănţuite şi necunoscute ale celor din jurul tău. Realizezi că fiecare persoană trăieşte într-o lume la fel de plină şi de ciudată ca a ta şi că nu există vreo speranţă să le ştii pe toate, când abia te ştii pe tine.

Dar tocmai când lumea se deschide, ea se şi închide în acelaşi timp, iar lucrurile îşi dezvăluie formele nebănuite. Acestea fiind zise, trebuie să precizez că eu eram tratată ca un copil cu un viitor strălucitor, în timp ce Cassie... ei bine, nu că n-ar fi putut avea şi ea unul la fel, însă drumul ei părea să fie unul diferit de al meu. Deşi nu mi s-a spus direct,

mi s-a dat de înțeles totuși că drumul meu era mai prețios. Mi-au confirmat acest lucru atât părinții mei, cât și domnul Cartwright, atunci când m-a ales în echipa de dezbateri, profesorii mei, când mă băteau ușor pe umăr și îmi dădeau note bune, bunica mea, care, atunci când mă întrebase de Cassie de Ziua Recunoștinței, iar eu îi spusesem că ne-am înstrăinat, m-a mângâiat pe obraz cu mâna ei lucioasă, care mirosea a apă de trandafiri, și mi-a spus: „Creșterea e dificilă, pentru că fiecare dintre noi trebuie să ne urmăm propria stea", o afirmație în sine destul de neutră, asta până când a adăugat: „Din păcate, steaua unora este mai strălucitoare decât a altora".

Și, în timp ce creșteam, fiecare în felul său, având un sentiment oarecum amenințător în legătură cu adolescența și cu maturitatea care ne așteptau – de parcă, inevitabil, pe drum ne-ar fi întâmpinat o selecție de pericole precum droguri, violență, accidente rutiere, ghinion sau, pentru fete, tentația nesăbuită de a face sex la voia întâmplării sau amenințarea ce venea din partea bărbaților care stăteau la pândă, asemenea unor luptători de gherilă camuflați printre noi –, auzeam un strigăt nedeslușit care răzbătea din toate direcțiile: „Salvează-te!" Părea să fie singurul lucru pe care îl puteam face, deși până și acesta putea fi imposibil.

Nu aveai cum să salvezi pe altcineva mai întâi. Era ca în cazul demonstrației din avion dinaintea zborului, când însoțitoarele de bord menționează clar să-ți pui ție însuți masca de oxigen, înainte de toate. Asta contează. Nu poți ajuta pe nimeni dacă nu te salvezi pe tine.

Din câte știu eu, Cassie nu se gândea la astfel de lucruri. Nici atunci, nici mai târziu. Aceste gânduri păreau să mă macine doar pe mine.

Mama mi-a interzis să mai urmăresc emisiuni despre crime la televizor, iar când o fată din New Hampshire, care era cu doar câțiva ani mai mare decât Cassie și decât mine, a dispărut în timp ce se întorcea acasă, nu și-a mai lăsat ziarul prin casă și schimba canalul de știri de fiecare dată când era difuzată întâmplarea. Cam în aceeași perioadă a dispărut și o tânără studentă din Portland, al cărei trup nu a mai fost găsit niciodată: se presupunea că un coleg de serviciu o invitase acasă pentru a-și petrece timpul cu el și cu

iubita sa, apoi cei doi o uciseseră și îi aruncaseră trupul în ocean. Nu puteai să nu te întrebi de ce făcuseră asta. Doar pentru că putuseră s-o facă? Nu puteai să nu te gândești la fata aceea. Cum gândea? Ce fel de persoană era?

– Câtă depravare! a spus mama pe un ton emfatic. Este un ciclu care se perpetuează singur într-o societate bolnavă. Iar apoi: În calitate de feministă, trebuie să găsesc o cale prin care noi să abordăm această chestiune.

– Noi?

– Tu și cu mine.

– Despre ce vorbești?

– Mi-aș dori ca lumea să nu fie așa, a spus ea. O parte din mine ar vrea să te protejeze ca să nu auzi asemenea lucruri… dar lumea *este* așa, a zis apoi ridicând din umeri. Așadar, trebuie să găsim o cale prin care să abordăm această chestiune.

Fie din cauza întâmplărilor, a culturii sau a faptului că mama era furioasă ori poate, pur și simplu, din cauza firii mele lașe, a început să-mi fie teamă mai mereu, o teamă care persista undeva în subconștientul meu.

Lui Cassie nu părea să-i fie frică de ceva sau nu lăsa să se vadă. Dacă eu mă cufundam într-o stare vecină cu anxietatea, când aveam palpitații și tremuram din cauza oricărui sunet inofensiv, Cassie părea că se micșorează, că se usucă, părea că se pricăjește, că devine mai aspră. Până și râsul ei părea mai fragil, iar trupul ei de fetiță devenise, brusc, neterminat și veștejit. Îmi povestea tot felul de chestii când eram împreună, dar întotdeauna sub formă de glumă, o glumă macabră. M-am gândit că așa reușea să reziste.

Anders Shute ajunsese să petreacă din ce în ce mai mult timp în casa lor. Slavă Cerului că exista spitalul, mi-a zis ea, pentru că uneori lipsea câteva zile la rând, când era de gardă. Apoi, imediat după aceea, în noul an… S-a întâmplat de fapt după ce Cassie se despărțise pe bune de Peter Oundle, întrucât la început se prefăcuse, de dragul mamei ei. Am înțeles abia mai târziu, de la el, spre surprinderea mea, că se despărțiseră după ce se certaseră crunt, iar el îi spusese că ar fi

trebuit să o confrunte pe Bev și să-i spună că relația ei cu Anders Shute nu va funcționa, fiindcă prezența lui o făcea pe Cassie să se simtă îngrozitor. Cassie îi spusese lui Peter să-și vadă de treabă, că n-o văzuse pe mama ei decât tristă și însingurată toată viața ei și că Bev făcuse mii de sacrificii pentru Cassie de-a lungul anilor. Nu își făcuse niciun iubit din cauza lui Cassie și renunțase să mai spere la asta; iar ea, Cassie, nu voia să fie motivul pentru care mama ei avea să fie nefericită din nou.

Era exact opusul conduitei la care m-aș fi așteptat, însă avea sens. Cassie și Bev erau ca două trunchiuri de copac care crescuseră împreună. Ea depindea de mama ei, iar Bev depindea de Cassie. Nu putea fi fericită fiind responsabilă pentru nefericirea mamei ei. Dar cu fericirea ei cum rămânea?

În fine, Cassie se despărțise de Peter, motivând că el îi cerea prea mult. Peter o înțelegea, oarecum: nu era ca și când ei i-ar fi plăcut de altcineva. Era vorba, de fapt, despre ea și Bev; mama ei credea, așadar, că Peter și Cassie se despărțiseră în noaptea de Halloween. Este obositor să minți și să te prefaci că iubitul tău este o persoană oarecare, când mama ta îți urmărește practic fiecare mișcare.

Peter a suferit mult, după cum mi-a mărturisit chiar el. S-ar fi împăcat cu ea într-o clipită chiar și după luni întregi dacă ea ar fi dorit.

– Mi-a plăcut dintotdeauna de ea, mi-a mărturisit el. Îți mai amintești când ați trecut vara trecută pe lângă terenul de baschet, iar Beckett v-a strigat grosolănii? Știam că tu nu îl vei băga în seamă, însă mi-am dat seama ca ea s-a înfuriat. Și am fugit după voi, pentru că am vrut ca ea să știe că nu eu am fost vinovatul.

– Voiai să te placă.

– Da.

Peter avea multe *sentimente* – încă le are –, chiar dacă nu lăsa să se vadă. El voia să fie popular, iar emoțiile nu-și prea aveau locul aici; însă nu-și putea înfrâna sentimentele. Pentru mine, totul era limpede – tocmai de aceea îl plăceam. Aș putea spune, într-un fel, că îl plăceam pe cât de mult o iubea el pe Cassie: doar că mi-aș fi dorit să fi fost eu în locul ei. Iar ea? Nu cred că ea știa ce era iubirea,

nu în acea perioadă. Cassie nu era la fel de implicată. Părea mult prea indiferentă, detașată: acesta e cuvântul potrivit. Și cred că asta îndrăgeam eu și Peter la ea într-o oarecare măsură.

Cât despre celelalte prietenii ale lui Cassie, e inutil să spun că nici lui Bev nu îi plăcea de „Piaza rea", după cum nu-mi plăcea nici mie, deși aș vrea să cred că măcar unele dintre motivele ei erau diferite de ale mele. Asta însemna că, de fapt, Cassie nu vorbea prea mult acasă despre școală, nici invers. Nu amesteca deloc cele două aspecte din viața ei, ducând o viață dublă. Avea în dulapul de la școală ruj, dermatograf, dischete de demachiat, precum și o pereche de blugi rupți, schimbându-se a doua oară înainte de primul sunet al clopoțelului și a treia oară după ce acesta suna ultima dată. Din câte mi-a spus micuța Cassie, Deliei i se părea amuzant acest lucru. Și mie mi s-ar fi părut amuzant dacă am fi fost în continuare apropiate, însă, când i-am povestit lui Jodie, ea și-a dat peste cap ochii migdalați și mi-a zis în șoaptă:

– Nu ți se pare *trist*? Aproape jalnic? Probabil că nu se simte prea bine în pielea ei dacă trebuie să se deghizeze în fiecare dimineață.

– Și dacă i se pare că persoana de acasă este cea care se deghizează? Ca și când nu ar avea voie să fie ea însăși la ea acasă?

Jodie a clătinat din cap.

– E chiar trist, să știi.

Apoi, în noul an, pe la sfârșitul lunii februarie – după Ziua Îndrăgostiților sau poate chiar atunci –, într-o seară în care Bev și Anders Shute se giugiuleau în timp ce mâncau *lo mein* la lumina unei lumânări *tiki* la restaurantul Lotus Garden, de pe Ruta 29, iar Cassie stătea acasă cu Electra în brațe, urmărind episoade din serialul *Prieteni*, difuzate în reluare, și trimițându-i mesaje Deliei –, doctorul Anders Shute a decis că venise vremea să se mute oficial în casa albă și pitorească, împrejmuită de gard.

Cassie mi-a povestit că i-au spus să se așeze, apoi i-au explicat că în fața lui Dumnezeu erau căsătoriți. Se rugaseră împreună pentru asta, îi spuseseră ei – cei doi stăteau pe canapea ținându-se de mână în timp ce-i vorbeau, terminându-și frazele unul altuia –, iar Dumnezeu îi binecuvântase ca soț și soție. Nu se căsătoriseră încă la

primărie, îi explicase Anders Shute, din cauza lui Cassie: nu voiau să complice lucrurile din punct de vedere legal până când Cassie nu se simțea confortabil. Aceasta era dorința lui Bev, a lămurit-o Anders Shute. Însă de atunci înainte aveau să fie o Familie – Cassie mi-a spus că amândoi repetau acest cuvânt, de parcă ar fi fost scris cu litere de tipar –, iar Anders Shute a încredințat-o că avea să-i fie ca un Tată (din nou litere de tipar); când a rostit aceste cuvinte, mi-a spus Cassie apoi, Bev nu a făcut niciun gest ca să îi termine fraza. Însă, în acel moment, Cassie a observat că Bev nu se putea uita la ea, ținându-și privirea coborâtă. „Pentru că știa, a zis Cassie, că existau slabe șanse. Nimeni nu îi va putea lua locul tatălui meu adevărat."

Doctorul Anders Shute a renunțat la apartamentul lui din Haverhill, și-a dus mobila într-un loc de depozitare (cu excepția unor artefacte inexplicabile: o minge de baseball Red Sox semnată și așezată într-o cutie cu căptușeală din satin, un tablou țipător, deloc mic, cu un apus de soare în Maine, cu stânci, mare și fâșii roz și violet, toate încadrate de o ramă aurită și bogat ornamentată, și un vas de sticlă în nuanțe de portocaliu și galben, care semăna mai mult cu un cadou de nuntă, ceea ce te făcea să te întrebi dacă fusese, de fapt, căsătorit) și a sosit, după spusele lui Cassie, într-o duminică după-amiaza, cu trei valize mari și o cutie de cărți, într-o Honda Civic de un verde metalizat, care se potrivea cu mașina purpurie a lui Bev, doar că era un model mai nou. Cassie mi-a mai spus că hainele lui miroseau ca într-un magazin de produse naturale, mai exact ca vitamina aceea al cărei miros se furișa afară din flacoanele de medicamente și îți provoca greață. Ea a fost aproape șocată descoperind că el folosea – la fel ca și ea – șampon marca Clairol Herbal Essences ca să-și spele părul și o apă de gură albastră din gama Listerine ca să-și clătească gura.

– Doar gândul că folosește baia noastră îmi provoacă greață, mi-a spus ea într-o pauză de prânz la cantină, la începutul primăverii.

În lumina fluorescentă, ochii ei păreau roșii, la fel ca și nările – semăna mai mult decât de obicei cu un iepure.

– Îl consideri în continuare atât de…

– Bineînțeles. S-a întors la cartofii ei prăjiți, trecând vreo doi prin ketchup. Dar de cele mai multe ori este un dobitoc.

– Dobitoc? Of, nu! Cum așa?

– Știi că, înainte să intre în grupul de studiu al Bibliei din care face parte și mama, el n-a prea dat pe la biserică? Ei bine, acum zici că este cel mai înfocat creștin din lume. A clătinat din cap, apoi a adăugat: Încearcă să o impresioneze pe mama? Chiar crede porcăria asta? Sau e vreun plan să ne controleze – să mă controleze?

– Cum adică?

– Cum ar fi treaba cu hainele și cu machiajul…

M-am uitat la tricoul ei negru și la blugii rupți, la ochii de raton și la buzele violet.

– Mi se pare că ai reușit să-i păcălești până acum.

– Până acum, da, dar tu habar n-ai. Îmi caută prin dulap amândoi. Mi-au „confiscat" trei fuste pentru că erau „prea scurte". El mi-a spus că am pantofi cu tocuri prea înalte. M-a făcut să-mi dau jos de pe pereți câteva postere – cel cu *Supranatural*, pentru că, a zis el, nu este „potrivit", fiind prea mulți demoni în serial.

– Sau pentru că actorii sunt prea sexy?

– Poate și din cauza asta. Dar, brusc, vor să știe ce videoclipuri urmăresc pe YouTube, ce pagini de internet accesez, ce cărți citesc, ce melodii ascult…

– Asta face el? Sau și mama ta?

– Amândoi. Dar el a venit cu ideea.

– De unde știi?

– Știu, pur și simplu.

O credeam. Nu trebuia să fii psiholog ca să îți dai seama că el reușea să o influențeze pe Bev, astfel încât ea să facă tot ceea ce voia el.

– Și chestia cealaltă?

– Care chestie?

– Păi, ai crezut… mi-ai spus că înainte, de Ziua Recunoștinței, ți s-a părut că el…

Dacă ea nu-și amintea ce spusese, poate că nu trebuia să-i reamintesc. Era bine că uitase; asta însemna că nu era adevărat.

– Că am crezut că el a venit în căutarea mea. Că a găsit-o pe mama pentru că voia să ajungă la mine. La asta te referi, nu?

Am încuviințat. Nu înțelegeam de ce mă simțeam stânjenită, dar ăsta era adevărul.

– Uite care-i treaba, a spus ea și, pentru că o cunoșteam la fel de bine cum mă cunoșteam pe mine, îmi dădeam seama cât era de serioasă, dar și cât se prefăcea în același timp („se prefăcea serioasă", de parcă ar fi jucat într-un episod din *Supranatural* sau ceva de genul, o psihodramă adolescentină care nu prea era ca în viața reală). Uite care-i treaba, nu știu exact ce încearcă el să facă. Dar când mă privește uneori – îl surprind privindu-mă cu ochii ăia mici ai lui –, mi se ridică părul pe ceafă.

– Dar face…

– Nu *face* nimic. Nu *spune* nimic. Nu găsesc nimic cu care să-i scot ochii sau să îl învinuiesc. N-ai ști că e ceva în neregulă. E un tip *ciudat*, nu-i așa? A început să rostească citate din Biblie – „din Scriptură", cum spune el – de parcă ar studia-o intensiv, de parcă ar memora toate chestiile astea ca pe o temă de casă…

– Ce chestii?

– Chestii de genul: „Și faptele pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea…" sau „Cine își ascunde fărădelegile nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare..." Aiureli din astea intimidante...

– Și mama ta?

– Mama e… parcă ar crede că el e trimisul lui Dumnezeu. Nu cred că a dat norocul ăsta peste ea.

Cassie și-a coborât privirea și, pentru o clipă, pe fața ei nu s-a văzut nici urmă de prefăcătorie; nu avea nicio mască, doar o expresie uimită și tristă. Semăna cu puștoaica de odinioară.

– Nu vreau să fiu eu cea care distruge relația, știi? Nu pot face asta.

Auzisem deja aceste cuvinte din gura lui Peter. Însă disperarea ei părea reală, ca și când ar fi avut o culoare și ar fi umplut aerul. Era ocru. Ocru și acră.

– Ce pot să fac, Cass? Cu ce te pot ajuta?

Ea și-a pus din nou masca pe față și a râs strident, ca un lătrat. Trist.

– Delia zice că mă pot muta acasă la ea – cum crezi că o să meargă?

– Prost. Încercam să o aduc înapoi la mine, s-o fac pe fata cea adevărată să se întoarcă. Dar mama ta nu ne-ar spune „nu" mie și mamei mele dacă ai vrea să stai la noi o vreme. Pot întreba cu ușurință...

– Drăguț din partea ta, Juju. Întotdeauna ai fost cea mai drăguță. Dar știi că n-aș putea locui la tine. N-ar funcționa niciodată.

– De ce nu? Avem multe camere, iar mama ta ne cunoaște atât de bine...

– Crede-mă – și-a așezat mâna pe antebrațul meu, ca și când regizorul unui episod de televiziune ar fi sugerat gestul, ca să arate combinația potrivită dintre condescendență și prefăcătorie –, nu este o idee bună.

Noii mei prieteni, Jodie și Jensen de pildă, nu puteau înțelege loialitatea mea față de Cassie. Exista o oarecare flexibilitate atunci când erai prieten cu cineva încă din grădiniță. Cu toții mai facem excepții de la judecata noastră pentru astfel de lucruri. Dar tonul lui Cassie atunci când mi-a spus că nu o pot ajuta... Am observat brusc că, în timp ce eu simțeam că prietenia noastră, deși cu suișuri și coborâșuri, era în continuare cel mai prețios lucru, ea credea că îmi putea râde în față. Dacă luam în considerare cuvintele mamei („Așteaptă și se va schimba!" sau „Lucrurile par diferite, depinde din ce unghi privești!"), se pare că ea avea în gând o ierarhie clară, în care ea era Regina George, din *Fete rele*, iar eu eram Janis. Sincer vorbind, dacă voia să joace acest joc, puteam să îi înșir zeci de motive pentru care îi eram superioară, pornind de la notele mele și casa părinților mei și terminând cu sânii mei și conduita mea morală. Nu eram mândră de zbuciumul meu interior – știam că nu trebuie să rostesc aceste gânduri urâte cu voce tare, nici măcar în fața mamei, dar le aveam. Nu eram doar rănită, o și uram puțin.

Am descoperit că puteam să o urăsc puțin și fiindcă nu îi spusesem nimic, fiindcă prietenia noastră continuase în acest ritm încet și parțial, care nu lăsa loc de certuri – nu exista nicio

schimbare evidentă în relația noastră. Ea nu știa că sentimentele mele se schimbaseră – și era greu să își dea seama. De asemenea, mai puteam adăuga pe lista înzestrărilor mele și faptul că eram mai atentă și mai sensibilă decât ea, că îmi dădeam seama atunci când se prefăcea – însă, aparent, ea, nu.

În primăvara aceea, am avut o viață socială activă, împărțindu-mă între școală și echipa de dezbateri; dar și una lăuntrică intensă, când o ascultam pe Cassie făcându-mi confidențe de parcă am fi fost în continuare cele mai apropiate prietene, simțindu-mă în tot acest timp ca un spion care strânge informații pentru raportul său.

Nu acesta a fost însă motivul pentru care m-am împrietenit cu Peter. Mă căutase în iarna de după ce relația dintre el și Cassie luase sfârșit. Ne petreceam timpul împreună la școală – el era sportiv, o stea a atletismului, sexy chiar și atunci când părul negru îi era ud de transpirație, și îi plăceau matematica și științele. M-a sunat într-o seară de ianuarie și m-a rugat să ne întâlnim la un restaurant din Royston ca să vorbim despre Cassie, pentru că își făcea griji în privința ei. Atunci mi-a povestit despre despărțirea lor, spunându-mi care fusese alegerea ei și că el spera, în adâncul sufletului, că se vor împăca.

După aceea, am început să vorbim tot mai des la telefon, poate chiar de câteva ori pe săptămână, o prietenie ciudată, care ne-a adus rareori față în față la început. În viața noastră de elevi de generală nu existau alte modalități de a ne petrece timpul împreună. Și, dacă la început vorbeam de cele mai multe ori despre Cassie – cum nu părea să se cunoască pe ea însăși cu adevărat, cum Delia o influența mult prea mult și cum se întorcea, precum floarea-soarelui, spre petrecăreți, într-o manieră care îi displăcea lui Peter, care își dorea cu ardoare să fie salvatorul ei –, cu timpul am început să vorbim și despre alte lucruri: presiunea pe care o simțea din partea părinților lui (tatăl lui era inginer la Henkel, iar mama lui avea un birou de avocatură în Newburyport, „nimic deosebit", zicea el, însă, pentru ea, să fie avocat era un lucru suficient de special încât să îl plaseze pe el în categoria copiilor de la școală în care mă încadram și eu, de la care părinții și profesorii aveau așteptări), bârfe de la școală (ce petreceri avuseseră loc, deși el participa

la acestea, iar eu, nu, ce lucruri amuzante, șocante sau previzibile făcuseră petrecăreții sau cât de beți sau de drogați fuseseră aceștia) sau observații amuzante despre profesorii sau elevii de la școală. Avea simțul umorului și observa diverse lucruri – că *monsieur* Favreau, profesorul canadian francez care antrena și echipa de hochei, semăna cu o rață care măcăne atunci când făcea anunțuri la microfon; sau că, atunci când nimeni nu strânsese baloanele sparte din sala de sport, după balul de iarnă, trupurile lor de cauciuc atârnaseră ca niște prezervative viu colorate timp de o săptămână; sau că mirosul din cantină în zilele răcoroase semăna în mod ciudat cu damful rahatului labradorului său atunci când îl culegea cu punga de pe jos. Mă făcea să râd; și eu îl făceam pe el să râdă. Și da, Cassie stătea între noi, era motivul prieteniei noastre. Însă, cu timpul, a ajuns să fie tot mai puțin importantă, asemenea iernii care lasă loc primăverii.

Dar Cassie nu avea de gând să se împace cu el. Acest lucru era evident. Ea se dădea în stambă la petrecerile din iarna aceea – bea, flirta și se retrăgea în colțuri întunecate cu alți băieți –, iar Peter a fost cel care mi-a spus lucrurile acestea; însă când am întrebat-o despre asta – „ai grijă", am avertizat-o, pe un ton ocrotitor, dar sincer –, ea mi-a spus că știe ce face, că nu băuse niciodată mai mult de două pahare. („Gândește-te puțin, Juju, mi-a spus ea. Mama mă ia cu mașina de la fiecare petrecere. Nu crezi că și-ar da seama imediat dacă aș fi cherchelită? E *asistentă medicală*, ce naiba!") M-a asigurat că nu se droghează; mi-a spus chiar că nu făcuse nimic altceva decât să se sărute cu băieții, însă a recunoscut că fuseseră mai mulți și că erau preponderent băieți de clasa a opta și, uneori, chiar de a noua.

Voiam să o cred, însă Peter îmi povestise și alte lucruri și nu avea niciun motiv să le inventeze. Privind în urmă, mă întreb dacă nu cumva Cassie mi-a spus ceea ce voia ea să fie adevărat. Tot nu înțelegeam care era treaba cu Bev și cu Anders Shute, care ar fi îmbrăcat-o ca pe o menonită dacă ar fi putut, lăsând-o totuși să meargă la petreceri. Oare doar se prefăceau că îi acordă atenție, fiind, de fapt, mult prea absorbiți unul de celălalt? Sau Bev avea motive mixte (mama spunea mereu că „oamenii au un comportament

contradictoriu") și, chiar dacă devenea din ce în ce mai aplecată spre religie, în secret, ba chiar inconștient, se bucura că fiica ei era un copil popular, care se comporta așa cum Bev nu ar fi îndrăznit niciodată, fiind acceptată de oameni care, pe vremea lui Bev, ar fi evitat-o?

Sau Cassie devenea o mincinoasă extrem de pricepută, care, cu fața ei dulce de fetiță, cu ochii mari și părul blond, aproape imaculat, îi fermeca pe adulți, făcându-i să creadă tot ce voia ea? Iar atunci când *mi*-a spus că e bine, că are totul sub control, că își cunoaște limitele, eu am crezut-o. Când stăteam în fața ei în cantina de la școală, cu lumina ei de închisoare și cu mirosurile urâte, *o credeam*. Abia mai târziu, când am început să vorbesc cu Peter, am început să mă întreb, să mă îndoiesc și, sincer, să n-o mai cred.

Însă îi luam apărarea mereu. Lumea începuse să vorbească, să presupună tot felul de lucruri, să le repete. În drum spre un turneu de dezbateri, în timp ce ne aflam într-un autobuz care ne zdruncina, pe când cireșii începeau să înflorească asemenea fetelor în rochii de bal, iar apa de ploaie de pe autostradă plescăia sub roți, Jodie m-a întrebat dacă era adevărat că, după ore, Cassie fusese în vestiarul băieților și făcuse chestii.

– Ce chestii să facă?

– Știi tu, chestii... Câțiva băieți din echipa de lacrosse au fost acolo, cu prietena ta. Chestii de-alea...

– Sunt minciuni, Jodie. Mâinile îmi tremurau în poală. Nu-mi vine să cred că repeți astfel de prostii. Dacă s-ar fi vorbit așa despre tine?

– N-o să se vorbească niciodată așa despre mine.

– N-ai de unde să știi. Au luat-o la ochi pe Cassie. Sunt invidioși pe ea.

– Invidioși?

– Pentru că o plac băieții. Pentru că este o fată populară.

– Chiar crezi că este o fată populară? Jodie era pe jumătate enervată, pe jumătate compătimitoare. Nimeni nu crede că prietena ta este o fată populară. Doar tristă și distrusă, de fapt. Singurul motiv pentru care ea încă vorbește cu tine este acela că tu ești

singura persoană care crede că este populară. Marea întrebare este asta: tu de ce mai vorbești cu ea?

În seara aceea, am sunat-o pe Cassie. Întrucât avea telefonul mobil închis, am încercat pe cel fix, ceea ce nu mai făcusem de mult. Am fost surprinsă când mi-a răspuns Anders Shute – oarecum, în tot acest timp, nu prea fusesem conștientă de prezența lui: când i-am auzit însă vocea înceată și blândă, mi-am dat seama cu uimire că el fusese în casa lor în toate aceste luni, prezent în fiecare seară la cină și în fiecare dimineață la micul dejun, manevrând radioul, că părul lui pubian rămânea încâlcit în gura de scurgere, că mirosul lui stăruia în dormitorul mamei ei.

– Îmi pare rău, dar Cassie nu poate veni la telefon, a zis el.

– Sunt Julia, am spus. Știți când se va întoarce acasă?

– Este acasă, a răspuns el. Dar nu poate veni la telefon în acest moment.

– Am înțeles, am spus apoi, deși era clar că nu înțelegeam.

– E o regulă de familie, mi-a explicat el. Cassie trebuie să își termine temele înainte să socializeze.

I-am lăsat numărul meu de telefon, cu toate că ea îl știa. Regulă de familie? Ce însemna asta? El nu făcea parte din familie.

Cassie nu m-a sunat în seara aceea, dar când i-am spus despre zvonul care circula la școală, a intrat în defensivă și s-a înfuriat. Ba chiar mi s-a părut puțin speriată.

– E scârbos, Juju. Nu-mi vine să cred că m-ai *întrebat* asta.

– Nu te întreb dacă ai făcut-o, îți spun ce vorbește lumea.

– Când repeți e ca și când ai spune că este adevărat.

– Mai repet cuiva de aici? Îți spun ție, atâta tot.

Ea a clătinat din cap.

– Tu în tabăra cui ești?

– Există tabere?

– Prietenii adevărați nu spun lucruri urâte despre prietenii lor.

– N-am spus *nimic*. Le-am spus că sunt prostii. Am crezut că trebuie să știi ce se vorbește despre tine.

Ea a schimbat apoi subiectul. Am vorbit despre cât de grea i se părea matematica și m-a întrebat dacă ar trebui să ia meditații. Mi-a arătat după aceea o imagine din revista *Seventeen* cu un rucsac din piele, care costa două sute de dolari, pe care și-l dorea de ziua ei de naștere și pe care știa că nu avea să-l primească.

– Dacă tata ar fi fost aici, mi l-ar fi cumpărat, a spus ea.

Mi-am amintit de vocea lui Shute din seara precedentă și de felul cum se comportase, de parcă ar fi fost tatăl ei.

– Sunt sigură că ți-e dor de el.

– Habar n-ai tu, iubito, a răspuns ea cu o voce teatrală, răsfoind paginile revistei până când a ajuns la un articol despre trupa One Direction. Care-ți place? m-a întrebat apoi. Harry Styles e sexy, clar, dar mi se pare o alegere evidentă, nu? De parc-ar fi o setare implicită.

Mai târziu, am încercat să am aceeași conversația despre One Direction cu mama, care încerca mereu să pară mai tânără decât era. Ea mi-a ținut isonul vreo cinci minute, apoi s-a prefăcut că țipă și își smulge părul din cap.

– E stupid! a țipat ea. Nu mai suport!

– Atunci, despre ce *vrei* să vorbim?

– Ce zici de cursa pentru alegerile prezidențiale și despre faptul că îl vom alege pe liderul națiunii noastre – fie pe același, fie pe altul – peste vreo șase luni? Ce-ar fi să vorbim despre asta în loc să vorbim despre One Direction?

– Chiar trebuie?

– Este important, scumpo. Trebuie să vorbim despre asta.

Apoi m-a obligat să ascult la radio un program politic, iar în timpul cinei l-am comentat împreună cu tata. Era ca și când aș fi avut ore de științe sociale acasă. Eram posacă și iritată, însă m-am conformat.

Părea că și pe Peter Oundle îl interesa politica, iar când am amintit despre programul de la radio, mi-a spus că îl ascultase și el, nu pentru

că îi impusese cineva, ci pentru că îl interesau astfel de lucruri. Mi-a recomandat câteva reviste on-line pe care să le citesc, a căror atitudine față de probleme, mi-a spus el, era „extrem de tranșantă". Am căutat revistele pe internet, așa cum aș fi căutat trupele muzicale recomandate de un băiat atrăgător – fără să mă aștept, de fapt, să-mi placă muzica lor, dar simțind că era un aspect esențial al flirtului, pe care mama îl numea „erotomorfie", o boală de care sufereau jumătate dintre adolescentele din America, după părerea ei. Articolele nu erau pe de-a-ntregul captivante, dar nici greu de digerat. Mi-a mai recomandat să urmăresc documentarul *Ținutul gazului*, unde era explicat ce însemna „fracturarea hidraulică". Îmi dădeam seama că problemele care îl interesau cel mai mult pe Peter – discuțiile despre natură și mediul înconjurător, fracturarea hidraulică și încălzirea globală – erau mai importante decât propriile noastre vieți.

Problemele referitoare la mediul înconjurător mi se păreau, într-o oarecare măsură, abstracte și îndepărtate, dar eram convinsă că puteam ține un discurs înflăcărat despre efectele încălzirii globale. Prin urmare, m-am dus la domnul Cartwright și i-am sugerat acest subiect pentru discursul meu final din acel an. Asta însemna să schimb categoriile – de la „Declarare și recitare" la „Argument original" –, ceea ce constituia o problemă doar pentru că eram nouă în echipă: de obicei, elevii din clasa a opta susțineau argumentele originale. Însă domnul Cartwright a fost de acord și mi-a spus că aveam două săptămâni la dispoziție pentru a scrie ciorna, pentru că mai erau doar câteva săptămâni până la turneu.

El mi-a mai zis că cea mai bună metodă de a scrie un discurs de impact era să îi dai o notă personală. Casa noastră nu fusese inundată sau distrusă de o tornadă; pe mașina noastră nu căzuse nici măcar o ramură de copac. Puteam vorbi despre spaima mea legată de furtunile de zăpadă – prima oară când văzusem un fulger din timpul unei furtuni de zăpadă crezusem că vine sfârșitul lumii –, însă acest subiect nu era neapărat interesant. Puteam vorbi despre distrugerile uraganului Katrina, însă acest dezastru se întâmplase cu mulți ani în urmă – devenise istorie, practic –, iar eu nu fusesem niciodată în

New Orleans. Puteam încerca să pregătesc ceva despre cutremurul devastator care avusese loc recent în Japonia – acesta provocase și un accident nuclear, cu un an în urmă. Însă, mai întâi de toate, eu nu aveam nicio legătură personală cu acest eveniment; în al doilea rând, acesta nu era pur și simplu o problemă referitoare la încălzirea globală. Deși puteai argumenta că fusese provocat de încălzirea globală, nu puteai să te rezumi doar la atât.

Tata mi-a amintit de Rudy, îngrijitorul.

– Îți aduci aminte de furtuna aceea ciudată de acum câțiva ani? Uraganul… care? Care a fost?

– Nu-mi mai amintesc, a răspuns mama.

– Fată sau băiat?

Îmi plăcea faptul că uraganele aveau gen.

– Nu știu să-ți spun. Ideea e că a fost o furtună ciudată, un uragan întârziat, care n-ar fi trebuit să se formeze atât de sus, înspre nord. S-au anunțat inundații pe coastă și toți locuitorii aflați de-a lungul ei au fost evacuați, însă, în mare parte, n-a fost chiar atât de grav pe cât s-au temut.

– În mare parte?

– Au fost rafale de vânt și ploaie, în genul celor care inundă șoseaua în douăzeci de minute, dar au fost pe reprize, nu în mod constant.

– Îmi amintesc, a zis brusc mama. A fost un șir de minitornade, nu? Cum au fost botezate?

– Să fiu al naibii dacă-mi amintesc!

– Pot să caut pe telefon, am zis eu. Pe atunci, eram singura din familie care avea smartphone. Cum să caut? O denumire pentru minitornadă?

– Nu este o tornadă în *adevăratul* sens al cuvântului, mi-a zis tata. *Seamănă* cu o tornadă.

– Ce cauți cu telefonul la masă? a ridicat tonul mama. Avem reguli în privința asta.

– Nu e *la* masă, e *lângă* masă.

– Și asta înseamnă că se acceptă?

– Las-o să caute. Mă enervează când nu-mi pot aminti.

– O, pentru numele lui Dumnezeu!

– „Vârtej de praf"? Așa se numește?

– Nu. Mai caută.

– Rich! Suntem la masă!

– N-ai s-o oprești să aducă enciclopedia, nu?

– Dar...

– Dar nu va găsi nimic în ea, pentru că nu cunoaște cuvântul.

– *Derecho*?

– Bingo! Asta era! Mulțumesc, domnișoară Julia. Un șir de *derechos*. Ce scrie despre ele?

– Sunt furtuni de vânt, dar nu sunt tornade. „Aceste furtuni produc rafale puternice de vânt și pot provoca daune similare celor ale unei tornade."

– Vezi? Asta era. Îmi amintesc că am purtat o conversație cu Rudy despre asta, în parcarea farmaciei Rite Aid. El mi-a explicat toate astea. A fost rezultatul uraganului. Șirul de *derechos*. Sună mexican, „doritos" și „nachos" combinate.

Părea dezamăgit, de parcă „tornadă" ar fi avut mai mult prestigiu. De parcă ar fi făcut parte dintr-o clasă superioară de furtună.

– Tată...

– Ideea e că acest *derecho* i-a distrus casa. Avea o căsuță din lemn în pădure, pe Vine Tail Road, aproape de rezervația naturală. Locuia acolo cu mama lui și, din câte îmi amintesc, aceasta murise de curând, așadar a fost cu atât mai devastator. M-am dus acolo cu Eric și am văzut-o – era doborâtă la pământ, ca și când un uriaș ar fi călcat pe ea.

– Unde locuiește acum?

– Tot acolo.

Tata s-a ridicat în picioare ca să strângă de pe masă.

– Rich! Asta e treaba Juliei.

– Mai las-o în pace! Vreau să termin de povestit.

– Și-a reconstruit casa?

– Nu, și-a cumpărat o casă mobilă și a așezat-o pe o fundație din beton. O chestie de-a dreptul rudimentară. Atât și-a permis cu

banii de pe asigurare. E un loc primitiv. Își ține câinele într-un țarc, afară, și am auzit că, noaptea, acesta urlă ca un vârcolac.

– E o poveste minunată, dar nu îi este de folos Juliei pentru discurs.

– *Derecho* i-a răsturnat casa la pământ? Sau a fost distrusă de un copac care a căzut?

– Îl poți întreba. Furtuna a smuls din rădăcini un șir de pini bătrâni ca și cum ar fi fost niște chibrituri – se mai vede urma, ca un drum prin pădure –, iar casa s-a aflat în drumul ei, cred. Un morman de lemne de foc, cu niște bucăți de mobilă mânjite cu noroi, împrăștiate peste tot. Asta am văzut când m-am dus acolo.

Mama a oftat.

– Nu e o poveste prea veselă. A scos înghețata de vanilie din congelator, apoi a adăugat: Cred că avem nevoie de un moment parizian. Vrea cineva *Poire Belle Hélène*? Încălzesc sosul de ciocolată dacă veți schimba subiectul.

– Cred că ar trebui să vorbești cu Rudy, mi-a spus tata. Povestea lui va fi un subiect minunat de discurs.

– Încălzirea globală a provocat dezastrul? am întrebat eu.

Mama a pus perele în boluri, apoi a adăugat înghețata cu lingura.

– Bineînțeles. Cine-a mai auzit până acum să se fi format vreun uragan – sau *derecho*, că veni vorba – atât de sus, înspre nord, în luna noiembrie?

– Eu te înțeleg, a spus mama, dar suntem la cină, iar Rudy mai poate aștepta. Scumpo, ce-ar fi să ne povestești despre meciul de lacrosse din după-amiaza asta? Cine a câștigat?

Așa am ajuns să vorbesc cu Rudy Molinaro despre casa lui. A devenit un soi de aliat. Nu știam niciun adult care să nu fi avut legătură cu vreun copil pe care îl cunoșteam sau cu școala, așa că era o premieră. Rudy a făcut ca această situație de adulți să pară, în mod ciudat, una de copii – era ca și când ți s-ar fi întâmplat diverse

lucruri, iar tu nu puteai oricum să schimbi cursul vieţii. Ca şi când ar fi fost predestinat cumva.

Tata m-a dus acasă la Rudy într-o duminică după-amiază şi s-a aşezat pe un scaun lângă blatul din bucătărie, citind ziarul în timp ce eu îl intervievam pe Rudy. Am înregistrat conversaţia cu un reportofon vechi al mamei – „unealta unui jurnalist", îmi spusese ea în timp ce scotocea în sertarul biroului după el, fluturându-l apoi triumfător în aer.

– Te ştiu, a spus Rudy când am sosit, îndreptând un deget noduros spre mine. Eşti prietenă cu fetiţa cea blondă, cu părul alb ca al unui înger. V-am văzut prin oraş.

– Nu prea ne mai petrecem timpul împreună, am răspuns eu, dar, da.

Genunchii mei aproape că îi atingeau pe cei ai lui Rudy în timp ce stăteam pe canapeaua mică din velur. O arsură de ţigară în perna de lângă coapsa mea mi-a atras atenţia: zăream prin gaură cârlţii galbeni şi-mi venea să trag cu degetele de ei şi să-i scot afară. În cele din urmă, m-am aşezat pe mâna dreaptă ca să îmi înăbuş această pornire.

Povestea lui Rudy era tristă. Crescuse în casa din pădure, iar după ce terminase liceul, fusese ucenic electrician la o firmă din Lawrence. Într-un final, economisise suficienţi bani încât să se mute din casa părinţilor şi să închirieze un apartament în centrul oraşul Royston. Acest lucru îl făcea să fie singurul chiriaş din Royston pe care îl întâlneam cu bună ştiinţă. Într-o vreme, avusese şi iubită şi vorbiseră despre căsătorie, însă ea voia să se mute în Boston, iar el să rămână aproape de casă, unde cunoştea pe toată lumea şi toată lumea îl cunoştea pe el. Apoi, tatăl lui făcuse infarct la volan şi avusese un accident de maşină pe autostradă, la vârsta de cincizeci şi nouă de ani, iar Rudy, care pe-atunci avea treizeci şi unu de ani şi era burlac (iubita lui se mutase), trebuise să facă o alegere grea.

Mama lui, care locuia în pădure, suferea de diabet şi avea un picior bolnav, astfel că nu putea conduce maşina. Nu s-ar fi putut muta într-un apartament din oraş, unde ar fi fost nevoită să urce scările. Prin urmare, Rudy se mutase în casa de pe Vine Tail Road şi

o luase pe Bessie, ciobănescul german, în loc să-şi ia o soţie, însă o iubea la fel de mult, chiar dacă nu o lăsa să doarmă în casă cu el. Pe când avea treizeci de ani, Rudy îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului acolo – fusese concediat din postul de electrician din Lawrence în 2009, când lovise criza economică şi se făcuseră restructurări, cu toate că era ultimul angajat care nu era rudă cu Doug Bergdahl, patronul şi fondatorul firmei, iar acesta îşi exprimase părerea de rău fiindcă trebuia să renunţe la el.

După aceea, avusese doar slujbe ciudate, în postul de paznic şi îngrijitor la Asociaţia de Proprietari de Teren, a cărei proprietate includea şi azilul, îi aducea un venit minim, completat de mici contracte de curăţenie, care nu erau plătite prea bine – dar, Slavă Cerului, era o slujbă (iar slujbele nu se găseau uşor) care îi permitea să aibă grijă de mama lui. Sănătatea ei începuse să se degradeze de când se întorsese el acasă – Rudy zicea că din cauză că îi era dor de tatăl lui, însă, mai târziu, tata a insinuat că doamnei Molinaro îi plăcea câte un păhărel sau două, ceea ce este o problemă mare atunci când suferi de diabet, mi-a explicat tata. Ea ajunsese, practic, ţintuită la pat. În acel moment, lui Rudy i s-au umezit ochii şi nu am mai intrat în detalii, însă mi-a spus apoi că cei de la azil fuseseră minunaţi şi că nu ştie cum s-ar fi descurcat altfel, iar aici se referea în special la Bev Burnes. Îmi puteam imagina, deşi rulota în care ne aflam şi unde beam cafea instant nu era la fel ca micuţa casă din lemn distrusă, însă o vedeam la fel de murdară, cu nişte covoare îmbâcsite de mizerie şi praf, cu urme lipicioase pe toate suprafeţele. O vedeam pe agitata, voluptuoasa şi corecta Bev străbătând drumul în Honda ei Civic, cu stetoscopul atârnându-i la gât, cu obrajii rumeni, lăsând în urma ei un miros dulceag. Îi vedeam unghiile colorate şi neastâmpărate în timp ce făcea ordine – un mic *derecho* care „mătura" în casă; ştergea suprafeţele, mângâia o frunte, lua pulsul, schimba un scutec şi, în cele din urmă – asemenea Îngerului Morţii –, administra un sedativ, în principal morfină letală.

În ciuda agitaţiei, Rudy ar fi fost uimit şi extrem de recunoscător. El nu era – nu este – „remodelat", cum ar zice mama, nici „sofisticat".

El trebuie să o fi văzut pe Bev ca un far de pe o stâncă, o lumină puternică și grațioasă care îi transforma colțul întunecat din Royston.

Mama lui murise din cauza unui accident vascular cerebral – „o binecuvântare, pentru că știai că drumul ei ducea într-o singură direcție", îi spusese Bev – în martie 2010, când nu exista niciun semn de primăvară pe solul pădurii, nici păsări care să cânte fără încetare printre ramuri. Iar Rudy se simțise foarte singur, cu excepția lui Bessie, care urlase trei zile la rând ca și când ar fi vrut să îl scape de suferință.

Când venise furtuna, la sfârșitul acelei toamne, și îi pusese casa la pământ, distrugând tot ce mai rămăsese din viața pe care o știa el, dezastrul fusese complet. El nu a spus nimic de felul ăsta – nu era genul de persoană care să afirme așa ceva; doar și-a privit mâinile și a murmurat: „A fost rău, foarte rău", apoi, timp de trei minute, nu a mai spus nimic (priveam ceasul electronic de pe aragaz, schimbând priviri tăcute cu tata, care aștepta și el), ca și când le-ar fi dat răgaz acelor câteva cuvinte să prindă rădăcini în jurul nostru, iar nouă, să ne dăm seama de gravitatea inexprimabilă a pierderii suferite. Mi-am dat seama că el simțea că se făcuse un soi de dreptate întunecată, că era deposedat de lucrurile materiale care reprezentau ceea ce pierduse deja odată cu moartea mamei lui, de parcă natura îl obliga să înțeleagă că trebuia să o ia de la capăt, că nimic n-avea să mai fie vreodată cum fusese odinioară.

În noaptea în care se iscase furtuna, el se afla în oraș, la un joc de pocher, o întâlnire lunară cu vechi prieteni din liceu. Pentru că se anunțase vreme rea, o luase pe Bessie în camionetă cu el – „Urăște furtunile, ca toți câinii. Le adulmecă înainte să se iște", a zis el – și o încuiase în cabină, unde cățelușa se așezase pe scaunul șoferului, cu botul pe volan și cu urechile ciulite.

- Când s-a înrăutățit vremea, am ieșit afară să văd ce face, iar ea plângea. Nu mai contenea. Am avut grijă să nu parchez în apropierea copacilor, pentru orice eventualitate. Cădeau ramurile. Mi se rupea inima când o auzeam cum plânge. Așa că l-am întrebat pe Ham dacă o pot aduce înăuntru, dacă poate sta în bucătărie, iar el a fost de acord, așa că am adus-o în casă. Însă ea a continuat să plângă. Am râs

cu băieții pe seama asta – un câine mare și puternic ca Bessie să se teamă de vreme rea... Am crezut că era din cauza vântului, știi? Din cauza vuietului. A clătinat din cap. Dar mai târziu... Ham nu m-a lăsat să plec până nu s-a domolit furtuna, am rămas cu toții, a fost un maraton de pocher – am pierdut o sută de dolari în noaptea aceea. Apoi, mai târziu, când m-am întors acasă și am văzut... atunci mi-am dat seama că Bessie presimțise totul. Cred că știuse ce se întâmpla.

– Ai făcut bine că ai luat-o cu tine, a spus tata.

– Te cred și eu.

Rudy a zâmbit. Unul dintre dinții din față îi era gri, un dinte mort, astfel că zâmbetul lui părea știrb. Apoi îi mai lipseau câteva măsele din spate, prin urmare gura părea să i se strângă. Îmi dădeam seama de aproape că nu avea o înfățișare înspăimântătoare, cu burta lui umflată, cu degetele butucănoase și cu cârlionții rari și cărunți din creștetul capului. Pielea de pe obraji îi era roșie și groasă, însă ochii negri semănau cu ai unui câine, fiind plini de speranță și triști.

– S-o iau pe Bessie cu mine în seara aceea a fost cel mai înțelept lucru pe care l-am făcut.

Îmi dădeam seama că își imagina și cealaltă posibilitate.

– Nu asta, a spus el, nu cred că aș fi putut îndura. Ea e tot ce mi-a mai rămas. Este familia mea. Înțelepciunea mea.

Gândul m-a purtat la acea după-amiază de vară când Cassie și cu mine stăteam ascunse în azil, uitându-ne pe geam la el și la Bessie, iar eu eram convinsă că ea știa că noi ne aflăm acolo.

– Ciobănești germani sunt câini inteligenți, nu-i așa?

– Mai inteligenți decât majoritatea oamenilor, a răspuns el. Cel puțin, mai inteligenți decât mulți dintre oamenii pe care îi cunosc.

Apoi mi-am amintit cum îmi imaginasem că, ascultând la volum maxim muzica lui Springsteen, el își retrăia tinerețea fără griji; însă acum, când îl vedeam pe Rudy de aproape, știam că nu acesta fusese motivul. El nu fusese acel gen de băiat, sigur pe el, cu brațul după umerii unei fete în cabina camionetei. Cunoșteam versiunea mai tânără a băieților de genul lui de la școală: stângaci, singuratici, puțin cam înceți, care se întovărășeau cu alți băieți ca ei

ca să aibă companie, sperând și așteptându-se la puțin și fiind recunoscători, foarte recunoscători, pentru ce aveau.

Discursul a ieșit bine – „o combinație aproape ideală", după spusele domnului Cartwright, între latura personală și cea științifică. Am ales câteva detalii din povestea lui Rudy – detalii care îți smulgeau o lacrimă, ca dimineața de după furtună când el găsise fotografia preferată a mamei lui, cu ea și tatăl său pe când erau tineri, îmbibată în noroi într-un maldăr de ramuri ude și moloz. Deși intuiția aparentă a lui Bessie constituia o poveste minunată, iar pentru mine însemna foarte mult, nu avea prea mare legătură cu încălzirea globală, așa că am lăsat-o pe dinafară. Domnul Cartwright ne-a spus că povestea trebuia să aibă forma unui argument, așadar noi alegeam ce scriem și ce nu. Am început cu Rudy, am continuat cu uraganul Katrina și cu alte fenomene meteorologice importante, apoi am trecut la statistici. Domnul Cartwright ne spunea mereu că în general avem reacții față de un individ, nu față de un colectiv – că ne întristăm mai mult din cauza decesului unui copil anume decât din cauza veștii despre moartea a 500 sau a 1 000 de oameni –, iar eu am ținut minte acest lucru. L-am făcut pe Rudy să pară mai eroic și mai curajos decât în realitate (în realitate, sugerase tata, de la moartea mamei lui, Rudy părea să se fi împrietenit cu verișorul mai sărac al lui Johnny Walker), însă m-a ajutat să-mi susțin punctul de vedere și să nu inventez nimic. Domnul Cartwright mi-a spus că discursul meu avea șanse mari la turneu, ceea ce pentru mine era o laudă nemaipomenită – prin urmare, eram fericită. În cele din urmă am obținut locul trei, însă copiii care se descurcaseră mai bine decât mine erau în clasa a opta, așa că pentru mine a fost o victorie. Jodie, care făcea parte dintr-o categorie complet diferită și a susținut un monolog din *Îmblânzirea scorpiei*, a fost puțin invidioasă.

E curios ce poate face timpul: în fiecare zi un strop de apă și, fără să-ți dai seama măcar, piatra de sub picioarele tale devine netedă. La

sfârșitul primăverii, nu mă mai gândeam atât de mult la Cassie. Nu că n-o vedeam, dar nu ne mai petreceam timpul împreună. Peter Oundle devenise mai degrabă prietenul meu decât iubitul ei și, dacă motivul era idila lor destrămată, atunci nu puteam decât să-i fiu recunoscătoare lui Cassie. Chiar dacă el o adora și poate o iubea mai mult după ce se despărțiseră, eu știam că ea nu fusese potrivită pentru el. Bineînțeles că el alerga la curse de 400 de metri și era invitat la toate petrecerile, dar în adâncul sufletului era un poet; mi-a arătat poeziile lui și mi-a vorbit despre ele, cerându-mi părerea despre cuvinte și versuri. Uneori, el compunea muzică, transformând poeziile în cântece – acestea, spre deosebire de celelalte, aveau rimă – și testându-le cu mine. Mă invita la el acasă – prima oară am avut emoții, de parcă ar fi *însemnat* ceva; însă a devenit repede evident că aceste invitații nu aveau nicio însemnătate aparte, nu pentru el, în orice caz.

Peter avea în cameră o claviatură și o chitară, iar uneori îmi cânta. Lucram deseori împreună la versuri. Deși nu sunt muzician profesionist, cumva știu cum ar trebui să sune un cântec, așa cum știu ce ar trebui să conțină o poveste, așa cum anticipez intriga unui serial de televiziune înainte ca aceasta să se desfășoare (și am aproape întotdeauna dreptate). Mi-a spus că nimeni nu se descurca la fel de bine ca mine, că uita că sunt mai tânără decât el, pentru că îi dădeam sfaturi bune și eram înțeleaptă. Încercam din răsputeri să nu înțeleg altfel laudele lui.

Nu mi-l puteam imagina făcând astfel de lucruri cu prietena mea sau lăudând-o așa cum mă lăuda pe mine. Însă era încă îndrăgostit de ea – sau de o imagine fantezistă a ei –, iar când am căutat măcar o frântură de interes romantic din partea lui, nu am găsit nimic. Atunci când vorbea despre Cassie, privirea lui devenea blândă, la fel și vocea, și mi-am dat seama că încă o iubea. Avea obiceiul să își frece arătătorul stâng cu degetul mare de la mâna dreaptă atunci când vorbea despre ea, de parcă și-ar fi consolat mâna, de parcă s-ar fi consolat pe el, de parcă i-ar fi fost greu să vorbească despre ea chiar dacă își dorea acest lucru. Altminteri, cu mine era relaxat și liber: fără priviri lungi, fără tăceri stânjenitoare, fără gesturi stângace. Firește că

le căutam, că le doream; mi-am amintit de acea dimineaţă îndepărtată de vară, când el îmi pusese mâna, pentru o clipă, pe umăr şi simţisem că mă arde – dar acel gest nu însemnase nimic.

Peter mi-a spus nu o dată cât de norocos era să aibă o amică atât de apropiată şi de deşteaptă. „Eşti mişto", mi-a spus. Îmi povestea tot felul de lucruri – despre mama lui, care bea prea mult, nu că ar fi fost neapărat alcoolică, dar obişnuia să bea prea multe pahare cu vin, prea des; despre cum ţipa ea la tatăl lui şi cum detesta el acest lucru, compătimind-o în acelaşi timp. Mi-a povestit despre fratele lui mai mare, care suferea de dislexie severă – Josh era cu cinci ani mai mare şi era la facultate – şi care nu se descurcase niciodată prea bine la şcoală, chinuindu-se să termine cursurile Universităţii din New Hampshire, „un plan pe opt ani", a zis Peter, citându-l pe tatăl său şi zâmbind trist; despre cât de dezamăgiţi erau părinţii lui de Josh şi despre aşteptările mari pe care le aveau de la Peter. Mi-a povestit despre teama lui de insecte şi despre astmul de care suferise din copilărie, despre faptul că îi plăcea muzica veche, ca de pildă Bob Dylan, şi desenele animate japoneze. Mi-a arătat mii de poze din Tokio pe computer – visa să meargă acolo cândva. Vorbeam vrute şi nevrute, ca şi când am fi fost două „prietene" sau doi oameni în vârstă. Era orb, fie voit, fie nu, în privinţa interesului meu pentru el.

Mama mi-a zis că, în timp, va ajunge să-şi dea seama: „Nu fi *ne*-răbdătoare!" zicea ea în glumă, deşi mie îmi venea greu să schiţez măcar un zâmbet atunci când făcea aluzie la Anders Shute, simbolul a tot ce mersese prost.

Din primăvara clasei a şaptea până în toamna clasei a noua e o perioadă lungă. Se întâmplă multe. Unele lucruri se petrec repede, cum ar fi un accident rutier sau un infarct; alte lucruri se petrec încet, cum ar fi destrămarea unei prietenii sau a unei căsnicii; sau cum ar fi cancerul. Nu îţi dai seama ce se întâmplă decât atunci când vine criza, iar în acel moment este deja prea târziu.

În cazul unei persoane pe care ai cunoscut-o dintotdeauna și pe care ai iubit-o fără să te gândești, există acel sentiment ciudat că știi totul despre ea și, totodată, nimic. Uneori, la școală, stăteam la taclale pe hol sau în cantină, iar Cassie făcea o anume grimasă, folosea un cuvânt anume sau își trecea mâna prin păr într-un anumit fel, iar eu știam exact ce simțea; iar lucrurile păreau firești între noi: nu puteai șterge totul cu buretele. Dar, în același timp, prietenia noastră era asemenea unui oraș pe care nu l-ai mai vizitat de mult, ale cărui străduțe le cunoști pe de rost, deși magazinele și restaurantele s-au schimbat, astfel încât știi cum să ajungi de la biserică în piața orașului fără nicio problemă, dar nu știi de unde să cumperi înghețată sau un sandvici gustos.

În acea perioadă, Cassie și „Piaza rea" erau deja foarte apropiate. În clasa a opta, mergeau împreună la petrecerile organizate în weekend. Vedeam poze pe Instagram de la petreceri de liceeni, iar Peter – cu care vorbeam în continuare (sau ne trimiteam mesaje) și cu care mă întâlneam în mod regulat, deși el stătea în campusul liceului din Royston – mi-a spus că, de fiecare dată când le văzuse, după balul de absolvire, în noaptea focului de tabără sau după balul de iarnă, fetele erau mereu împreună, râzând zgomotos și făcând glume despre băutură și droguri. Chiar și atunci când nu petreceau, voiau să te facă să crezi asta.

Nu înțelegeam cum de îngăduia Bev acest lucru. Poate că iubirea îi distrăgea atenția. Într-o seară de duminică, pe când am mers cu părinții la restaurantul chinezesc Lotus Garden, i-am văzut pe Bev și pe Anders Shute intrând să servească cina. S-au oprit la masa noastră, iar când mama a întrebat-o despre Cassie, Bev i-a răspuns că era acasă și că își făcea temele. Mie mi s-a părut ciudat – și ea trebuia să mănânce, nu? Mi se părea că Bev și Anders Shute erau fericiți împreună, în timp ce Cassie era fericită fără ei. Părea trist pentru un copil. Apoi m-am gândit că poate nu era singură și, chiar dacă ar fi fost, probabil că nu își făcea temele. Eu eram în clasele speciale și nu aveam *atât* de multe teme. „Lenea este mama tuturor viciilor", obișnuia să spună Bev atunci când eram mici, ori

de câte ori ne dădea câte ceva de făcut. În acel moment, viciile păreau să îi acorde mai multă atenție lui Cassie decât o făcea Bev.

Ulterior am aflat – deși aș fi putut lesne bănui – câte tentații existau în casa Burnes. Tata a aflat de la domnul Aucoin, care a venit să își facă detartrajul de șase luni, că, într-o noapte, mult după miezul nopții, o întâlnise pe Cassie, care mergea pe marginea Rutei 29 înspre oraș, departe de casă. El se oprise și îi spusese să urce în mașină pentru a o duce acasă, a spus tata că îi povestise domnul Aucoin, însă Cassie îi răspunsese pe un ton politicos: „Nu, mulțumesc. Mă duc la o prietenă". Domnul Aucoin insistase: „Păi, dacă e așa, la ora asta mama ta ar trebui să te ducă acolo. Nu poți rătăci de una singură pe marginea autostrăzii. Urcă în mașină, te duc acasă". Când ea refuzase din nou, el îi spusese: „Cassie Burnes, nu plec până nu urci în mașină. Dacă preferi, pot suna la poliție ca să vină ofițerul Callaghan, să te ducă acasă cu mașina poliției". Ea urcase atunci în mașină, mi-a zis tata că îi povestise domnul Aucoin, iar el o dusese acasă.

Cassie nu mi-a povestit niciodată această întâmplare, ceea ce însemna că nu simțea nevoia să o ia în glumă. M-am gândit cum trebuie să fi fost, să umble de una singură pe întuneric – nu putea să fie decât supărată, nu? Să pleci pur și simplu, fără nicio destinație, doar să pleci. Altminteri, de ce ai face-o? Doar dacă Bev ar fi fost de gardă, iar Cassie intenționase să meargă undeva (Dar unde? Casa Deliei era mult prea departe. Nu îmi puteam imagina încotro se ducea – până și casa mea se afla la un kilometru și jumătate depărtare, iar a lui Peter, la o distanță de trei ori mai mare) și nu dorise să îi ceară voie lui Anders Shute; sau poate că fuseseră amândoi plecați, iar ea rămăsese singură acasă și nu i se păruse mai înfricoșător să meargă noaptea de-a lungul autostrăzii decât să stea fără niciun tovarăș în căsuța de pe strada înfundată – Electra, pisica, dispăruse de mult în pădure.

Indiferent de motivul pentru care ea se aflase acolo, mă întreb ce simțise când mașina se apropiase de ea, cu farurile ațintite asupra ei ca un reflector orbitor. Iar mașina... ce mașină? Nu îți puteai da seama în întuneric dacă era una cunoscută sau una necunoscută, nici ce marcă era sau ce culoare avea. Ca într-un coșmar, geamul cobora și un bărbat

îți spunea să urci în mașină – și abia atunci îți dădeai seama că era cineva cunoscut, că era vecinul de alături, și te inunda ușurarea precum sângele nou, dintr-odată, schimbându-ți temperatura interioară a corpului. Doar că el insista *să urci* în mașina lui, singurul lucru pe care mama ta îți spusese să nu-l faci, să nu urci niciodată în mașina unui străin… dar el nu era străin, era domnul Aucoin, mare și păros ca un urs – îi puteai vedea blana de pe podul labei pe care o ținea pe volan, reflectându-se în lumină. Apoi te străbătea din nou un fior rece: *era* ciudat că el insista atât de mult – nici nu îl cunoșteai prea bine; îi cunoșteai mai degrabă soția și câinii. Oare nu ți se spusese că cele mai frecvente răpiri erau cele în care victima îl cunoștea pe făptaș? Cum se făcea că te aflai în acea situație pe marginea autostrăzii, când un bărbat masiv te-ar fi putut obliga să urci în mașina lui? Trebuie să fi avut de două ori greutatea ta. Nu ai fi avut nicio șansă. Și, dacă nu te-ai fi urcat în mașina domnului Aucoin, cât timp urma să treacă până să oprească o altă mașină, să coboare geamul și un alt bărbat – o față necunoscută, o față din coșmarurile tale – să insiste în același mod? Apoi el spunea chestia aceea despre ofițerul Callaghan și te simțeai în siguranță – nu ar fi pomenit de polițist dacă ar fi avut de gând să te omoare, nu? –, iar tu cedai și urcai în mașină. Tapițeria veche din imitație de piele a mașinii lui Buick LeSabr era crăpată, dar și netedă, iar ventilatoarele îți suflau aerul fierbinte în obrajii deja îmbujorați. El ieșea în viteză pe șosea, aruncând pietrișul în urma lui, iar tu îți spuneai, în timp ce țiuia centura de siguranță: „Am încurcat-o! Am încurcat-o! Mă va omorî". Și răsuflai din nou ușurată atunci când el oprea motorul pe alee și îi vedeai puloverul adunat pe burta mare, lipită de volan. Iar el își dregea glasul în felul său caracteristic, așa cum îl auzeai făcând uneori vara, prin fereastra deschisă, și îți spunea: „Vrei să intru să discut cu mama ta? Sau rezolvi singură situația?" Și, pentru prima oară, el te atingea ușor pe antebraț, o atingere pe care o simțeai prin haină, la fel de blândă ca a unui tată, surprinzătoare din partea unui bărbat atât de mătăhălos. Apoi îți spunea, cu o oarecare urgență în glas: „Ea trebuie să înțeleagă – *tu* trebuie să înțelegi – că nu poți umbla noaptea așa, pe marginea autostrăzii. Nu ești în siguranță. M-ai înțeles?"

Tu încuviinţai şi îi mulţumeai politicos, cu toate că o parte din tine se întreba dacă nu cumva el era un pervers care se gândea că nu erai în siguranţă. El nu avea fiice – ce ştia el? Coborai din maşină şi îi făceai cu mâna din faţa uşii, de sub lumina galbenă, apoi îl vedeai încuviinţând, o încuviinţare scurtă, care te făcea să te întrebi dacă el înţelegea mai mult decât lasă să se vadă.

Pe urmă, îţi venea acel gând fugar, acea neliniște cum că toate emoţiile şi teama pe care le trăisei erau un fel de pornografie, un fel de teamă născocită, ca teama provocată de un joc al prefăcătoriei sau de un film de groază, o excitare aproape erotică ce lua naştere în interiorul tău atunci când înţelegeai cum trebuie să fie o poveste, cum ar trebui de fapt să fie. Faptul că o fetiţă se plimbă singură noaptea constituie o poveste care implică pedepsirea ei, iar dacă această pedeapsă nu este una absolută – viol sau chiar deces –, atunci trebuie să existe măcar ameninţarea acestor posibilităţi, groaza pe care acestea o stârnesc. Toate poveştile alături de care ai crescut te-au făcut să te simţi, în acel moment, pe marginea autostrăzii, nu doar ca o victimă, ci şi ca eroina unei poveşti pe care altcineva o va spune despre tine: să fii vedeta unui spectacol este o ocazie rară.

Îmi imaginam toate acestea în legătură cu prietena mea, chiar atunci, în iarna clasei a opta, aşa că nu are nicio importanţă că ea nu mi-a povestit nimic, nici altcineva, pentru că eu oricum am trăit totul. Deşi mă întreb dacă nu cumva ea a fost doar iritată atunci când maşina a oprit în dreptul ei – Ce naiba mai e acum? Ziua asta poate fi mai nasoală de-atât? – şi dacă ar fi urcat în maşină, în maşina oricui, cu atât mai repede cu cât aceasta ar fi dispărut mai rapid în întunericul vast şi sălbatic. Noi două suntem diferite. Mereu am fost, se pare, căci renunţăm sau ne agăţăm de lucruri diferite. E ca în cântecul lui Janis Joplin care îi place atât de mult mamei mele – *Eşti liber când nu mai ai nimic de pierdut*: poate încă de pe atunci Cassie era pregătită pentru următorul lucru, deşi habar nu avea care ar fi putut fi acesta.

Firește că mai târziu m-am întrebat de ce, atunci când tata mi-a spus povestea domnului Aucoin, nu i-am trimis lui Cassie un mesaj, sau de ce nu am sunat-o, sau de ce nu m-am oprit în dreptul dulapului

ci ca s-o rog să stea de vorbă cu mine. Dacă e să fiu sinceră, nici măcar nu mi-a trecut prin minte. Am clătinat din cap și am ținut povestea pentru mine. Nu i-am spus nimic lui Jodie – de ce aș fi făcut-o? Știam deja ce va spune, însă i-am povestit lui Peter și am discutat puțin despre asta. El a scris un cântec, unul lent și trist, despre o fată care se afla pe marginea drumului noaptea, iar eu i-am spus că era cel mai frumos cântec pe care îl compusese până atunci (și chiar era). Din câte știu eu, Peter nu a mai spus nimănui despre asta.

Cu siguranță motivul pentru care domnul Aucoin ne-a spus această poveste – în timp ce stătea întins pe spate în scaunul din cabinetul de stomatologie al tatălui meu, cu gura căscată sub luminile care străluceau puternic și cu degetele tatei, protejate de mănuși, verificându-i gingiile – a fost acela că știa că noi două eram prietene de-o veșnicie, dar și că tata îmi va spune mie; și s-a gândit atunci că informația se afla pe mâini bune și că cineva o va folosi într-un fel.

În vara aceea, m-am dus în tabără pentru prima oară. Domnul Cartwright mi-a recomandat o tabără de teatru din nordul statului New York, lângă Lake George, unde predase el în tinerețe. Jodie și Jensen au vrut să vină și ei, doar că era prea scump, mai ales pentru amândoi, prin urmare m-am dus singură, fără să cunosc pe nimeni. Părinții mei m-au dus până acolo cu mașina, în portbagajul căreia aveam tot echipamentul, și m-au iertat pentru că le-am spus să plece aproape imediat după ce am intrat pe porțile taberei.

– Ar fi fost ciudat dacă ți-ai fi dorit să arăți că ne cunoști, iepuraș, a spus tata.

De ce îmi spunea „iepuraș" când îl putea auzi cineva? Pe mama o apucase melancolia. Adora taberele când era mică – tir cu arcul, canotaj, focuri de tabără –, dar considera această lume a actorilor aspiranți, mulți din New York, străină și puțin cam intimidantă.

Mie îmi plăcea la nebunie totul: căbănuțele prăfuite care miroseau a lemn vechi și lumina care se oglindea pe luciul apei, la primele ore ale dimineții. Până și mâncarea proastă și dușurile

murdare, cu perdelele lor industriale din plastic, păreau să aibă farmecul lor. Mai presus de orice, îmi plăceau la nebunie oamenii și piesele de teatru. În timp ce așezam un decor, mi-am făcut o gaură în degetul mijlociu și chiar și acum privesc cu drag și cu puțină mândrie cicatricea albă și groasă. Mă distram la fel de mult pe cât mă irita „mulțimea de Teflon", un grup de copii-actori, aproape de succes, care arătau ciudat de bine, gata oricând să pozeze cu dinții lor nefiresc de albi. Însă aceștia constituiau un procentaj mic din grupul mai mare din care făceau parte șase copii bursieri din Chicago, fiica unui fermier canadian și fiul tocilar și miop al unui designer de modă cunoscut din New York. Împingându-și mereu pe nas ochelarii cu lentile groase ca fundul unui borcan, acesta era faimos pentru calamburile lui neinspirate.

Și îndrumătorii noștri formau un grup ciudat, alcătuit din elevi în ultimul an de liceu și studenți, care știau pe dinafară monologuri obscure. O fată, îmbrăcată ca un druid, putea recita tot poemul *Răpirea buclei* de Alexander Pope; o alta văzuse de paisprezece ori *Îngeri în America*; o a treia se plimba de colo colo cântând cu voce tare cântecul din *Wicked*. Tehnicienii erau experți în calculatoare și maeștri tâmplari, putând transforma un decor într-o discotecă de oraș sau într-o pădure din Ardeni cu ajutorul luminilor colorate, al pânzei și al placajului vopsit; pentru producția piesei *Al nouălea cer*, montată de o trupă de participanți mai vechi ai taberei, scenografa și echipa ei au construit o scenă în formă de diamant neșlefuit, cu pardoseală având model de tablă de șah – totul în patru zile –, care a făcut ca întreaga piesă de teatru să pară un basm de Lewis Carroll.

În locul acela exista o ierarhie aparte, unde talentele speciale – cum ar fi să rezolvi un cub Rubik în mai puțin de zece minute; să coși o rochie de domniță din cinci metri de șifon turcoaz și niște panglici de Crăciun; să ai intonația perfectă și memoria fotografică a replicilor sau capacitatea de a imita accente din diferite locuri ale lumii – erau mult mai apreciate decât un ten perfect sau o pereche de sandale scumpe.

Pentru că era primul meu an acolo – pentru alți copii era al patrulea sau chiar al cincilea an la rând –, nu am primit rolul

principal în piesa de teatru – eram doica din *Romeo și Julieta* –, dar am interpretat-o pe Ann într-o lectură a piesei de teatru *Acasă, la grădina zoologică* a lui Albee. Sinceră să fiu, mă simțeam la fel de bine fiind asistenta recuzitierului piesei de teatru muzicale.

În luna aceea, nu mi-a mai fost dor de Royston și, pentru prima oară, mă vedeam locuind altundeva, făcând ceva interesant și neașteptat. Nu părea a fi ceva imposibil de atins.

Când m-am întors acasă, le-am spus părinților și prietenilor mei nenumărate povești din tabără. Aceștia zâmbeau și se prefăceau că mă ascultă, însă le vedeam privirea pierdută. Le trimiteam multe e-mailuri și mesaje prietenilor noi pe care mi-i făcusem în tabără și eram încântată atunci când aceștia îmi răspundeau, de parcă fiecare în parte ar fi fost un nou iubit.

În luna august am plecat cu părinții în Mount Desert pentru două săptămâni și am închiriat acolo o casă. Ne-am plimbat cu barca, am făcut drumeții în Parcul Național Acadia și am înotat în apa rece ca gheața a mării. Eu citeam, ba chiar am început să scriu o piesă de teatru pe care nu am terminat-o niciodată, despre două prietene care mergeau împreună cu cortul, iar una dintre ele se rănea. Mă gândeam, totodată, la toate modurile în care aveam să fiu diferită în liceu, la cum mă puteam transforma: să fiu actriță sau să înființez, poate, o trupă rock. Am început să o ascult pe Amanda Palmer, preferata lui Shu-Lee, colega mea de cameră din tabără. Am hotărât să mă dau cu dermatograf la ochi și să mă îmbrac diferit – moda „vintage" mi se păruse potrivită, o combinație de rochii din anii '50 sau '60 și bocanci. Am întrebat-o pe mama dacă puteam merge să-mi tund părul în Portland sau chiar în Boston, la un coafor mai sofisticat și mai la modă decât Supercuts, de lângă magazinul Target din Haverhill, iar ea a fost de acord și mi-a spus că mă va duce în oraș înainte de Ziua Muncii.

Am făcut din acest eveniment o ieșire între fete: ne-am făcut manichiura și am luat masa de prânz la Copley Plaza după tunsoarea mea, de care s-a ocupat un tânăr cu cel puțin șase *piercing*-uri pe cap și cu brațele atât de pline de tatuaje viu colorate, încât abia dacă i se mai zărea pielea. După ce mi-a tuns în scări cârlionții negri, capul

meu a căpătat o alură diferită, iar fața îmi părea mai degrabă rotundă și delicată decât mare și inexpresivă. El reușise, fără să i se spună, să zărească versiunea actriței din mine – hotărâtă, dar blândă, sociabilă și relaxată. Era ca și când m-ar fi *înțeles* cumva. M-a asigurat că am niște ochi superbi, ceea ce a însemnat mult pentru mine, deși el era homosexual și vorbea neîncetat despre noul său iubit. Mama nu și-a tuns părul, dar și-a cumpărat o rochie de ocazie de un verde precum penele păunului, după ce a încercat-o de două ori – atât înainte, cât și după prânz –, plângându-se puțin în privința prețului.

– Unde o voi purta? se agita ea. Nu-și merită prețul decât dacă o voi purta.

– Poți dormi în ea dacă vrei, i-am spus. O poți purta la orice dineu. Nu este *chiar* atât de elegantă.

Îmi dădeam seama că și-o dorea cu adevărat și că simțea nevoia să primească permisiunea cuiva. Mama oscilează între extravaganță și o zgârcenie neașteptată. Atunci când pune pe masă aceeași mâncare trei zile la rând, ea amintește de copilăria părinților ei din vremea războiului, de parcă asta ar explica totul; nu schimbă bucățica alunecoasă de săpun de pe chiuvetă până când aceasta nu devine atât de mică, încât nu mai poate fi ținută în mână. Însă, în același timp, poate arunca pe fereastră sute de dolari într-o singură zi pe lucruri care nu sunt necesare în sens strict. Ea numește această atitudine „spontaneitate". Cred că a purtat rochia aceea de vreo trei ori.

Am fost încântată când și-a cumpărat rochia verde, dar și când am mâncat salată de homar la restaurant, simțindu-mă frumoasă și nouă după ce fusesem coafată de stilistul tatuat. În mașină, pe când ne întorceam în Royston, i-am spus, în timp ce priveam autostrada (până și acostamentele autostrăzii păreau frumoase în lumina soarelui tomnatic), că eram recunoscătoare pentru acea zi petrecută împreună și norocoasă pentru că era mama mea.

Nici nu am vorbit, nici nu am văzut-o pe Cassie până după începerea școlii. Eram în clasa a noua și mergeam în clădirea liceului

din centrul orașului Royston, pe lângă care trecuserăm și unde ne jucaserăm cu ani în urmă. Deși nu crescuse prea mult – avea, probabil, un metru șaizeci înălțime și era în continuare foarte slabă –, trăsăturile feței i se schimbaseră. Nasul îi era mai lat, fruntea, mai înaltă, iar linia pomeților, mai delicată. Avea o față de adult, care o făcea să pară o femeie de un metru optzeci, nu o persoană de mărimea unei păpuși. Nu mai avea o înfățișare firavă, așa cum o știusem eu mereu, ci se făcuse frumoasă. Avea o frumusețe care făcea ca tunsoarea mea elegantă să pară o farsă, fiindcă, în cazul lui Cassie, nu exista nimic care să îți distragă atenția de la trăsăturile ei. Părul îi atârna pe umeri, la fel de mătăsos și de blond. Nu devenise atât de priceputa la machiaj încât să știe să îl aplice cu moderație, nici nu renunțase complet la el. Tenul, ușor pistruiat, era precum frișca presărată cu scorțișoară. Perfecțiunea ei făcea ca strungăreața să-i pară lucrarea unui comerciant care, conștient de faptul că frumusețea putea intimida, îngăduise, cu viclenie, acest defect ademenitor.

Și expresia i se schimbase. Semăna cu un adult, într-adevăr, însă un adult melancolic, de parcă poveri grele căzuseră pe umerii ei în lunile în care nu ne mai întâlniserăm. Ochii ei, odinioară obraznici și curioși, păreau acum obosiți, reținuți. În prima zi, a fost ciudat de prietenoasă. A traversat în fugă curtea din față a școlii și m-a îmbrățișat.

– Juju! a exclamat ea. Mi-a fost *dor* de tine!

Nu mă puteam relaxa în îmbrățișarea ei. Jodie îmi spusese în pauză că familia Vosul se mutase în Maine, prin urmare Delia nu mai era prin preajmă – nesăbuita de maică-sa obținuse un post în Portland.

– Vrei să-mi spui că, brusc, Cassie a rămas fără prieteni.

– S-ar putea.

Cassie și cu mine am luat de câteva ori prânzul împreună la cantină, înconjurate de alți elevi. Ea își petrecea în continuare timpul cu același grup de copii din anii precedenți – prietenii „Piezei rele", însă fără aceasta. Totuși, fără prietena ei cea mai

apropiată, Cassie nu mai era acceptată ca înainte. Eu o percepusem mereu ca pe o renegată, ca pe un spirit liber, nicidecum ca pe un lider. Însă, urmărind-o în toamna aceea, am început să am un alt sentiment: că era mică, suferindă și îndârjită în suferința ei, că atitudinea ei nepăsătoare era o reacție la neputința ei, o bravadă de genul „mai bine să sari decât să fii împins". Acum era frumoasă, dar semăna din ce în ce mai mult cu un om rănit, care încerca din răsputeri să pară altcineva.

La sfârșitul lunii septembrie, într-o după-amiază, Cassie a venit la mine acasă. Puteam să ne întoarcem pe jos de la liceu, dar nu era ceva planificat. În timp ce traversam orașul cu rucsacurile în spate, ea l-a sunat pe Anders – acum îi spunea „Anders" – și i-a zis să nu vină după ea cu mașina; avea să ajungă singură acasă. La telefon, vocea lui mi s-a părut bosumflată, mai ridicată decât mi-o aminteam. A pisălogit-o puțin în legătură cu temele și cu pregătirea cinei, însă nu a țipat la ea. Când a închis, ea a scos un sunet exasperat.

– Idiotul!

– Cum mai stau lucrurile? am întrebat-o eu, încercând să par preocupată.

– Nu-mi vorbi de sus, Juju.

– Nu fac asta.

– E în regulă, am înțeles. Vorba mamei și a lui Shute, lumea cerne grâul de neghină. E din Biblie. Ei au renunțat deja la mine.

– Nu vorbi prostii!

– Asta crezi? Mama zice că nu se va alege nimic de capul meu, iar Anders... ei bine, el ar face orice numai să mă oprească.

– Ce vrea să însemne asta?

Ea a clătinat din cap.

– Nimic. Nu înseamnă nimic.

– Încerci să-mi spui ceva?

– Te iubesc, Juju! Ești atât de simpatică. Dacă aș încerca să-ți spun ceva, ți-aș spune direct. Nu, doar am expus situația.

– Avem toată viața înainte.

– Ai văzut cum e viața în orașul acesta? Să prinzi meșe pentru Mane Event? Să fii casieră la Henkel?

– Vom pleca amândouă de-aici. Nu e nevoie să mergi prea departe de-aici ca să înțelegi că lumea e mare și nebună.

– Precizare: vom pleca amândouă de-aici, dar eu trebuie să-mi croiesc propriul drum. Trebuie să-mi fac un plan. A inspirat adânc, iar cuvintele i-au năvălit din gură precum aburul din fierbător. Ai habar ce-am făcut vara asta? Matematică la școala de vară. Am dădăcit copiii familiei Callaghan și pe cei ai familiei Justice – pe puștiul acela enervant, Jackson, care poartă încă scutece și care face crize de nervi în public, când se trântește pe jos și dă din mâini și din picioare, țipând după mama lui. A fost oribil. În plus, am urmărit *Familia modernă* la cerere, încercând să nu mă prindă idiotul, pentru că, dacă-ți vine să crezi, dezaprobă serialul! Tu ai fost plecată în tabăra aia de fițe a ta, apoi cu părinții în Maine, iar eu parcă am stat în închisoare trei luni. Abia așteptam să înceapă școala – eu, Cassie Burnes, îți vine să crezi? Abia așteptam să pot ieși din casă.

În acel moment, am ajuns la mine acasă. Mama tocmai scotea pungile de cumpărături din mașină, așa că am ajutat-o. Ea a început să se agite când a văzut-o pe Cassie, spunându-i cât de bucuroasă era că o revede („Ne-a fost *dor* de tine, să știi", a spus ea cu emfază, încercând să o privească în ochi cu sinceritate) și că spera să o vadă mai des, acum că eram la liceul din oraș.

– Poți veni la noi oricând, i-a spus mama. Consideră-ne o a doua casă a ta.

– Sigur. Mulțumesc, Carole.

Am urcat în grabă scările până în camera mea, de parcă ne-am fi amuzat, făcând în casă un zgomot surd care nu se mai auzise de câțiva ani.

– Cu grijă, fetelor!

Din vocea mamei, mi-am dat seama că aceasta zâmbea.

Despre ce am vorbit? Despre Peter, doar puțin. Despre alți copii de la școală, despre profesori. Am urmărit videoclipuri pe YouTube – muzică pop și rap, dar și pamflete cu Eddie Izzard, Key și Peele,

chestii superficiale, câteva râsete, dar nu am vorbit nimic important care să ne privească. Mama ne-a strigat, anunțându-ne că pleacă să cumpere ceva, și a întrebat-o pe Cassie dacă nu voia să o ducă acasă; și asta a fost tot.

Dacă mama crezuse într-adevăr că va fi prima vizită dintr-un șir lung, se înșelase. Cassie era prietenoasă la școală, de parcă nu aș fi suferit din cauza ei, de parcă nu aș fi avut niciun motiv; cred că ea simțise ceva. Ori asta, ori alesese să păstreze distanța. Eu nu puteam să fac un pas important. Mândria mea depindea de asta. Ea era cea care ar fi trebuit să facă acest efort, suficient cât să devină vulnerabilă în mod fățiș; și-ar fi asumat riscul ca eu să mă răzbun. Îmi place să cred că nu aș fi respins-o, însă este posibil s-o fi făcut. Este posibil să fi simțit nevoia să-mi exercit puterea dacă tot o aveam. Însă ea nu mi-a oferit ocazia.

– E atât de falsă, m-am plâns eu lui Peter, care vorbea cu ea doar la școală. De parcă ar fi un robot. Adevărata fată care a fost prietena mea în toți acești ani a trecut de latura întunecată.

Peter a oftat.

– Are probleme.

– De unde știi?

Știam că avea dreptate, dar chiar și așa...

– Simplul fapt că ea *nu vrea* să ne vadă. Nu te ascunzi dacă nu ești nevoit. E ca o planetă: știi că aceasta trebuie să fie rotundă, dar nu vezi decât o semilună sau un semicerc. Prin urmare, deduci că jumătatea cealaltă este ascunsă în umbră. Apoi, trebuie să îți dai seama ce se află în umbră și ce o provoacă.

– Și dacă nu există *nimic* acolo?

– E o prostie, Juju.

Chiar era.

– Anders Shute, am spus eu.

– Ce-i cu Anders Shute?

– Anders Shute este umbra. Am vorbit despre asta. Deși, am sugerat eu, poate că persoana pe care o urăște cu adevărat este Bev;

doar că acest lucru este inadmisibil, prin urmare Anders este țapul ispășitor.

– Poate. Pare mai complicat de-atât.

– Doar nu crezi că el îi face vreun rău, nu?

– În ce sens?

– Știi la ce mă refer.

– De ce te-ai gândi la asta?

– Se întâmplă tot felul de rahaturi, să știi.

Peter s-a încruntat.

– Ți-a spus ceva?

– Nu tocmai.

– Trebuie să ai grijă, Juju. Nu poți spune astfel de lucruri, nici măcar să te gândești la ele. Este periculos.

– Bine. Și dacă *el* este periculos? Dacă el este Cel Întunecat?

– Poftim?

– Dacă ea are nevoie de ajutorul nostru ca să lupte împotriva lui?

– Atunci, ea ar trebui să ne ceară ajutorul, nu? În plus, am crea necazuri acolo unde, poate, nu există.

– Dar dacă…

– Nu poți să te bazezi pe „dar dacă", a spus el pe un ton mai sigur. Mama e avocată și mereu spune asta. Dacă ea nu-ți zice nimic – sau mie, deși e mai puțin probabil –, rămâne totul doar o ipoteză. Adică, nu există nicio dovadă. Să nu mai spui asta nimănui, bine?

– Bine.

– Nici mamei tale, nici lui Jodie, nimănui. Nu e o glumă.

– Știu.

Nu puteam accepta atât de ușor. Odată ce mi-a intrat în cap, nu am mai putut scăpa de acest gând. Mi se părea oarecum logic. Citeam ziarele. Mă uitam la televizor. Astfel de lucruri urâte se întâmplau mereu, aproape la vedere. El era, practic, tată vitreg, corect? Dacă mamele vitrege rele jucau rolul negativ în basme, tații vitregi jucau rolul negativ în viața reală: aveau autoritatea unui tată,

fără constrângeri. Dacă nu era Anders Shute, atunci ce anume o ținea pe Cassie în umbră?

Următoarea dată când a venit la mine acasă după școală a fost la sfârșitul lunii ianuarie. Viscolul se iscase în cursul dimineții, mai devreme și mai puternic decât fusese preconizat: orele și antrenamentele de după-amiază au fost anulate. Bev și Anders lucrau amândoi, iar Cassie nu avea cum să ajungă acasă, prin urmare i-am sugerat să vină la mine. A vorbit cu alți copii înainte să fie de acord, însă aceștia locuiau mai departe. Așadar, am luat-o pe jos, prin zăpadă, cu vântul năprasnic mușcând din nasul și obrajii noștri.

I-am amintit de iernile în care ne dădeam cu sania, când aveam opt sau nouă ani, și de fortăreața de zăpadă pe care o construiserăm în curtea casei mele cu ajutorul tatei – un adevărat iglu, compact și neted. Ne târâserăm înăuntru cu ciocolata caldă pe care ne-o pregătise mama și cu punga cu bomboane rămase de la Halloween. Ne plăcea atât de mult acel iglu, încât ne prefăceam că nu înghețăm. Stătuserăm acolo până când nu ne mai simțiserăm degetele de la picioare. După aceea, făcuserăm o baie fierbinte în cada mare, în stil victorian, cu picioare în formă de gheară, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând din cauza senzației de arsură pe care o simțeam în membrele înghețate. Fusese, probabil, ultima oară când stătuserăm complet dezbrăcate împreună. Chiar și atunci fusesem puțin timidă, conștientă că semănam cu un uriaș ciolănos în cada de porțelan.

Eram aproape ca doi complici în timp ce depănam amintiri. Când am ajuns acasă, mama era plecată, așa că ne-am pregătit ciocolată caldă de dragul vremurilor de altădată și ne-am așezat pe scaunele de bar din bucătărie ca să o savurăm. Fulgii mici de zăpadă cădeau dens, suflați în lateral de vânt, iar bucătăria era luminată de albul zăpezii. Simțeam amândouă furnicături în obraji după ce

intraserăm de la frig la căldură – „o strălucire sănătoasă", spunea mama –, iar eu îi vedeam lui Cassie scalpul roz prin părul albicios.

Ne simţeam din nou apropiate, în timp ce loveam cu picioarele dulapul de sub insulă şi ne vâram nasurile în cănile cu ciocolată fierbinte.

– Ce se întâmplă cu tine? am întrebat-o apoi. Serios.

– Cum adică?

– Mai nou, îţi văd doar latura veselă. Poate tu nu-ţi dai seama, dar este adevărat. Ştiu că se petrec nişte chestii.

– Serios?

– Haide, Cass! De când suntem prietene?

– Mai suntem prietene?

– Nu suntem?

Expresia ei a devenit brusc serioasă.

– Bineînţeles că suntem prietene. Îţi mai aminteşti cântecul cercetaşelor?

– Firește.

– Tu eşti prietena mea de aur. Cea mai aurie prietenă a mea.

– Dar?

– Dar ce?

Am privit în altă parte.

– Dar nimic, am spus, întorcându-mă spre ea şi afişând un zâmbet fals reuşit.

PARTEA A TREIA

Cassie a dispărut la începutul lunii aprilie, în clasa a noua. A dispărut nu o dată, ci de două ori, deși, din exterior, cele două incidente păreau a fi unul singur.

Am scris unele lucruri în jurnalul meu. Știu că, în data de 9 aprilie, cam la o săptămână după Paște, lumea vorbea despre asta la școală. Era o zi de marți. Cassie dispăruse vineri noaptea sau sâmbătă, pare-se, însă Bev și Anders nu îi anunțaseră dispariția, nu imediat. Avusese loc o ceartă – nu respectase ora de culcare vineri seara și se întorsese acasă abia la ora 2.00 dimineața –, iar Anders, din spusele lui Peter, care aflase de la Cassie în timpul scurt cât se întorsese, o amenințase că o va da afară din casă pentru totdeauna.

„Să mă dea afară din casa *mea*?! îi spusese Cassie lui Peter, cu ochii roșii și extrem de indignată. Îți vine să crezi? Stătea la ora 2.00 dimineața în bucătăria *mea*, în bermude, cu pieptul lui alb ca puiul de găină, plin de coșuri și de fire răzlețe de păr între țâțe, stătea acolo și țipa la mine, spunându-mi că mi-am pierdut dreptul la propria casă?!"

Se pare că Bev rămăsese în dormitor cât timp Anders țipase la Cassie. „Mamei mele chiar nu-i pasă? îi mărturisise ea lui Peter, nevenindu-i să creadă nici după câteva zile. După tot ce am îndurat în fiecare zi, timp de doi ani întregi deja, mușcându-mi limba în fiecare zi doar de dragul ei, ea nici măcar nu catadicsește să-și miște fundul până jos?" Apoi adăugase: „Mi-a trecut prin minte – ba nu, m-am gândit foarte bine, fir-ar să fie – că poate l-a trimis ea. Știi ce vreau să zic? Înțelegi? Ca și când și-ar fi trecut degetele prin păr, flirtând și zicând: «Of, Cassie a scăpat complet de sub control, nu mai

ştiu ce să mă fac cu ea, Anders, iubitule, du-te tu!» Toate rahaturile alea despre faptul că suntem o echipă! Toată viaţa am auzit: «Doar tu şi cu mine, Cassie! Putem face orice atât timp cât suntem împreună, Cassie! Eşti lumina ochilor mei, Cassie!» Mincinoasa naibii! Numai rahaturi, numai minciuni. Încă de la început".

Cassie venise la Peter, îi spusese ea, pentru că era singurul prieten în care avea încredere. Peter fusese extrem de surprins când Cassie apăruse la el – nu-şi mai petrecuseră timpul împreună de-o veşnicie –, dar, după doar câteva minute, i se păruse că parcă nici nu trecuse atât de mult timp, mi-a mărturisit el. Ea îi spusese că ştia că încă o iubea – eu mi-am dat ochii peste cap la auzul acestor cuvinte, cu toţii ne-am dat ochii peste cap; el nu mai ieşise cu nicio fată după Cassie –, că era puternic şi că avea o gândire sănătoasă. Peter mi-a zis că se simţise uşurat într-un fel, că în sfârşit ea părea să îl vadă aşa cum era în realitate. Îi spusese şi că ştia că el n-avea să încerce nimic şi aşa fusese. Şi totuşi, când Peter încercase să o îmbrăţişeze – doar ca un prieten, mi-a spus el, doar ca să o consoleze –, ea se ferise repede, se supărase şi se întinsese pe patul lui, cu faţa la perete. Atât de supărată era.

Nu îi putea spune nimic şi nici nu o putea atinge. Îi ascultase respiraţia întretăiată şi rămăseseră amândoi aşteptând în tăcere, de parcă ea ar fi fost un animal rănit, prins în capcană. Privise un timp pe fereastră lumina care se estompa şi cerul albastru-deschis, ca ochii ei, apoi se aşezase pe jos, cu genunchii la piept şi cu spatele rezemat de lateralul patului, şi aşteptase o vreme îndelungată, până când, în cele din urmă, respiraţia ei devenise regulată, iar ea adormise.

Nu aceasta a fost povestea, firește; a fost hiatul din dramă, din viaţa reală a lui Cassie, care era departe de a fi o prefăcătorie. Ea dormise în patul lui în haine de stradă, fără să se mişte, de miercuri după-amiază până joi dimineaţă, târziu. El nu le spusese nimic părinţilor lui. Se prefăcuse că este bolnav şi sărise peste cină, coborând la parter doar ca să le spună că se duce la culcare, apoi

stătuse lângă ea, adormind într-un final pe jos, cu o pernă sub cap. Atunci când venise la el, ea îl rugase să-i promită că n-avea să-i spună lui Bev că ea se afla acolo – ceea ce însemna că părinții lui Peter nu puteau afla, altminteri aceștia ar fi insistat să știe ce se întâmplase. La urma urmei, Cassie era oficial o persoană dispărută.

– Trebuie să înțelegi, mi-a spus el. Ea mi-a precizat clar că era o chestiune de viață și de moarte; mi-a zis – și a insistat – că va muri dacă se va întoarce acasă.

– Că o *vor omorî ei*? l-am întrebat eu.

Când eu și Peter am avut această conversație, Cassie dispăruse din nou, dispăruse cu adevărat, am realizat noi (cu toate că și prima oară păruse să fie de-adevăratelea, până când ea se întorsese). Habar nu aveam ce se întâmplase cu ea.

Povestea oficială – cea a lui Bev – a fost că se certaseră, o altă ceartă, a mia ceartă, iar Cassie plecase de acasă furioasă. Părea aproape sigur că cearta era o parte din adevăr și, probabil, la fel de sigur că nu era tot adevărul. Cu siguranță, ne-am zis noi, ciudatul Anders Shute trebuie să fi fost o parte din adevăr.

– N-a spus asta, a insistat Peter, mi-a spus doar că *va muri* dacă se va întoarce. Ceea ce mi s-a părut logic odată ce mi-a spus povestea.

Varianta lui Cassie, după spusele lui Peter, era următoarea: cu o iarnă în urmă, probabil în perioada când ea venise la mine acasă, în timpul viscolului, viața ei în casa Burnes devenise insuportabilă. Nimic nu îi ieșea bine – Bev și Anders (până și Dumnezeu) conspirau împotriva ei, iar Cassie, fără „Piaza rea", fără mine și fără Peter, era în pragul disperării.

Încerc să îmi imaginez cum e să te simți atât de singură cum era ea în acel moment. Nu sunt sigură că pot. Eu eram câine, iar ea, pisică: eu, băloasă și agitată; ea, retrasă și discretă. Vreme de atâția ani, acest lucru nu avusese importanță; însă, în acel moment, ea era singură și singuratică precum o felină. Ar fi trebuit să pot simți ce se întâmpla. Ea era prea mândră ca să-mi

spună, mie sau lui Peter, că tot veni vorba; iar eu eram prea mândră și prea rănită ca să fiu atentă.

Însă Cassie avusese mereu un înger păzitor. Crezuse întotdeauna în el. El îi spunea „păpușă" și o apăra de rău. El vedea strălucirea ei, în vreme ce Anders și Bev nu vedeau decât murdăria; ea credea în credința lui. Nu era nebună; i se spusese că el era mort, însă, ca să își găsească drumul, ca să poată ieși din Royston, ea hotărâse să îl caute pe Clarke Burnes, să vadă ce putea afla.

Îl mai căutase și înainte. Căutaserăm împreună odată, folosind computerul mamei, când fuseserăm mai mici. Îi și spusese lui Peter că își făcuse un obicei, de când Shute se mutase în casa lor, să își caute tatăl biologic. Voia să înțeleagă cine era ea, îi mărturisise Cassie – și cine putea deveni. Îi căutase numele pe Google de nenumărate ori, însă nu descoperise niciodată ceva pertinent. Descoperise un Harvey Clarke Burnes din Rome, Georgia, o Lucile Clarke Burnes, decedată de mult, și o Ann Clark Burnes, fără „e", foarte vie, cu cont pe Facebook. Niște documente în care apăreau un domn Clarke și un domn Burnes, nume alăturate la voia întâmplării, astfel încât acestea apăruseră la căutare, făcându-i inima să-i bată mai repede preț de un minut. Însă, în iarna lui 2013, atunci când căutase „Clarke Burnes" pe Google, ea descoperise – nu pe prima pagină de referințe, ci pe a cincea – o trimitere la un Arthur Burnes: „Antrenorul" Arthur Burnes, „alias Antrenorul, alias Căpitanul Clarke, alias *Cap'n Crunch*". Apărea o fotografie din *Bangor Daily News*, din Bangor, statul Maine, făcută în urmă cu vreo câteva luni, când echipa de fotbal a liceului Bangor câștigase finala ligii. În fotografie era echipa de fotbal, împreună cu Arthur Burnes, alias Căpitanul Clarke, antrenorul lor principal. Ea descoperise atunci, când tastase numele „Arthur C. Burnes" și „Bangor", că el era și un profesor de matematică îndrăgit la liceul din oraș, unde preda de paisprezece ani.

Cassie privise cu atenție fotografia din ziar; o mărise. Căpitanul Clarke era mic și neclar; atunci când mărise fotografia, el devenise mai mare, dar și mai neclar. Era un bărbat voinic și zâmbitor, cu chelie, cu obraji durdulii și cu o barbă care începea să încărunțească.

Jacheta universității îi venea strâns peste burtă. În fotografie, brațele lui păreau scurte, ca a unei primate, așa cum și le ținea încrucișate stângaci peste piept. Oare acesta era bărbatul de demult cu părul dezordonat, în cămașă de flanelă, din fața hambarului? Cine putea spune? Cum era posibil?

Imaginați-vă pentru o secundă ce trebuie să fi simțit Cassie gândindu-se doar la posibilitatea – îndepărtată, înfricoșătoare, miraculoasă – ca zâmbitorul Căpitan Clarke să fie, poate – nu avea cum să *nu* fie, după cum îi mărturisise ea lui Peter în acea iarnă îngrozitoare –, bărbatul pe care, în adâncul sufletului ei, nu îl credea mort: tatăl ei.

Cassie nu spusese nimănui despre căutările ei. Fiind convinsă că Anders îi spiona telefonul și computerul, că îi verifica toate accesările pe internet și îi spărgea conturile, ea le-a șters pe toate din laptopul ei și a început să caute pe Google informații despre Căpitanul Clarke doar în biblioteca școlii. Chiar i-a spus lui Peter că era uimitor ce puteai descoperi despre cineva dacă făceai niște cercetări. Arthur C. Burnes avea patruzeci și unu de ani, era căsătorit din 2001 cu Anna Maria Machado, de treizeci și șase de ani, funcționar public al orașului Bangor la departamentul de impozite. Cassie își imagina că el era un individ blând, căruia îi plăcea mâncarea. Anna Maria – Cassie presupunea că ea își folosea ambele prenume, altminteri de ce ar fi apărut ambele? – era o bucătăreasă pricepută, care gătea multă carne cu sos, era amabilă și avea un ușor accent, poate rostea litera „r" mai pronunțat.

Aveau patru copii, de la trei la unsprezece ani, și locuiau pe strada Spring la numărul 36, într-o casă cu etaj de un albastru-deschis, cu un coș de baschet deasupra garajului și, din imaginile de pe Google, păreau să aibă un câine husky, care se juca pe peluza din față. Firește, câinele putea fi din vecini, intrând în cadru atunci când trecuse pe acolo duba Google care filma – un câine intrus. Era greu de spus.

Prin februarie și martie, Cassie era din ce în ce mai interesată de viața familiei Burnes din Bangor. Petrecea multe după-amiezi la

biblioteca şcolii, ceea ce ar fi fost surprinzător pentru lumea din jur dacă ar fi observat; singura persoană care a observat însă a fost Lee Ann Barrocca, bibliotecara şcolii, discretă şi de modă veche, care nu a vrut să invadeze spaţiul lui Cassie sau să o descurajeze în cercetarea ei academică, abordând-o neinvitată. Prin urmare, domnişoara Barrocca o observa pe Cassie peste ochelarii ei cu lentilă în formă de semilună, de la biroul ei îndepărtat, şi zâmbea discret, imaginându-şi că biblioteca ei îndrăgită salva viitorul unui alt elev – era o fantezie cu care se consola ori de câte ori descoperea cărţi cu copertele rupte sau desene obscene scrijelite pe mesele de studiu.

Între timp, Cassie începuse să scrie într-un carneţel, pe care îl ţinea ascuns în dulapul de la şcoală, departe de ochii curioşi de acasă, în care nota datele aşa cum le înţelegea ea: a aflat numele copiilor din fotografiile de vacanţă din 2012 de pe Flickr, câteva făcute în faţa primăriei din Bangor de Crăciun, în care doi copii Burnes mai mari – Jason şi Marisol – ajutaseră la împărţirea cadourilor împachetate frumos de sub bradul uriaş şi strălucitor, în susţinerea campaniei „Jucării pentru copii". Într-o poză de familie ulterioară, din aceeaşi serie – din care lipsea Arthur Burnes –, ea i-a văzut pe toţi cei patru copii: Jason, Marisol, Jennifer şi micuţa Brianna, o mogâldeaţă cu părul cârlionţat, îmbrăcată în tul roşu cu verde, împreună cu mama lor. Jason părea îngândurat şi puţin timid şi posac: era un elev strălucitor la şcoală, matematician cel mai probabil. Marisol era opusul: când zâmbea, i se vedeau toţi dinţii, iar obrajii i se încreţeau; era genul de fată care desena buline deasupra literei „i" şi punea semnul exclamării, bătând din palme atunci când era încântată. Jennifer era greu de citit – lui Cassie îi plăcea acest lucru, simţindu-se probabil mai apropiată ca fire de Jennifer. Pe faţa ei se citea melancolia şi era machiată cu negru la ochi. Anna Maria, mama lor, avea un păr negru pe care îl purta în coadă de cal, asemenea fetelor, era durdulie şi scundă şi era îmbrăcată într-un pulover roşu şi strălucitor de Crăciun. Părea blândă, dar obosită. Cassie îşi imagina că, atunci când se enerva, ea

nu ţipa la copiii ei, ci le vorbea cu blândeţe, cu o voce calmă – un soi de furie acceptabilă.

Cassie i-a spus lui Peter că visa la această femeie, la aceşti copii – familia ei vitregă – şi că, datorită celor două fotografii, îşi imagina după-amiezi întregi în compania lor. Îmi închipui că încercase să găsească, pe feţele copiilor cu ochii negri, trăsături comune cu ale ei – urechile măcar? Oasele? Nu era sigură. Nu a mai găsit alte poze cu Arthur; era adevărat că tatăl ei ar fi trebuit să fie mai degrabă zvelt, nu masiv, însă oamenii se mai schimbau, plus că trecuse deja o viaţă întreagă – toată viaţa ei. Oare Clarke Burnes jucase fotbal în colegiu sau măcar în liceu? Cassie nu ştia şi nu o putea întreba pe mama ei. Nu vorbea *niciodată* despre tatăl ei cu Bev; dacă existaseră astfel de momente când fusese mai mică, acum acestea dispăruseră cu desăvârşire. Întunericul care învăluia familia era complet.

Era greu de spus dacă fantezia lui Cassie despre viaţa alături de familia Burnes din Bangor înrăutăţea situaţia de acasă sau dacă viaţa ei de acasă era pur şi simplu menită dezastrului. Însă, în acele ultime luni de iarnă, exista o tensiune palpabilă între Cassie şi mama ei, secondată de Anders Shute; erau cu toţii gata să explodeze. La vremea respectivă, noi nu am înţeles care era situaţia, însă, în ziua aceea, în camera lui, Cassie i-a povestit totul lui Peter. Cassie nu mai avea voie să folosească telefonul; Cassie era pedepsită; Cassie fusese obligată să îşi mute computerul în sufragerie şi să îşi facă temele acolo, astfel încât adulţii să vadă în orice moment ce era pe ecran; Cassie le vorbea pe un ton obraznic; Cassie nu îşi îndeplinea sarcinile cum trebuie; alocaţia lui Cassie era suspendată pe perioadă nedeterminată; zăvorul de pe uşa dormitorului ei fusese înlăturat.

Având atâtea probleme acasă, Cassie a investit din ce în ce mai multă energie în fantezia ei cu Bangor. Ea îi mărturisise aceste lucruri lui Peter, iar el mi le-a spus şi mie. Apoi a descoperit un mod de a ajunge acolo fără maşină – lua autobuzul Greyhound până în Boston de lângă cafeneaua Dunkin' Donuts, de pe Ruta 29, la ora 6.10 dimineaţa, apoi autobuzul expres spre Maine (prima oprire era în Portland, apoi în Bangor şi, în cele din urmă, în Mount Desert).

În Bangor exista un cămin studențesc, unde plăteai 29 de dolari pe noapte pentru un pat (dar trebuia să îți aduci propriile așternuturi). Casa familiei Burnes era la doar trei kilometri de stația de autobuz, iar ea se gândise să meargă pe jos până acolo. Indiferent dacă existau sau nu trotuare, ea avea de gând să meargă pe jos până acolo, să traverseze autostrada și să sune la sonerie. Nu putea să facă treaba asta pe timpul zilei – cine ar fi fost acasă în afară, poate, de câinele husky, care, poate, era la fel de neprietenos ca și câinele Lottie al familiei Aucoin? Mai bine să meargă pe înserate, când stelele începeau să răsară pe cer și când se termina antrenamentul de fotbal, iar Căpitanul Clarke, alias *Cap'n Crunch*, se întorcea acasă la copiii lui, apoi să îl întrebe – ce să-l întrebe?

O vreme, Cassie n-a știut cum să procedeze. „Ești tatăl meu?" – era o întrebare prea îndrăzneață. „Știi cine sunt eu?" – era o întrebare puțin cam agresivă. „Numele de Bev Burnes îți spune ceva?" – era o altă posibilitate, însă cine știe care ar fi fost rezultatul? Dacă, într-adevăr, Clarke Burnes era în viață și nu murise, așa cum susținuse mereu Bev, atunci, fie el însuși înscenase moartea ca să scape, fie se despărțiseră urât. Sincronizarea nu era neverosimilă – se despărțiseră, iar el se mutase în Maine; devenise profesor de matematică la liceu cam în perioada în care ar fi trebuit să părăsească această lume. Profesor de *matematică*, atât de aproape de biologie; vârsta corectă; la fel și numele; atât de aproape ca distanță, într-o oarecare măsură… cu siguranță nu putea fi o coincidență. Dar întrebarea: „Ați folosit vreodată numele de Clarke Burnes?" Sau chiar: „Cunoști un bărbat cu numele de Clarke Burnes?" Poate avea să fie nevoită să improvizeze din mers, a hotărât ea.

Asta i-a spus ea lui Peter, care mi-a povestit mie, în mare parte. O cunosc pe Cassie atât de bine, încât par a fi chiar gândurile mele – sau propriile mele gânduri despre gândurile ei. Acum, după atâta vreme, mă simt de parcă aș fi trecut prin toate acestea împreună cu ea, cu toate că nu le-am aflat decât ulterior.

Cassie a continuat să caute pe Google previziunile despre vremea din Bangor, imagini cu străzile din centrul orașului în

diverse anotimpuri, încercând să își imagineze cum ar fi putut fi viața ei acolo. Nu a spus nimic nimănui. Nu era interesată de părerea celorlalți, fiind sigură că îngerul ei păzitor, tatăl ei, care îi îndruma în continuare pașii și veghea asupra ei, se va asigura că ea va alege calea cea dreaptă. Nu s-a arătat entuziasmată – nu o deranja să țină pentru ea relația ei cu Bangor, măcar pentru o vreme –, apoi a avut loc scandalul cu Anders de la ora 2.00 dimineața, iar ea a simțit brusc că nu avea de ales decât să plece de acasă. Vocea îngerului i-a șoptit la ureche: „Păpușă, acum ori niciodată".

Ironia scandalului cu Anders a fost aceea că ea nu venise târziu acasă pentru că fusese la vreo petrecere sau își făcuse de cap cu vreun băiat. Din câte mi-a spus Peter, ea era supărată mai ales pentru că Anders Shute voia să o pedepsească chiar și pentru faptele bune, poate în special pentru acestea. Fusese cu o fată, Alma, o prietenă nouă de la liceu, pe care o ascultase în timp ce aceasta îi povestise despre despărțirea de iubitul ei. Alma simțea că viața ei nu mai avea nicio valoare, iar Cassie stătuse în bucătăria ei supraîncălzită și slab luminată din partea cealaltă a orașului, bând Cola dietetică ore în șir, ascultând-o și îmbărbătând-o, încercând să o ajute să vadă un viitor mai bun, să vadă lumina. Mama Almei era infirmieră la azilul din Lawrence, în tura de noapte; fetele fuseseră singure acasă până când fratele mai mare al Almei, Ugo, venise acasă după ora 1.00 dimineața și se oferise să o ducă pe Cassie acasă cu mașina. Până în acel moment, ea o ascultase timp îndelungat pe Alma plângând și lamentându-se, iar când crezuse că își mai revenise, aceasta cedase din nou. Deși nu o cunoștea foarte bine pe Alma și nici nu era convinsă că o plăcea prea mult, Cassie fusese mândră de comportamentul ei din seara aceea. Plecase acasă simțindu-se puternică, răbdătoare, generoasă și bună – și încântată că Ugo nu se dăduse la ea, așa cum erau mereu pregătiți s-o facă, într-un mod dezgustător, mulți frați mai mari –, până când Anders se proptise ca o umbră slăbănoagă în fața ei, în lumina slabă din bucătărie, fluturându-și degetul lung prea aproape de fața ei, condamnând-o că era egoistă, păcătoasă și că „depășise orice

limită" și amenințând-o că o va da afară din casă. El insinuase că era o târfă, deși nu rostise cuvântul. Felul în care o privea – ochii mijiți, buzele strânse, venele de la tâmple zvâcnindu-i, absurdul situației că acel individ urât se comporta de parcă ar fi avut drepturi, de parcă ar fi fost șeful ei sau tatăl ei – o făcuse să-și dea seama că totul devenise insuportabil: înduri cât înduri, i-a spus ea lui Peter, însă apoi trebuie să lupți pentru tine.

Cu rucsacul de școală ticsit de haine, un prosop de mână, un cearșaf rulat, o cutie de biscuiți și un măr, Cassie a plecat de acasă pe bicicletă la ora 4.40 dimineața și a ajuns la cafeneaua Dunkin' Donuts pe la ora 5.10, când era încă noapte. Nu era nici țipenie de om acolo, în afară de tipul de la tejghea, cu ochii injectați, cu părul soios și cu câteva fire răzlețe de barbă. Ea a comandat o cană mare de cafea normală – îi și simt gustul, dulce de te dor dinții – și două brioșe glazurate și s-a așezat la masa din spate, de lângă perete, cu gluga pe cap, de sub care se uita la clienții ciudați care intrau în local. Simt plasticul mesei de sub degetele ei și aud scârțâitul ușor al scaunului atunci când se foiește pe el. Autobuzul a intrat în parcare conform orarului, când era întuneric încă, luminând cafeneaua cu farurile; în timp ce urca în autobuzul care huruia, ținând banii pentru bilet mototoliți în pumn, a străfulgerat-o gândul să se oprească, să se întoarcă acasă și să înceapă ziua ca și când acest plan nu ar fi existat niciodată. Își ascunsese bicicleta cu grijă în tufișurile din spatele parcării magazinului DD, legată cu lanțul de un puiet. Lăsase un bilețel pe blatul din bucătărie pe care scrisese: „Mă întorc peste câteva zile". Astfel, își spusese ea, ei vor ști că nu pățise nimic. Asta nu însemna că nu aveau să o caute – într-atât de dușmănos era Anders Shute, într-atât de autoritară era mama ei –, însă asta era problema lor, nu a ei. Dacă s-ar fi dedublat, tot ceea ce făcea ea i s-ar fi părut un lucru ciudat, un lucru iresponsabil, poate chiar unul periculos; însă, aflându-se în pielea ei, simțind cu degetele metalul rece și unsuros al autobuzului și greutatea rucsacului prin hanorac și văzând strălucirea sulfuroasă a răsăritului la orizont în timp ce farurile mașinilor treceau pe lângă autobuz pe Ruta 29… aflându-se

în pielea ei, Cassie nu mai avea niciun dubiu și nici teamă. Călătoria spre Bangor a durat cea mai mare parte a zilei. Pe drum, ea s-a gândit la toate: își cumpărase bilet dus-întors, ca să fie sigură că nu va rămâne fără bani și nu va avea cum să se întoarcă. După ce și-a cumpărat biletul, îi mai rămăseseră aproape 200 de dolari, bani pe care îi câștigase având grijă de copii și ajutând-o pe doamna Aucoin să-și facă ordine în subsolul casei. Și-a vârât o bancnotă de 50 de dolari în șoseta de la piciorul stâng, astfel încât, chiar dacă și-ar fi pierdut portmoneul sau ar fi fost jefuită, Doamne ferește, să aibă niște bani de rezervă. Înainte să urce în autobuzul de Boston, ea și-a amintit să își închidă telefonul mobil – la vremea aceea, până și ea avea iPhone. Firește că mama ei avea aplicația de localizare a telefonului și, deși pe Cassie nu o deranja dacă ei aflau că ea urcase în autobuzul spre Boston, trimițându-i, astfel, pe o pistă falsă, nu voia să îi dea mai departe de urmă. Știa că părul ei sărea în ochi – părul ei fusese întotdeauna ca un far, nu doar pentru mine –, prin urmare, de îndată ce a coborât din autobuz la Stația de Sud, a intrat în toaleta frumoasă din gara alăturată și și-a ascuns șuvițele blonde sub un fes croșetat, astfel încât să nu se mai vadă nici măcar o șuviță – „de parcă aș fi fost o evreică ortodoxă", i-a spus ea lui Peter, „sau musulmană, poate" –, apoi și-a pus la ochi o pereche de ochelari de soare zgâriați, din coșul cu reduceri de la CVS. Nu s-a întors în autogară decât înainte de ora plecării; știa că puștii fugari își pierdeau vremea prin autogări și că li se puteau întâmpla diverse lucruri rele acolo. Având grijă să nu pară dezorientată, ea s-a așezat la o masă într-unul dintre restaurantele din gară și a început să citească o revistă cu interes, în timp ce își aștepta autobuzul – avea câteva ore la dispoziție –, fără să se grăbească să-și mănânce cartofii pai cumpărați de la McDonald's, zăbovind câteva minute înainte să ia o îmbucătură. Prin urmare, i-a mâncat aproape reci, unsoarea lor albicioasă acoperindu-i limba ca o pojghiță.

Și-a cumpărat biletul spre Bangor de la aparat, fără să privească pe nimeni în ochi, și s-a îndreptat hotărâtă către peronul din dreapta la momentul potrivit. Sâmbătă după-amiaza, autobuzul spre Maine era

destul de plin și, deși sperase să găsească un scaun doar pentru ea, a văzut că nu putea fi așa. A ales să se așeze lângă o fată care părea a fi studentă, cu ochelari și un toc pentru vioară, pentru că, dintre toate variantele, ea părea cel mai puțin dispusă să inițieze o conversație. Sătulă să simuleze că citește și neputând asculta muzică, pentru că nu voia să riște să își pornească telefonul, chiar dacă l-ar fi deconectat de la rețea, Cassie a hotărât să închidă ochii, prefăcându-se că doarme. Nu a trebuit să se prefacă prea mult timp. Când violonista a coborât în Portland, nu s-a mai așezat nimeni pe locul ei; Cassie s-a furișat pe scaunul de la geam și a dormit tot drumul. Capul, protejat de căciula de lână, i se legăna inconfortabil în timp ce și-l ținea rezemat de geam, iar șezutul o durea.

Sâmbătă după-amiaza, Cassie a ajuns în Bangor. Însă exista o problemă: nu putea să treacă neobservată, nu putea să ascundă că avea doar cincisprezece ani. Chiar și șaptesprezece ani ar fi fost în regulă, dar nu cincisprezece. Cassie i-a mărturisit lui Peter că își făcuse griji în privința aceasta, în săptămânile în care încropise acest plan, și hotărâse că, dacă avea să o întrebe cineva, să spună că se afla în oraș ca să îl viziteze pe bunicul ei bolnav, care era internat în spital – spitalul unde lucrase odinioară Anders Shute; ce coincidență! – și că urma să vină și mama ei, doar că avusese o urgență la serviciu. Se gândise și la un nume – Cassie Byrd – și la o explicație, dacă ar fi întrebat-o cineva ceva: că tatăl ei, Clarke Byrd, murise, de aceea numele mamei ei era diferit, și că ea preferase să păstreze numele de „Byrd" în amintirea lui.

– Foarte tare, nu crezi? îi spusese ea lui Peter. Am citit că este bine ca minciunile să fie cât mai apropiate de adevăr. Astfel, e mai greu să fii prins.

Peter mi-a spus că, în momentul în care Cassie rostise aceste cuvinte, având în vedere ce îi povestise deja despre Bev, precum și faptul că ea credea cu tărie că Bev o mințise toată viața, nevoia de a respecta adevărul nu mai părea atât de evidentă. Dar nu conta.

Întâmplarea a făcut că nimeni nu a întrebat-o nimic. Căminul studențesc ocupa o casă încăpătoare, în stil victorian, din centrul

orașului („Ca a Juliei, dar de cinci ori mai mare"). Era evident că undeva era vacanța de primăvară, fiindcă recepția era plină cu excursioniști tineri, aproape adulți, din spusele lui Cassie. A împărțit camera cu trei fete suedeze, două dintre ele, Anja și Linn, fiind la fel de blonde ca ea. A treia, Inge, scundă și oacheșă, cu sâni mari și ochi albaștri care rivalizau cu ai lui Cassie, era cea mai vorbăreață. Aveau nouăsprezece ani și vorbeau perfect limba engleză. Erau prietene din liceu și hotărâseră să călătorească înainte de facultate. Veniseră mai întâi pe coasta de vest și voiau să își continue călătoria spre est – mai aveau o săptămână până să se întoarcă acasă; însă voiau să facă mai întâi câteva drumeții în Maine.

Cassie le-a spus povestea pe care o pregătise de acasă, iar când ele au invitat-o să ia cina împreună, ea s-a scuzat, motivând că era prea tristă din cauza bunicului ei și că trebuia să se odihnească. Ea le-a spus că fusese mai devreme, în seara aceea, la spital ca să îl vadă. Fetele suedeze au fost foarte înțelegătoare.

– Și bunicul meu a murit acum trei ani, a spus Inge. Tatăl mamei mele, la fel ca la tine. Își pierduse memoria, nu mă mai recunoștea, însă eu îmi aminteam foarte bine cum era el în copilăria mea și cum ne jucam de-a calul, când mă legăna pe genunchi și când mă lăsa să mă urc pe spatele lui. Atât de trist...

– Bunicul tău și-a păstrat memoria? Te recunoaște? a întrebat Anja apoi.

Cassie a fost nevoită să hotărască pe loc.

– De cele mai multe ori, a răspuns ea, ca să păstreze aparențele. De cele mai multe ori, dar nu întotdeauna.

– Ce boală are? a întrebat-o Linn.

– Cancer. O formă gravă.

– Unde?

– S-a împrăștiat. Peste tot. La plămâni, la creier și în alte locuri.

Ele au încuviințat încet, cu privirile coborâte, apoi Inge s-a ridicat în picioare și a bătut-o ușor pe genunchi pe Cassie.

– Atunci e bine că te afli aici. Probabil că nu mai are mult timp de trăit.

Apoi cele trei fete suedeze au ieșit din cameră ca să meargă să cineze undeva, lăsând-o singură pe Cassie sub lumina fluorescentă, pe salteaua învelită în plastic, cu cearșaful și prosopul de mână pe post de așternuturi, cu biscuiții pe post de cină și cu revista uzată pe care o citise în Stația de Sud pe post de divertisment.

Cassie nu se așteptase niciodată să meargă în Bangor în weekend. Nu așa își imaginase că îi va cunoaște pe Arthur Burnes și pe familia ei vitregă. De asemenea, se afundase în minciuna despre bunicul ei și simțea că nu trebuia să le lase pe suedeze să o vadă hoinărind prin căminul studențesc când ar fi trebuit să fie la căpătâiul lui. Însă fetele, nerăbdătoare să înceapă drumeția, s-au îmbrăcat înainte să se crape de ziuă și s-au furișat în tăcere afară din cameră, lăsându-și lucrurile împăturite cu grijă și pregătite pentru când urmau să se întoarcă seara. La un moment dat, Cassie a deschis un ochi pe ascuns și le-a văzut pregătindu-se – sânii lui Inge atârnau la doar câțiva centimetri de fața lui Cassie atunci când aceasta s-a aplecat ca să-și tragă pantalonii pe ea –, însă n-a lăsat să se vadă că era trează. Era un cămin studențesc, nu Hampton Inn, i-a spus ea lui Peter; nu putea pierde vremea pe-acolo toată ziua. Credea până și ea povestea fictivă despre bunicul internat în spital. Prin urmare, după ce a făcut un duș și s-a îmbrăcat, ea s-a îndreptat cu pași hotărâți și capul plecat spre Spitalul General din Bangor, de parcă ar fi fost extrem de important să ajungă acolo.

Dimineața de primăvară era răcoroasă, dar senină, iar copacii înfrunziți fremătau când trecea pe lângă ei. Forsythia era plină de flori galbene prin curți, alături de mănunchiuri de brândușe și clopoței. Pentru Cassie, acestea erau semne de speranță, care îi binecuvântau drumul. Doi cireși, care înfloriseră mai devreme decât restul, începuseră să își etaleze florile dantelate. Ea a zăbovit o vreme sub ei, ridicându-și privirea spre peticele de cer albastru care se zăreau dincolo de nuanțele roz. Cassie i-a mărturisit lui Peter că nu se mai simțise de mult atât de bine. Aerul care îi pătrundea altfel în plămâni, vârfurile reci ale degetelor ei și briza care îi mângâia gâtul, nuanța roz a soarelui printre petale… era ca și când ar fi fost sărutată,

nu într-un mod romantic, i-a spus ea lui Peter, ci așa cum te sărută mama sau tata atunci când ești mic, mângâindu-ți cu blândețe părul.

Cu o căciulă pe cap, dar fără ochelari de soare, ea și-a petrecut dimineața la spital, pierzând timpul în magazinul de suvenire, în holul principal și în cantina sumbră, unde a mâncat o ciorbă, un sandvici cu pâine cu secară, șuncă și brânză și o budincă de orez – prima ei mâncare adevărată de când plecase de acasă. Mâncarea era ieftină, lucru pentru care era recunoscătoare, iar budinca de orez – Kozy Shack – era delicios de familiară. Se străduia din răsputeri să lase impresia că știe ce face – și să fie cât putea de discretă – și era atât de pătrunsă de rolul pe care îl juca, încât, i-a spus ea lui Peter, care mi-a relatat mie, și-l imagina pe bunicul ei fictiv zăcând la etaj pe unul dintre acele paturi complicate, având capul și genunchii puțin ridicați, învelit cu un cearșaf și îmbrăcat într-un halat albastru de spital, cu brațele osoase împunse de ace, conectat la niște aparate care pâlpâiau, cu părul alb și rar stându-i dezordonat și cu ochii pe jumătate închiși. Își imagina fața lui, cu pielea ridată și pistruiată, și felul lui iritant de a-și drege glasul din minut în minut. Își imagina un individ care exista în realitate, un colaj al bărbaților în vârstă pe care îi văzuse chiar în dimineața aceea. Atât de convinsă era că acesta exista în realitate, încât simțea cum lăcrimează la gândul morții sale iminente. Era pregătită, în caz că ar fi întrebat-o cineva din spital, să îl descrie în detaliu pe acest bunic și să se grăbească să meargă la căpătâiul lui. După ce citise cu atenție avizierul de la intrare, avea o singură îndoială: nu știa dacă acesta se afla la geriatrie, în aripa trei, sau la oncologie, în aripa cinci. După ce a petrecut câteva ore în spital, ea și-a dat seama că nimeni nu părea să o observe; nimeni nu i s-a adresat, de parcă s-ar fi plimbat printr-un spațiu invizibil, familiar.

Și atunci a fost străfulgerată de un gând înspăimântător: se întreba dacă, într-adevăr, bunicul ei nu mai era, dacă murise de mult, așa cum îi spusese Bev mereu, sau dacă, la fel ca tatăl ei, acesta fusese omorât de invențiile lui Bev și, de fapt, în realitate, acesta își trăise viața în tristețe undeva, poate chiar în Bangor, Maine, întrebându-se

ce se întâmplase cu fiica lui și dacă nu cumva avea un nepot pe care să îl iubească. Vă puteți imagina cât de zdruncinată a fost încrederea lui Cassie, iar asta înainte ca ea să bată la ușa casei familiei Burnes. Realitatea începea să-i scape printre degete. Lucrurile pe care le știuse dintotdeauna începeau să se dezintegreze – sau cel puțin așa părea. Nu mai credea în lucrurile pe care le știa ca fiind adevărate; era conștientă însă că se putea înșela, că poate Bev nu o minți niciodată, că poate iubitul ei tată murise, într-adevăr, pe autostrada din afara orașului Boston, în acea noapte îndepărtată.

Cassie îl ura pe Anders Shute și își dorea din tot sufletul ca el să nu fi făcut parte din viața ei. Mama ei, căreia îi dăruise toată dragostea și alături de care se simțise în siguranță, îl iubea pe bărbatul pe care Cassie îl disprețuia și părea gata să își sacrifice propria fiică, unica ei fiică, pentru această iubire. Ce putea crede Cassie? Era mai bine să creadă că mama ei era o nebună și o mitomană incapabilă să judece decât că aceasta renunțase intenționat la Cassie și că avea un motiv adevărat pentru alegerea făcută. Indiferent de situație, Cassie era pe cont propriu; cel puțin în primul caz, ea putea spera – la un tată, la bunici, la o altă viață. Nimic nu putea fi mai rău, își spunea ea, decât viața pe care o trăia în acel moment.

Era mai greu să îți petreci o după-amiază de duminică în Bangor. Nu putea rătăci toată ziua pe holurile spitalului fără să dea de bănuit; acesta nu era chiar atât de mare. Deși era aproape convinsă că biblioteca publică era închisă duminica, ea a luat-o totuși într-acolo, pe malul râului, până în piața de pe strada Harlow. Era greu să te amesteci în mulțime într-o zi de duminică, i-a mărturisit ea lui Peter – nu la fel de greu cum ar fi fost în Royston, unde toată lumea cunoștea pe toată lumea, cel puțin din privire –, fiindcă ea ieșea în evidență mai mult decât își dorea. Avea impresia că oamenii se uitau la ea, iar când soarele a urcat pe cer și vremea s-a încălzit, a început să-și facă griji că va atrage cu atât mai mult atenția din cauza căciulii care îi acoperea părul. Însă părul – faimosul ei păr blond-alb – ar fi înrăutățit și mai mult situația. Se aștepta în continuare ca cineva să o întrebe ceva – bunicuța cu nuanțe albăstrii în părul cărunt, care a ieșit

șchiopătând din farmacie, ținând strâns în mână o pungă cu medicamente, și care i-a aruncat o privire aspră; băiețelul asiatic care a lovit-o destul de tare în călcâi cu mingea de fotbal pentru că nu era atent; tipul care îi amintea de Peter, cu aceiași cârlionți negri și aceleași brațe lungi și subțiri, care era cam de vârsta noastră și care stătea cocoșat pe treptele bibliotecii, butonându-și telefonul. Era și mai rău, pentru că ea își dorea ca el să îi acorde atenție, pentru că ea îl privea cu aceeași ușurință cu care o privea și el – erau priviri fugare, pe furiș, deosebite de altele, un soi de flirt. Însă el nu i-a spus nimic, nici ea lui, ceea ce s-a dovedit a fi un lucru bun, de fapt, dacă într-adevăr nu voia să fie prinsă. Ea s-a îndepărtat cu pași ușori, luând-o spre parcul din apropiere, unde s-a așezat cu picioarele încrucișate sub un arțar, deși simțea că îi îngheață fundul pe pământul rece, prefăcându-se că așteaptă pe cineva, ceea ce era adevărat într-o oarecare măsură. Cassie i-a mărturisit lui Peter, care mi-a spus și mie, că abia atunci – în parc, pe pământul rece și tare, lipită de trunchiul solzos al arțarului, șezând sub ramurile încă golașe – și-a dat seama că era o fugară, că putea deveni subiect de știri sau motiv de alertă, că era o minoră care nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie.

Și-a dat seama de grozăvia situației în care se afla: de ce avea Anders Shute un cuvânt de spus referitor la soarta ei? Cum de era posibil un asemenea lucru? Ce însemna să se întoarcă acasă, dacă s-ar mai fi întors vreodată acolo sau dacă acesta mai era cuvântul potrivit pentru căsuța de basm de pe strada înfundată, cu pădurea cotropitoare din spatele ei? Unde se mai putea simți acasă? se întreba ea. I-a spus lui Peter și că, în timp ce stătea în acel părculeț, s-a simțit împovărată de o tristețe profundă, de parcă ar fi avut pe umeri o mantie din plumb; simțea cum îi cedau umerii și coloana vertebrală, își simțea grei până și obrajii – era o trăire opusă bucuriei pe care o simțise în acea dimineață, sub cireșii înfloriți. Pentru că, brusc, i s-a părut că făcuse o greșeală teribilă venind la Bangor și că, indiferent ce ar fi aflat de la Arthur Clarke Burnes, nu exista cale de întoarcere. Fie ar fi rămas cu Bev și cu Anders, fără să poată scăpa de ei, fie ar fi pierdut-o pe Bev pentru totdeauna,

acuzând-o că o minţise toată viaţa, când, de fapt, ea îşi dorea să poată da timpul înapoi, nu cu mult, doar cu câţiva ani în urmă, până la vacanţa de vară dinaintea clasei a şaptea, înainte ca totul să se strice. Într-o vreme a ignoranţei. (Când Peter mi-a spus ce îi mărturisise Cassie, am fost convinsă că, deşi ea se referea la viaţa ei de atunci împreună cu mama ei, se gândea, de asemenea, şi la mine, dorindu-şi să fim din nou *noi*, dinainte ca nodul să fie desfăcut.)

Când Peter mi-a povestit toate acestea, tot ce îi spusese Cassie în acea după-amiază şi seară de miercuri în camera lui, ascunşi de părinţii lui şi de ai ei, înainte ca ea să dispară din nou, fără ca nimeni să ştie unde, mi-am dorit cu disperare să cred că aş putea face ceva, că aş putea da o mână de ajutor la găsirea ei, firește, dar şi că ar conta pentru ea, că ar conta foarte mult că m-am implicat. Ceea ce s-a întâmplat în Maine era povestea ei, firește. Nu mi s-a întâmplat mie, deşi mă simt acum de parcă aş fi fost acolo. Ca să fiu sinceră, ce conta cel mai mult pentru mine era modul în care acele evenimente afectau povestea noastră, a ei şi a mea. Îmi doream ca ea să se întoarcă la mine. Când Peter mi-a spus ce îi povestise ea, ne aflam într-o stare de aşteptare, cu sufletul la gură, iar când zic ce conta cel mai mult pentru mine, mărturisesc, de fapt, un secret oribil, fiindcă, pentru ceilalţi, ceea ce conta cel mai mult era pur şi simplu să fie găsită.

Aşadar, ce s-a întâmplat totuşi în Bangor? Peter nu era foarte sigur. Nu că ea nu i-ar fi povestit, pentru că o făcuse, însă povestea o tulbura şi nu mai gândea prea limpede. El nu voia să strice lucrurile, insistând prea mult ca ea să spună povestea, evident atât de dureroasă. S-a gândit că avea tot timpul pentru asta, pentru numele lui Dumnezeu! S-a gândit că va lăsa să treacă o zi sau două, astfel încât ea să-şi tragă sufletul şi să se liniştească, iar apoi îi va cere să repete succesiunea evenimentelor, astfel încât el să fie sigur că înţelesese corect. Aşadar, el o lăsase să plângă, să se smiorcăie, să îşi înghită cuvintele, să omită lucruri şi să le reia, fără nicio logică.

Din câte a înţeles Peter, cel puţin aşa mi-a povestit, fusese cam aşa: după ce a luat micul dejun cu suedezele luni dimineaţa,

folosindu-se de harta de pe Google pe care o listase la imprimanta bibliotecii școlii din Royston (domnișoara Barrocca a sugerat să se ia urma acestei hărți abia în ziua următoare, misiune care a dat roade abia după ce Cassie se întorsese deja în Royston), Cassie a străbătut pe jos cei trei kilometri până la casa familiei Burnes, pe o burniță ușoară, dar persistentă de aprilie, de-a dreptul înțepătoare. Strada Spring (numărul 36) s-a dovedit a fi cam pustie, fiind situată într-un cartier de case relativ noi, care aveau curți generoase și neîmprejmuite de garduri, fără trotuare, unde o fată care stătea în ploaia măruntă ar fi fost repede observată; prin urmare, ea nu s-a oprit în timpul acelei vizite de recunoaștere, ci și-a continuat drumul încă vreo cinci sute de metri, înainte să se întoarcă și să o ia spre oraș. Casa părea mai ponosită în realitate decât în fotografiile din computer; poate părea așa din cauza ploii sau a sfârșitului de iarnă, deși zugrăveala începea să se scorojească, iar aleea din beton era crăpată ca porțelanul vechi. Iarba pierduse lupta în unele locuri cu peticele de pământ, care, pe vremea aceea, se transformaseră în băltoace de noroi. În casă era întuneric – copiii erau la școală, iar părinții, la muncă. Coșul de baschet de deasupra garajului era îndoit până jos, ca și când cineva ar fi stat atârnat de el sau ar fi încercat să facă asta; în orice caz, nu putea arunca mingea. Mai târziu, ea își va aminti acest lucru.

Când a revenit, ploaia se oprise de mult (hainele îi erau încă umede, în ciuda faptului că încercase să își usuce timp îndelungat puloverul sub uscătorul de mâini din baia de la subsolul bibliotecii din Bangor); se lăsa seara; luminile erau aprinse în casa albastră și, în strălucirea lor, ea îi putea vedea pe ocupanții acesteia mișcându-se prin camere – era ca și când s-ar fi uitat la televizor, i-a mărturisit ea lui Peter. Când el mi-a spus asta, mi-am amintit cum îi urmărisem și eu pe verișorii mei de Ziua Recunoștinței, prin ferestrele casei mele, precum și acel sentiment ciudat de înstrăinare, chiar dacă locul meu era acolo.

Firește că, în acel moment, locul lui Cassie nu era în casa aceea. Din câte i-a spus lui Peter, atunci și-a pierdut curajul. Nu a putut

suna la sonerie, nici măcar n-a fost în stare să urce treptele, ci a rămas pe stradă, în întunericul care se lăsa, privind acele frânturi de viaţă care ar fi putut sau, poate, care ar fi trebuit să fie ale ei, până când, nu o maşină, ci două au fost nevoite să o ocolească uşor ca să poată trece pe lângă ea şi să se piardă în asfinţit. Apoi s-a retras.

Suedezele plecaseră. Camera era pustie, iar Cassie nu putea adormi. S-a trezit în zori şi s-a întors pe strada Spring înainte să se lumineze de ziuă: îşi încerca norocul pentru a treia oară. Obosită din toate punctele de vedere, sătulă de situaţia în care se afla şi de ea însăşi, Cassie ar fi vrut să acţioneze, să lămurească lucrurile.

Abia dacă se crăpase de ziuă când Cassie a sunat, într-un final, la soneria casei familiei Burnes. Ca şi în seara precedentă, becurile din interior luminau camerele, deşi într-un mod diferit: era o scenă nouă, posibil un act nou, într-o piesă de teatru. Copilul cel mai mare, Jason, a deschis uşa. Era îmbrăcat deja în uniforma de şcoală, având până şi cravată. Mai durduliu decât în fotografii şi puţin mai înalt, avea o gură ca arcul lui Cupidon şi i se citea pe faţă aceeaşi tristeţe pe care Cassie şi-o amintea din fotografii. Buzele îi luceau puţin – de la bacon, poate? Mirosea a bacon. Ea a cerut să stea de vorbă cu tatăl lui, Căpitanul Burnes, iar băiatul a măsurat-o din priviri – sigur credea că era o elevă de la şcoală – înainte să se întoarcă şi să strige pe scări în sus.

– Aşteaptă un minut, i-a spus el apoi, pe un ton nici obraznic, nici politicos. Dacă poţi aştepta aici.

Din casă se auzeau sunetul vioi al radioului, voci ciripitoare de copii, apa curgând la robinet, o bătaie în ţeavă. Holul în care aştepta Cassie era mic şi ticsit de bocanci, eşarfe şi umbrele aruncate la voia întâmplării. Mirosea a umezeală. Băiatul a zăbovit o vreme, poate câteva minute, iar când a coborât din nou scările, purta un sacou peste cămaşă, cu o emblemă pe buzunar.

– Vine imediat, a spus el gâfâind uşor, apoi a plecat.

Afară, în spatele ei, cerul era luminat aproape complet. Era o zi mohorâtă, iar ploaia ameninţa să cadă din nou. Cassie şi-a vârât mâinile în buzunarele hainei, ridicându-şi umerii până aproape de

urechi. I-a spus lui Peter că încerca să respire normal, așa cum fuseserăm învățați în timpul cursurilor de dramă de la școală, să inspire și să expire încet și să numere de fiecare dată până la cinci. Lui Cassie i s-a părut că durase cam zece respirații până să apară el.

Arthur Clarke Burnes era un tip scund – sau, cel puțin, nu era un tip înalt –, dar solid. Sacoul cenușiu îl strângea peste brațe, iar gâtul i se înroșise. Poate fusese pistruiat; sau poate fusese blond; acum avea pielea rumenă și aspră și chelise aproape de tot. Ochii lui, de un albastru-deschis – ca ai ei, și-a zis Cassie imediat –, erau apoși și împăienjeniți... „ochi urduroși", m-am gândit eu când mi-a povestit Peter. Cassie i-a spus lui Peter că semănau cu ai unui alcoolic, mai ales că era și rumen în obraji. Antrenorul Burnes părea iritat. Era ocupat cu manșetele cămășii pe care o trăgea cu greu pe sub mânecile sacoului cu degetele-i groase.

– Da? a zis el pe jumătate atent. Te cunosc? Ce e?

Cassie i-a mărturisit lui Peter că și-a dat seama pe loc că nu era ceea ce își dorise ea. Momentul era nepotrivit; emoțiile, greșite. Acest bărbat scund și îndesat, cu carnea fleșcăită de pe gât revărsându-i-se peste guler, cu buzele subțiri și strânse, părea gata să explodeze.

– Mă numesc Cassie, a început ea. Își auzea vocea de parcă ar fi fost a altcuiva. Își auzea vocea tremurând, de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Cassie Burnes.

Bărbatul nu părea să îi fi reținut numele de familie; acesta nu părea să îl impresioneze.

– Da?

– Nu sunt de prin părțile locului, a continuat ea. Dar cred că o cunoașteți pe mama mea, Bev.

– Cine?

– Bev. Beverly Burnes. Asistentă la azilul din Royston, Massachusetts, originară din Boston.

– Nu cunosc nicio Bev Burnes, a zis el – însă părea tulburat, i-a spus Cassie lui Peter, ca și când ar fi observat ceva cu colțul ochiului.

– În urmă cu cincisprezece ani?

El s-a încruntat.

– Am o fotografie, a spus apoi Cassie, căutând în rucsac după carneţel.

Avea cu ea o fotografie cu mama ei, veche de câţiva ani, şi instantaneul cu Clarke Burnes în tinereţe, fotografia estompată.

– Ce-i asta?

– Am o fotografie, două, de fapt, a zis ea scotocind după ele. Vi s-a spus cumva şi Clarke?

– Poftim?

– Aţi folosit vreodată numele de Clarke?

– Despre ce e vorba?

Cassie i-a întins fotografia – era convinsă, văzând expresia de pe faţa lui, că el era cel din fotografie, că şi-a dat seama imediat unde fusese făcută şi de către cine. Ei îi tremurau mâinile, la fel şi fotografia pe care o ţinea între degete. Era aproape convinsă.

– De unde-o ai? Despre ce e vorba?

– Art? Arthur, grăbeşte-te, ţi s-au răcit ouăle!

Era vocea soţiei lui, neîngrijorată, dar uşor dojenitoare.

– E la uşă! i-a strigat băiatul. O elevă de la şcoală.

– Despre ce este vorba? a spus el apoi, privind-o pentru prima oară cu atenţie pe Cassie, cu gura ca o linie sumbră.

Trupul lui mătăhălos a devenit brusc ameninţător.

– Cred că o cunoaşteţi pe mama. Ea a întins o altă fotografie, mai mare şi mai clară, cu Bev lângă şemineu, la o petrecere, cu părul ca un nor auriu. Sau aţi *cunoscut-o*, cred.

– Nu te cunosc, a zis el. Era ca şi când ar fi privit un bărbat îmbrăcându-şi armura în faţa ei, i-a spus ea lui Peter. Nu ştiu cine eşti, nici ce cauţi aici. Nu ştiu ce vrei. Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Uitaţi-vă la fotografie, vă rog!

El abia dacă a aruncat o privire spre Bev.

– Ea cine-i? Despre ce este vorba? Nu cunosc această persoană.

Cassie i-a spus lui Peter că ar fi putut jura că bărbatul… ei bine, nu că mintea, dar părea cumva *nesigur*. Ar fi putut jura că el începuse să se comporte mai ciudat, deşi, firește, situaţia era deja ciudată.

Soţia lui şi-a ţipit capul brunet de după peretele din capul scărilor.

– Haide, Art! Copiii vor întârzia.

Femeia nu prea arăta așa cum și-o imaginase Cassie – în fotografii era dolofană, însă avea umeri subțiri, aproape fragili. Plus că nu vorbea cu accent.

– Vin!

Când s-a întors din nou spre Cassie, Arthur Clarke Burnes și-a ridicat mâna, ținându-și palma întinsă, astfel încât să nu poată vedea fața ei. Ca și când ea ar fi fost o apariție prea copleșitoare pentru a fi contemplată. Bărbatul nu s-a mai uitat la Bev, a cărei fotografie lucioasă tremura între ei.

– Nu te pot ajuta, a spus el. Îmi pare rău.

– Uitați-vă la mine, i-a spus ea lui Peter că îi zisese bărbatului. Priviți-mă în ochi – ochii dumneavoastră – și spuneți-mi că nu știți cine sunt!

Aceasta era Cassie a mea cea curajoasă.

El și-a întins mâna pe după ea, cu precauție, de parcă ar fi fost contagioasă – i-a spus Cassie lui Peter –, și a deschis ușa de la intrare. Bărbatul nu s-a uitat deloc la ea, privind în altă direcție cu ochii lui umezi. Fizic, el arăta ca și cum ar fi putut exploda în orice moment, dar și de parcă explodase deja.

– Trebuie să pleci acum. Vocea lui era joasă și încordată. N-am să te mai rog din nou.

A arătat scurt cu bărbia înspre dimineața cenușie, ațintindu-și ochii spre cerul acoperit de nori schimbători.

Cassie a ieșit afară, iar el a închis ușa cu fermitate în urma ei. Apoi l-a auzit trăgând și zăvorul. Nu a început să plouă și nici ea nu a început să plângă până când nu a ajuns pe jos înapoi în oraș. Cassie i-a spus lui Peter că, de fiecare dată când o mașină trecea pe lângă ea, se întreba dacă nu cumva era el, Arthur Clarke Burnes, ducându-și copiii cu mașina la școală.

Nu existau cuvinte pentru asta, pentru ce trebuie să fi simțit ea. Eu știu acest lucru, chiar de departe. N-a fost nevoie ca ea să-i spună

lui Peter – și el își putea imagina. Cassie era atât de plină de cunoaștere și de nesiguranță, încât nu se mai putea întoarce în necunoaștere. Toată viața ei, Cassie se bazase și avusese încredere în această versiune imaginară a acelui bărbat. Și iată-l în carne și oase, pe acest pământ, i-a spus ea lui Peter („El chiar exista?" m-a întrebat Peter, pentru că noi nu puteam înțelege nici măcar o fracțiune din siguranța lui Cassie: de ce ar fi fost Arthur Clarke Burnes din Bangor, Maine, tatăl ei? De ce ar fi fost în viață tatăl ei, fără nicio dovadă, când fusese considerat mort toată viața?), iată-l, într-un final, pe îngerul ei păzitor – doar că, la urma urmei, era departe de a fi, nu-i așa? Ea fusese îndrăgostită toată viața de acest protector al visurilor ei. Dar când avusese cea mai mare nevoie de el, când Anders Shute îi furase dragostea și atenția mamei ei, se dovedise că tatăl ei trăia, că era un om în carne și oase; iar acest bărbat se lepădase de ea. La fel cum Petru se lepădase de Iisus în Biblie, i-a spus ea lui Peter. El se uitase la ea și refuzase să o vadă, să îi recunoască existența. Privise în altă direcție și îi închisese ușa în nas. Plus că nici mama ei nu o voia! (Sau, mi-a spus Peter, poate era o fabulație a lui Cassie. „De ce?" am zis eu. Apoi am răspuns în numele meu, în numele lui Cassie, pentru că, dintr-odată, am știut: fiindcă ea credea că nu avea de ales, nu avea o poveste care să fie logică și care să îi ofere un licăr de speranță.)

Cassie îl readusese pe tatăl ei la viață, iar bărbatul pe care ea se dusese să îl revendice – bărbatul în care avea atâta încredere încât îi oferise dragostea ei dinainte de a urca treptele casei lui –, acel bărbat, nu imaginar, ci real, o respinsese fără milă. Apoi nimeni nu a mai vrut-o, nimeni nu a mai revendicat-o; nu mai avea unde să meargă.

Întrucât nu mai avea niciun motiv să rămână în Bangor, Cassie s-a întors acasă. Marți noaptea a dormit în Boston, pentru că a scăpat ultimul autobuz spre Royston. S-a înființat acasă la Peter – la fereastra lui, mai exact, după ce a urcat pe acoperișul garajului – miercuri după-amiază, murdară, speriată, epuizată și pe jumătate nebună. Peter a crezut că acela era sfârșitul, *le dénouement*; dar se înșela.

Unde să mă duc? Ce-o să fac? Cine îmi va deschide ușa și brațele? O cunosc atât de bine, încât aceste gânduri ale ei sunt

cumva și ale mele; mă pot transpune în pielea ei, pot vedea lumea prin ochii ei – ochii noștri albaștri care ne-au făcut mereu surori - și sunt recunoscătoare și ușurată că ea a avut înțelepciunea să îl aleagă pe Peter. Și eu l-aș fi ales tot pe Peter dacă aș fi avut un motiv să cred că nu m-aș fi putut alege pe mine. Îmi doream ca ea să mă fi ales pe mine. Însă Peter știa ce să facă și, chiar dacă nu își mai petreceau timpul împreună, el o iubea în continuare. Era protectorul ei. Cassie a făcut o alegere înțeleaptă când a decis să nu meargă în Portland, la „Piaza rea", ceea ce spune multe.

Chiar și așa, joi dimineață, când s-a trezit în cele din urmă, scăldată de razele soarelui de aprilie, în camera lui Peter, ea și-a dat seama că era singură cu un bilețel de la el – „Am test la pre-calculus, trebuie să plec; pot fugi de la orele de spaniolă și istorie; mă întorc pe la 11" – și știa că nu putea rămâne. Părinții lui, care nu o îndrăgeau în mod deosebit – ea nu era prietena educată pe care Amy Oundle și-o imagina pentru fiul ei, „predestinată" la fel cum era el –, nu ar fi primit prea bine prezența ei în patul lui. Nu ar fi însoțit-o până la ușa casei ei și nu i-ar fi fost alături în momentul în care ea i-ar fi confruntat pe Bev și pe Anders Shute. Părinții mei ar fi făcut acest lucru – sau ar fi putut face acest lucru. Și eu aș fi făcut acest lucru dacă ea mi-ar fi cerut.

În schimb, ea s-a dus singură. A urcat pe bicicleta pe care o recuperase din spatele cafenelei Dunkin' Donuts și pe care o legase cu lanțul de un stâlp de felinar aflat după colțul casei lui Peter. Nu înțeleg cum a reușit să traverseze orașul în acea dimineață fără să fie observată, nu o dată, ci de două ori, ea, care avea un păr bălai ce strălucea atât de tare în lumina soarelui. Tot orașul știa că ea dispăruse – sau, cel puțin, jumătate din oraș știa –, însă uite ce cred eu: vezi doar ce te aștepți să vezi. Creierul tău omite restul. Întrucât tumultul vieții, cu sunetele, mirosurile și semnele sale infinite, te împresoară asemenea apelor unui râu care se revarsă: nu poți decât să accepți, să absorbi ce ți se oferă. Câtă vreme Cassie fusese adăugată deja pe lista de persoane dispărute – toate acele fete și femei înhățate de singuratici din vecini, bătute de tații lor, ciopârțite

de iubiții părăsiți, răpite de pe biciclete, din centrele comerciale sau din stațiile în care așteptau noaptea autobuzul și trimise într-o viață de apoi invizibilă și de neimaginat –, ei bine, dacă ea dispăruse deja, cum ai mai putea s-o vezi, nu-i așa? Asta cred eu.

Casa – fundătura – era goală în orele târzii ale dimineții: munca de la azil a lui Bev – lucrarea morții – nu aștepta pe nimeni; iar Anders, din fericire pentru Cassie, era la spital. Cățeaua familiei Aucoin abia dacă s-a mișcat când Cassie, o prezență familiară, un miros familiar, s-a furișat în curte. Ea a făcut un duș, și-a schimbat hainele, și-a pregătit o cutie de macaroane cu brânză și a înfulecat două felii de pâine prăjită cu unt de arahide. A lăsat oala murdară pe aragaz.

Nu și-a pornit telefonul mobil, nici atunci, nici mai târziu, poate pentru că acesta ajunsese să fie un portal al răului, „gaura de vierme" prin care oricine putea ajunge la ea când nu își dorea acest lucru. Cu excepția lui Peter – și a mea, îmi plăcea să cred, deși ea nu se gândea la mine –, Cassie nu voia să păstreze legătura cu nimeni în acel moment.

Ce a făcut Cassie în cele două ore dinainte ca Bev să se întoarcă acasă? La ce s-a gândit? Susțin că mă pot furișa în pielea ei și, da, este adevărat; susțin că o cunoșteam mai bine decât se cunoștea ea însăși și, da, este adevărat; însă, când încerc să mă transpun în acele momente, nu aud decât un amestec de sunete asurzitoare și nedeslușite. Cassie nu era sigură că Bev avea să se întoarcă prima acasă, deși știa că era foarte probabil. Nu știa cum avea să reacționeze Bev atunci când urma să vadă că fiica ei fugară se întorsese acasă; dar, în primul rând, nu știa cum avea să reacționeze ea, Cassie. Nu plănui, nu gândi prea mult, lasă să decurgă totul firesc, trebuie să găsești o cale prin care să creezi o punte peste abis, de aici până acolo, de la acest prezent de neimaginat până la un viitor de neimaginat... Nu cred însă că a existat vreun gând referitor la viitor, nici măcar unul. Trădată de mamă, renegată de tată, ea nici măcar nu știa ce simte – rănită, singură, îndurerată, distrusă –, prin urmare, cum ar fi putut să se gândească? Nu cred că a existat vreun gând, ci doar zgomot – un zgomot alb, asurzitor.

Bev s-a întors acasă pe la ora 2 după-amiaza. Cunosc doar versiunea ei. Ea nu se gândise să zăbovească – își uitase acasă niște hârtii necesare pentru vizita la domiciliu de la ora 4.30 după-amiaza, ceva legat de câteva medicamente. Pentru că a venit vorba despre asta mai târziu. Îmi amintesc că ea a folosit cuvântul „necesare" și că mi s-a părut ciudat. Mi-o imaginez cum se agita, cu poalele fustei lungi foșnind și cu stetoscopul atârnându-i la gât, ridicându-se și coborând pe pieptul ei mereu fără suflare – dar poate că avea timp și pentru o gustare rapidă? – și brusc, după colț, dă cu ochii de Cassie, mică în hanoracul ei umflat (nu își luase hanoracul atunci când fugise de-acasă, nu? își zice Bev), cu părul ud atârnând moale, stând cocoțată pe scaunul înalt din fața insulei din bucătărie, cu o atitudine cât se poate de dezinvoltă.

„Aceasta nu este fiica mea", a mărturisit Bev că gândise în acel moment – pentru o secundă, ea crezuse că era o impostoare, după privirea din ochii lui Cassie. „Era să cad jos, a spus ea, cred că mi-am dus mâna la inimă, m-a speriat de moarte când am văzut-o atât de tăcută, ca un hoț, în bucătărie. Ca un hoț sau ca o fantomă.

„Bev, a spus Cassie cu o voce liniștită, aproape amenințătoare, de parcă ar fi fost amuzată. Bev, ai venit acasă."

„Da, am venit, la fel și tu", i-a răspuns Bev.

„Cred că aveam lacrimi în ochi, dar, într-adevăr, nu am ocolit insula ca să îmi îmbrățișez fiica. Nu pot explica de ce. În acel moment, îmi era frică de ea, era ca și când ar fi fost o impostoare. O necunoscută. Ca și când mi-ar fi fost returnată o altă fată."

„Oare?" a zis ea.

Ce însemna asta? Serios?

„Oare e casa mea?" a spus ea atunci, pe un ton jos și rece.

Bev era furioasă. „Firește că eram. Prin ce-am trecut din cauza ei – și eu, și Anders. Abia am reușit să dorm. Zile la rând. Și totul din cauza orei de culcare, dacă vă vine să credeți."

„Păi, ar trebui să vă puneți niște întrebări după toate șotiile voastre." (Cât de bine îmi aminteam eu, Julia, cuvântul „șotie",

împrumutat dintr-o altă țară, dintr-o altă epocă – cine mai folosește cuvântul „șotie"?) Cassie însă nu era afectată.

„Vreau să te întreb câteva lucruri, Bev", a spus ea, punând accent pe *Bev*, care a sunat de-a dreptul sinistru, după mărturisirile lui Bev. Din spusele ei, nu au fost întrebări, ci mai degrabă acuzații: Bev era o mincinoasă, care o ascunsese pe Cassie de tatăl ei, care inventase o poveste doar ca să nu fie nevoită să înfrunte cruntul adevăr: fusese lăsată gravidă de un bărbat care n-o iubise niciodată pe Bev și care nu dorise să aibă un copil cu ea; Cassie era o greșeală, nu fusese dorită…

„Ei bine, a spus Bev, vă puteți imagina cum m-am simțit când propriul copil mi-a spus aceste cuvinte dureroase, fetița mea, pentru care am sacrificat *tot*."

A repetat cuvântul „tot" pentru un plus de efect.

Oare știam eu, Julia (sau oricare dintre noi), pe cine să cred sau care era adevărul? Niciunul dintre noi nu a fost acolo, niciunul dintre noi nu a fost martor. Prin urmare, atunci când Bev a explicat cum Cassie – deja cu hanoracul albastru pe ea când Bev intrase pe ușă, de parcă s-ar fi aflat pe picior de plecare – lovise cu palma în blatul mobilei și o făcuse pe mama ei ticăloasă, mincinoasă și afurisită și apoi ieșise în fugă pe ușă, în răcoarea după-amiezii de primăvară (razele slabe ale soarelui străpungeau cenușiul din jur, dar și arbuștii de forsiția din curte), azvârlindu-și rucsacul în spate, trântind ușa de la intrare în urma ei și dispărând *fără urmă*, aceasta a fost expresia folosită de Bev, ca și când ar fi fost o scenă desprinsă dintr-o emisiune de televiziune sau dintr-un roman polițist, ca în „dispăruți fără urmă", o rubrică dedicată unei armate de fete și de femei dispărute, cărora nu li se găsise urma – la vremea respectivă, era greu să îți dai seama la ce se referise Bev sau cum se desfășurase scena –, mi s-a părut că ceva era în neregulă.

Peter și cu mine nu eram singurii care ne puneam întrebări. Joi circulau deja zvonuri despre faptul că polițiștii aveau unele bănuieli. Aceștia îi interogaseră timp îndelungat atât pe Bev, cât și pe Anders Shute, cu toate că acesta avea un alibi; adică, el fusese la muncă.

În aparenţă, părinţii mei au rămas rezervaţi şi sobri. Încercau să se comporte ca nişte adulţi, să îşi păstreze calmul, să nu se lase cuprinşi de isteria care pusese deja stăpânire pe Royston, la doar o zi după ce Cassie dispăruse pentru a doua oară. Încercau să mă facă să cred că exista o şansă – una care nu se sfârşea cu un cadavru descoperit pe plajă, sau cu un morman de oase răscolite printre cărbunii încinşi, sau cu o fată cu un ac înfipt în braţ, pe o străduţă lăturalnică din Boston. Mama mi-a zis: „Poliţia îşi face treaba, atâta tot. Trebuie să stea de vorbă cu toţi oamenii care o cunosc pe Cassie, să afle toate locurile în care s-ar fi putut duce". Şi apoi: „Scumpo, eşti sigură că nu ţi-a trimis vreun mesaj? Nimic? Sau poate prietenului tău, Peter?"

„A întrerupt orice legătură, mamă. Şi-a închis telefonul mobil acum câteva zile. Nu vrea să fie găsită."

Peter le-a spus poliţiştilor ceea ce ştia. Cineva le-a zis că văzuse o fată în hanorac albastru urcând într-o maşină pe Ruta 29, pe acostament, cam la o jumătate de kilometru distanţă de casa familiei Burnes, cam în acea vreme. Maşina era un sedan alb sau argintiu.

Până vineri dimineaţa, fotografia lui Cassie ajunsese pe panoul LED de lângă Lotus Garden, zâmbindu-le şoferilor şi pietonilor de pe Ruta 29, iar departamentele de poliţie din împrejurimi, până în Boston, căutau o fugară aproape albinoasă, de un metru şaizeci şi 47 de kilograme (ştiam că nu i-ar fi plăcut să se ştie ce greutate avea), care purta un hanorac albastru-deschis, blugi mulaţi şi o pereche de pantofi de sport negri, marca Nike. Descrierea oficială nu amintea de strungăreaţă sau de zâmbetul ei asimetric, iar eu nu puteam să nu mă gândesc că ea îşi schimbase cu siguranţă hanoracul şi că îşi vopsise părul până în momentul la care descrierea fusese făcută publică – era o chestiune elementară, nu? Până şi eu aş fi ştiut să fac asta.

Oare Bev chiar îşi lăsase fiica, unica, iubita şi frumoasa ei fiică, să fugă afară pe uşă când aceasta abia ieşise din abis, când înviase din morţi, fără ca măcar să încerce s-o oprească? De ce nu plecase după

ea, de ce nu încercase să-i dea de urmă cu mașina câteva minute mai târziu? Trebuie să fi existat un interval considerabil de timp între momentul în care Cassie a fugit din casă și momentul în care Bev a urcat în sedanul deschis la culoare, pe scaunul pasagerului. Au trecut nu trei minute, ci zece sau cincisprezece. Cum era posibil ca mama ei, în acele minute, să nu fi făcut nimic ca să o salveze?

Până vineri circulau zvonuri cum că ar fi fost văzută în Haverhill, firește, în Newburyport, dar și în Portsmouth, în Faneuil Hill, Boston, chiar și în Provincetown, deși niciun cunoscut de-al meu nu credea asemenea lucruri. La școală, toți aveau propriile idei. Mă așteptam să fiu întrebată ce știam, pentru că eu o cunoșteam pe Cassie mai bine decât oricine; însă Peter era singurul care știa. Oamenilor nici nu le trecea prin cap că eu aș avea ceva de spus, fiindcă prietenia noastră luase „sfârșit" de la începutul gimnaziului. Trecuseră doi ani – doi ani și jumătate, poate –, dar nu era ca și când nu ne-am fi vorbit deloc. Nu avea importanță că fuseserăm lipite toată viața, ca niște siameze, până la apariția „Piezei rele". Nu avea importanță că eram surori de suflet. Însă Peter înțelegea. M-a căutat și mi-a povestit tot ce știa și tot ce îi spusese detectivului. Mi-a povestit ce spuneau prietenii ei – aceștia credeau că ea plecase glonț spre New York, era *atât de evident*. Ea le spusese că voia să devină model acolo – acestea erau vorbele lui Mason, prietena lui Cassie din ultimele șase luni, o fată cam prostuță, dar splendidă în echipamentele sport cumpărate din centrul comercial din Kittery – și era posibil chiar ca verișorul Briannei, Jae, să fi avut vești de la ea: acesta primise câteva apeluri telefonice de pe un număr de mobil din Massachusetts care i se păruseră la început întâmplătoare, dar ar fi putut fi ea, nu? O altă prietenă a ei, Alma, fata din cauza căreia Cassie intrase în bucluc, credea că ea se afla în drum spre Florida – acolo era încă vacanța de primăvară și, dacă ar fi făcut autostopul tot drumul până acolo și s-ar fi cuplat cu tipul potrivit, ar fi putut rămâne multă vreme.

Din fericire pentru mine, nu am fost nevoită să le ascult pe fetele acestea rostind asemenea aberații. Ele i-au spus totul lui Peter, aliatul

cu o răbdare de fier sau agentul dublu franc, care mi-a repetat aceste cuvinte. În acea după-amiază de joi, am plecat împreună de la școală și ne-am așezat pe structura de cățărare de la locul de joacă, aflat mai în josul străzii – era același loc de joacă pe care îl reconstruiau în acea vară îndepărtată, când Cassie se rănise la mână la adăpostul pentru animale. O briză răcoroasă ni se furișa pe sub haine, genul de vânt care te face să-ți ridici gulerul, iar fundul mi-a înghețat rapid pe platforma din metal. Peter nu purta haină, ci doar o bluză sport – pe care scria „COLBY" cu litere mari și albe –, și și-a vârât mâinile sub ea, în dreptul abdomenului, ca să se încălzească. Arăta de parcă ar fi fost însărcinat. Altădată aș fi făcut o glumă pe seama lui.

– Nu crezi că este în Florida sau în New York, am zis eu.

El a clătinat din cap. Stăteam cu spatele lipit de stâlpii metalici ai structurii, sus de tot, cu genunchii ridicați la piept. De acolo, puteam vedea printre copaci – printre ramurile înverzite – șoseaua, pe care, din când în când, mai trecea câte o mașină. Aveam senzația că ne aflam într-o poveste despre noi, o poveste care era, în sfârșit, viața de adult; iar eu nu voiam să mă aflu în ea. Am rămas tăcuți un minut; eu trăgeam de un fir de pe marginea unei găuri de la genunchi din blugii mei, cei pe care îi promisesem mamei că nu îi voi purta la școală.

– Crezi că... am spus eu.

Apoi am tăcut. Nu puteam rosti gândul care ne obseda pe amândoi.

– În lumea asta se întâmplă o mulțime de nenorociri, a spus Peter. Însă nu avem nicio dovadă că s-ar fi întâmplat ceva. Corect?

– Presupun că da.

– Nu, acesta este adevărul. Tot ce știm este că nu știm nimic, a zis el.

– Asta nu ajută prea mult.

– Trebuie să începem de undeva, a adăugat el.

M-am uitat la mâinile lui, la degetele lui lungi cu unghii pătrate și curate. Uneori, îmi era greu să cred că el nu mă dorea așa cum îl doream eu pe el. Chiar și atunci, acolo, îi puteam anticipa fiecare mișcare, de parcă ar fi fost înconjurat de un câmp de forță atât de

puternic, încât aproape te respingea. Oare el era conștient de asta? Dar oare nu el spunea că tot ce știm este că nu știm? Și, dacă zvonurile despre Cassie erau adevărate, atunci nu erau adevărate și cele despre alte aspecte, despre fiecare acțiune nesigură căreia îi atribuiam o asemenea certitudine?

– Uite care-i treaba, a zis el, cu vârful nasului osos și cu nările roșii de frig, până când ea nu a venit în camera mea – la propriu – marți, noi am crezut că ar putea fi moartă, corect? Până nu și-a făcut apariția, am crezut că a dispărut de pe fața pământului.

– Adevărat.

– Nu știam dacă să credem sau nu varianta lui Bev și a lui Shute despre cele întâmplate. Nu putem spune că nu ne-am întrebat dacă nu zăcea cumva sub o grămadă de frunze în pădurea din spatele casei lor.

– În „Pădurea Cotropitoare", am spus eu, deși doar Cassie ar fi înțeles.

Mi-am smuls pielea de pe buze cu dinții până când mi-a țâșnit sângele. Cât de important fusese în acele zile să nu-mi îngădui gândul respectiv – acea imagine –, să nu i-l spun nici lui Peter, nici părinților mei, nici măcar mie! Însă era adevărat: nu puteam nega că nu ne gândiserăm la asta, privind ochii și buzele subțiri ale lui Shute, grimasa unei presupuse angoase care ar fi putut fi confundată cu ușurință cu un rânjet; și, privind-o pe Bev, al cărei trup masiv și fleșcăit aducea cu un jeleu și care acum părea întunecat.

– Nu se afla în pericol atunci, a zis Peter. Așadar, de ce s-ar afla în pericol acum?

– Pentru că înainte a lăsat un bilețel și și-a luat bicicleta.

– De data asta și-a luat haina.

Tăcerea s-a așternut din nou peste noi.

– Crezi că știa unde se va duce?

Peter a clătinat ușor din cap, privind în față printre copaci.

– N-a luat-o pe-o cale bună, a spus el. Toată treaba asta cu Clarke Burnes a dat-o peste cap.

– Toată treaba asta cu Anders Shute sau cu Bev, am zis eu.

– Toată treaba asta cu viaţa.

Am închis ochii. Se auzeau zgomotele înfundate ale maşinilor şi, în depărtare, strigătele şi râsetele copiilor din curtea liceului. În locul de joacă nu era nimeni în afară de noi, nişte adolescenţi mult prea mari pentru el, iar în aer se simţea miros de pământ umed şi de metal rece. Pentru o secundă am crezut că, atunci când voi deschide ochii, o voi vedea poate acolo, legănându-se pe poneiul mov cu arcuri de jos, cu genunchii la bărbie şi zâmbind larg. Însă mi-am dat seama că fata pe care o vedeam acum cu ochii minţii nu era cea de acum, ci fata de odinioară, o pură născocire, o fată care dispăruse.

Exact atunci, Nancy, egreta noastră, acea apariţie improbabilă pe care Cassie şi cu mine o botezaserăm în vara aceea înainte ca totul să se schimbe – sau poate era verişoara lui Nancy –, a venit să-mi reamintească de cariera de piatră. Povestea nu avea nicio noimă, mai ales că ea fusese văzută ultima oară urcând într-o maşină pe autostradă. Dacă ar fi intenţionat să-şi ia zborul, nu ar fi fost un zbor înainte, ci un zbor înapoi, aproape o călătorie în timp. Era un lucru ciudat să văd în depărtare, peste umărul lui Peter, în aprilie, în Massachusetts, în umezeala abia trecută a începutului de primăvară, ascensiunea lentă, preistorică a unei egrete de pe iazul ornamental pe jumătate secat şi acoperit de frunze din capătul îndepărtat al parcului. Unduirea acelor aripi subţiri, negre şi ample îmi deranja vederea periferică şi m-am întors repede – să fie o fantomă? m-am întrebat în fugă –, la timp ca să o văd înălţându-se cu hotărâre, îndoindu-şi gâtul în formă de „S" şi retrăgându-şi labele întocmai roţilor unui avion. Mi-am zis: „E aprilie – e imposibil să văd asta: Nancy, în Royston, acum". Am întins mâna din instinct ca să-l apuc de braţ pe Peter. Mi-am dat seama că a fost surprins, tresărind puţin – sau mai degrabă antebraţul lui sub atingerea mea. Pentru că Peter şi cu mine nu ne prea atingeam, de fapt nu ne atingeam niciodată, o stânjeneală ciudată pe care o puteam interpreta în multe feluri, atât măgulitoare, cât şi jignitoare, şi la care alesesem de ceva timp să nu mă mai gândesc, s-a instalat între noi.

– Priveşte! am zis eu în şoaptă. E Nancy.

– Cine-i Nancy?

Simţeam în vocea lui că zâmbea, însă nu m-am uitat la el, pentru că nu îmi puteam lua ochii de la pasărea neagră, graţioasă şi ciudată de pe cerul ameninţător. Am arătat-o cu degetul şi l-am auzit pe Peter trăgând aerul pe nas.

– Ce face aici? a întrebat el. E anotimpul nepotrivit, nu?

– Nici măcar nu pare reală, am spus eu, exact când ea dispărea în umbra copacilor, dincolo de parc.

– Cine-i Nancy, atunci? a întrebat Peter după un minut, ridicându-se în picioare şi lăsându-se să alunece pe stâlp până jos. Mi-a îngheţat fundul.

– Mda. Încă e frig.

Am coborât pe tobogan. Când mi-am aşezat palmele pe fund, mi-am simţit carnea rece prin blugi. I-am povestit lui Peter despre Nancy, despre cum glumiserăm.

– Cassie şi cu mine – pe seama ei în ultima vară petrecută împreună, când nici măcar nu ne-am fi putut imagina că ne vom înstrăina, că nu vom rămâne prietene pentru totdeauna.

– N-am mai văzut de mult o pasăre Nancy. Poate a trimis-o ea.

– Niciodată să nu spui niciodată, presupun. Unde am ajuns, mai exact? Care ar fi mesajul, dacă există vreunul?

I-am propus să mergem la cariera de piatră.

– Glumeşti, nu? a zis el arătând spre cer. Pe vremea asta? Plus că e deja ora 5.00. Ce speri să descoperi? De ce s-ar fi dus acolo, pentru numele lui Dumnezeu? Doar nu e cercetaşă ca să-şi ridice un cort din ramuri rupte de brad şi să aţâţe un foc ca să-şi prăjească muguri de ferigă!

– Poate, am spus eu.

În mod normal, mi-aş fi făcut griji că Peter ar putea râde pe seama mea, însă cel mai important lucru era s-o găsim pe Cassie.

– Ai încredere în mine, am spus, atingându-i braţul involuntar.

Nu era flirt, ci o urgenţă, iar el a înţeles acest lucru. De astă dată, nu a mai tresărit.

Drumul era mai lung decât îmi aminteam. Niciunul dintre noi nu a spus prea multe. Soarele după-amiezii încerca să străpungă cenuşiul

dens, dar pietrișul moale de pe acostament era încă îmbibat de apă sub tălpile noastre. După ce am trecut de casa familiei Barker, zidul nesfârșit de plante veșnic verzi ne-a însoțit sumbru și umed. Cotitura spre cariera de piatră era năpădită de buruieni după lunile de iarnă în care nu fusese folosită, iar vegetația părea să oscileze între iarna aducătoare de moarte care trecea și primăvara aducătoare de viață ce se pregătea să vină, o combinație de grămezi de frunze vâscoase și de crengi noduroase, pe suprafața cărora se zăreau muguri de un verde crud, gata să plesnească. Poteca bătătorită se pierdea pe alocuri în băltoace, însă drumul se deschidea în față. Parcarea era pustie, după cum era de așteptat. Doar câte o veveriță se îndepărta în fugă, în timp ce o pasăre matinală se foia și ciripea. Apa din cariera de piatră era liniștită, iar suprafața ei era neagră și netedă ca oglinda.

– J., tu glumești, nu?

Peter își ținea bărbia vârâtă în gulerul înalt al puloverului. Nările roșii îi luceau.

– E doar o presimțire. Hai să aruncăm o privire prin zonă, bine? Pentru orice eventualitate.

– Focul de tabără mistuitor, nu?

– Sau ceva de genul.

– O pasăre nu este un semn.

– De unde știi?

Iritat, Peter și-a tras nasul, dar nu s-a îndepărtat. Nu puteam să nu aruncăm o privire. Am început să facem împreună un tur al carierei de piatră. Cărarea din jurul lacului s-a dovedit a fi mai anevoioasă decât m-aș fi așteptat: picioarele ne alunecau pe pietrele lucioase, iar tufișurile sălbatice ne zgâriau pe gât și pe încheieturile mâinilor cu ramurile lor pline de spini.

– Ce căutăm mai exact? m-a întrebat Peter cu mâinile în șolduri, stând cocoțat pe un afloriment înalt ce domnea deasupra apei.

Eram deja departe de parcare. Când respira, din gură îi ieșeau aburi în aerul răcoros.

– Mi se pare că niciodată n-am făcut ceva mai inutil ca acum.

Nu îl puteam contrazice.

– Am crezut că îi vom da de urmă. Am crezut că poate a trecut pe-aici.

– De ce?

Am ridicat din umeri. Nu îi puteam spune că era un loc important pentru noi, pentru ea și pentru mine; că, atunci când fuseserăm aici, eram fericite – și fericite împreună – pentru că aveam case și părinți și credeam că îi vom avea mereu. Acesta nu era un motiv de nimic.

– Julia... Peter m-a atins ușor, așezându-și mâna pe umărul meu. Vocea lui era joasă, aproape răgușită. Crezi că ea ar putea fi aici pentru că acesta este locul unde *tu* ai pierdut-o. Asta s-a întâmplat demult.

Și-a retras apoi mâna de pe umărul meu și s-a întors cu spatele.

Chiar și așa, în timp ce făceam cale întoarsă, cercetam cu atenție solul pădurii în căutarea unei panglici sau poate a unui cercel strălucitor. Căutam urme recente de pași în noroi – urme de picioruțe –, sau un telefon mobil, sau o cheie de la casă, sau un bănuț strălucitor. *Hänsel și Gretel*; *Scooby-Doo*; *Tintin în Tibet*; *Picnic at Hanging Rock* – întotdeauna exista un indiciu. Dar n-am găsit nicio urmă a lui Cassie la cariera de piatră.

Peter m-a condus acasă – se întunecase deja, iar eu întârziasem la cină –, apoi a sunat-o pe mama lui să vină după el cu mașina. În fața părinților mei era încordat – exagerat de politicos și de stânjenit – și, deși motivul evident era acela că prezența lui ne întârzia de la masă, m-am gândit că nu voia ca ei să își facă o impresie greșită și să creadă că era ceva între noi. Rămăsese în antreu – „Mama e pe drum..." – și conversa pe un ton emfatic despre echipa de atletism și despre cum visa să ajungă la UPenn într-o bună zi, dacă avea să fie acceptat. Și mama lui studiase acolo. Deși n-am pomenit nimic de Cassie, era ca și când ea s-ar fi aflat în antreu, împreună cu noi. Când a sosit, mama lui l-a claxonat din stradă, iar el a ieșit în fugă pe ușă. „Îmi cer scuze că v-am reținut de la masă, le-a spus el părinților mei. Nu ar fi trebuit să pierdem noțiunea timpului". Apoi, mie, fără să privească înapoi: „Ne vedem la școală".

Mi-am ridicat mâna, într-un soi de salut pe care el nu ar fi avut cum să îl vadă.

În timpul cinei, mama m-a întrebat dacă se făcuse la școală vreun anunț referitor la Cassie. Tata ne-a spus că o pacientă a lui, Rose Bremner, îi zisese că auzise pe frecvența poliției că aveau o pistă care ducea lângă Newburyport. Eu am încuviințat, jucându-mă cu piureul de cartofi din farfurie și turtindu-l cu furculița. Trecuse deja mult timp; ea putea fi oriunde. S-ar fi putut întoarce în Bangor, deși bănuiam că poliția o căutase deja acolo. Nu am vorbit prea mult despre subiect, despre ea. Nu erau prea multe de spus. Mama m-a întrebat despre echipa de dezbateri, despre ce pregăteam pentru turneul următor. Simțeam că voia să mă întrebe despre Peter – știa că încă îmi plăcea de el –, însă nu a făcut-o.

După cină, când vasele erau spălate, iar eu am dat să urc în camera mea, ea s-a apropiat de mine, m-a cuprins cu brațul și m-a strâns lângă ea. Apoi s-a dezlipit de mine, mi-a mângâiat obrazul și mi-a dat părul pe după ureche. Avea ochii triști. N-a zis nimic. Nici nu era nevoie.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor. Deși în camera mea era răcoare, transpiram sub plapumă. Era sâmbătă dimineața: o zi în care alarma nu suna ca să mă trezesc. Însă inima îmi bătea cu putere, iar visul încă mă însoțea. Cassie, firește. Așa cum era ea, da, însă nu aveam senzația că era în trecut. Era în prezent. Ne jucam un joc, genul de joc „ziceam că" pe care îl jucam mereu: ziceam că tu ești monstrul, iar eu sunt cavalerul. Tu ești pilotul, eu sunt un luptător al Rezistenței. Tu ești fugarul, iar eu te găsesc. Tu ești vrăjitorul întunecat, iar eu sunt centurionul luminii. Tu ești soldatul întors din luptă, iar eu sunt soția ta. În vis, Cassie, cea cu părul bălai, o adolescentă fugară, își punea o mantie neagră – o mantie din pene de pasăre, o mantie Nancy –, care promitea s-o ascundă și să o ajute să zboare. Doar că, după câteva secunde, aceasta s-a topit, pătrunzându-i în piele ca o grefă, care nu se mai desprindea oricât s-ar fi chinuit. Era o mantie otrăvită. Țipa de durere, cu ochii

bulbucați mai să-i iasă din orbite și cu brațele întinse spre mine. Eu nu puteam face nimic decât să stau și să privesc, asemenea unui martor șovăitor, dar de neclintit. Țipetele ei m-au trezit în întunericul rece, fără să reușesc să-mi dau seama ce fel de țipete erau – de liliac? O pisică în călduri? Chiar dacă îmi țineam ochii deschiși, o puteam vedea încă pe Cassie a mea, învăluită în întunericul omniprezent, cu excepția părului de albinos și a mâinilor, veștejindu-se sub mantia neagră.

Unde era? Unde ne jucam? Care era jocul nostru nefast? Îl știam, îi simțeam mirosul, locul plana undeva, într-un colț al minții mele, fără să pot ajunge la el. Am închis din nou ochii, ascultând ecoul vocii ei, vibrând parcă în pereți. În întunericul din spatele pleoapelor închise, vedeam strălucirea fragmentelor de vitraliu, iar sub mână simțeam suprafața netedă a unei balustrade. Mi-am ridicat privirea. Apoi mi-am dat seama ce trebuia să fac în întunericul dinaintea răsăritului acelei zile de început de primăvară. Firește că eram îngrijorată și, brusc, sigură, tocmai pentru că acesta nu era un joc de copii sau vreun scenariu imaginar: cu fiecare minut care trecea, mantia pătrundea mai adânc în pielea lui Cassie și, dacă nu mă grăbeam, ea n-avea să-și poată lua zborul niciodată – nici măcar nu ar fi supraviețuit. Nu și-ar mai fi putut scoate mantia niciodată.

M-am gândit doar în treacăt să îi trezesc pe părinții mei. Nu ar fi înțeles: ar fi crezut, asemenea lui Peter, că inventam. „Ai o imaginație extrem de bogată", îi plăcea mamei să spună. Aveam nevoie de un aliat care să creadă la fel de mult ca mine în premoniții, în augur și în instincte mai degrabă decât în logică. De exemplu un pușți, sau un profet, sau un Hagrid. Mi-a luat doar un minut să-mi amintesc de Bessie și de *derecho*; informația nu mi-a venit ca un gând, ci ca un sentiment din adâncul meu, ca un vis. Am căutat numărul de telefon pe care îl mai aveam în agenda telefonică de când pregătisem monologul pentru echipa de dezbateri în clasa a șaptea și, deși vedeam deslușit că acele fosforescente ale ceasului

deşteptător arătau ora 4.43 dimineaţa, l-am sunat pe Rudy Molinaro.

Oare îl trezisem? Era greu de spus. Oare era surprins? Presupun că da, chiar foarte surprins; însă el nu era nici prea vorbăreţ, nici nu-şi arăta emoţiile. „Inexpresiv", ar spune mama.

I-am spus că era vorba despre fetiţa blondă. Îngerul, i-am reamintit eu. „O cheamă Cassie, i-am spus. Are nevoie de mine, am adăugat apoi. Are nevoie de ajutorul nostru." În timp ce vorbeam, îmi imaginam acei ochi ai lui ca două mărgele strălucind trist în orbitele lor umflate. Era încă noapte afară în acea dimineaţă de sâmbătă. Eu eram o copilă şi îl sunasem pe el cerându-i ajutorul. Aveam mai puţin de jumătate din vârsta lui. Însă el m-a ascultat şi s-a comportat de parcă aş fi fost primarul oraşului Royston, de parcă era de la sine înţeles că, dacă îl rugam să facă ceva atât de neobişnuit, era doar pentru că *pur şi simplu trebuia făcut*. Pentru că era esenţial.

Oare părinţii mei şi Peter ar fi spus că Rudy era cam tâmp (nu cea mai *strălucitoare lumină*, nici *cel mai ascuţit cuţit*)? Desigur. Însă în acea dimineaţă eram recunoscătoare, pentru că aveam nevoie de cineva care să mă poată ajuta, care să nu-mi spună că eram doar un copil sau că eram iraţională şi că mă înşelam înainte ca măcar să pornim la drum. El ştia cât de importante erau sentimentele, fiindcă simţea sau intuia lucrurile. Dintre toţi, el fusese cel care avusese încredere în căţeaua lui, Bessie.

Oare era beat? Probabil, aş fi zis eu când vorbisem cu el. Dar după ce am urcat în camioneta lui, aş fi putut spune cu certitudine: da. Chiar şi cu Bessie pe scaunul din faţă, a cărei respiraţie se simţea între noi, eu aveam senzaţia că eram scăldată în putoarea lui, un miros de ţigări şi de băutură, de parcă ar fi emanat-o prin toţi porii. Probabil că, într-o oarecare măsură, mi-a fost de ajutor faptul că era beat; asta făcea ca acea călătorie să pară şi mai puţin reală, de parcă ar fi visat şi el.

Nu mi-a fost teamă să urc în camioneta lui Rudy Molinaro, la ora 5.20, într-o dimineaţă de sâmbătă din aprilie, când încă era

întuneric, fără ca cineva să știe ce făceam sau încotro ne îndreptam. Nu-mi era deloc teamă. Tot ce pot spune e că aveam încredere în el, așa beat și singuratic cum era. Aveam încredere în el datorită lui Bessie; datorită faptului că își dedicase tot timpul și dragostea mamei lui bolnave. Datorită faptului că era opusul unui om nemilos și nu știa exact cum să se gândească la ce își dorea. Mult mai târziu, după ce a trecut totul, mi-am dat seama că în acele ore aș fi putut fi – în alte circumstanțe –, ei bine, aș fi putut fi îngrozită.

N-am vorbit prea mult în zăpușeala din cabină, în drum spre azil. Ventilatoarele suflau aer fierbinte, iar gâfâitul lui Bessie era o versiune a dialogului nostru. Și Rudy părea să gâfâie – sau cel puțin respira zgomotos –, de parcă orice cale respiratorie îi era înfundată. Fața lui strălucea în lumina reflectată de becurile din bord, având o culoarea asemănătoare cu cea a lutului. Și eu respiram pe gură, din cauza mirosurilor.

– Presupun că e o idee bună să aruncăm o privire, a zis el în cele din urmă, după ce și-a mestecat o vreme interiorul obrazului.

Bessie și-a lins buzele în semn de consimțământ și a căscat, scoțând un chițăit din gâtlej asemenea unei țâțâni ruginite. Colții ei se aflau amenințător de aproape de urechea mea.

– Așa mi se pare și mie, am încuviințat eu.

Îmi țineam mâinile împreunate în poală, de parcă aș fi fost la biserică. Apoi s-a așternut din nou tăcerea între noi. Nu se mai auzeau decât ventilatoarele, respirația noastră și Bessie, care își plescăia saliva.

Rudy a coborât din camionetă ca să descuie lacătul uriaș care zăvora poarta principală de la drum. Nu știu ce crezusem eu – că vom traversa desișul de la cariera de piatră în amurg? –, dar nu îmi imaginasem că vom sosi pe aleea principală. Camioneta se hurducăia și se zguduia chiar și la cinci kilometri pe oră, cu ramurile copacilor zgâriind și trosnind în lateral. Niciun vehicul nu mai pătrunsese de multă vreme pe aici. Farurile se zdruncinau nebunește, luminând când o movilă de pământ, când drumul accidentat din fața noastră, când un pâlc de copaci. Azilul Bonnybrook s-a ivit brusc dinaintea

noastră, după o cotitură. Silueta lui dărăpănată părea neagră pe cerul vinețiu. Abia se lumina pe deplin.

Din exterior nu părea să se fi schimbat ceva din perioada în care Cassie și cu mine fuseserăm acolo – mult disputatele proiecte de construcție nu se materializaseră niciodată. Însă asta nu însemna că nu mai călcase nimeni pe-acolo sau că trecerea timpului nu deteriorase și mai mult ruinele. De la distanță părea că și mai multe ferestre erau sparte, că și mai multe obloane lipseau sau atârnau. Nenumărate desene graffiti acopereau pereții. Rudy a oprit motorul camionetei, dar a lăsat farurile aprinse ca să lumineze intrarea principală zăvorâtă cu lanțuri, pe care Cassie și cu mine o ocoliserăm cu mult timp în urmă. Apoi și-a întins brațul prin fața mea și a scos o lanternă mare și argintie din torpedou. Aproape că îi simțeam greutatea în mâna lui. A mormăit când a coborât din mașină. Bessie a sărit în urma lui, aterizând pe pământ ca un fulg. Adulmeca aerul, cu urechile ciulite, fără să latre. Nu părea să observe foșnetul tufișurilor. Mi-aș fi dorit să o cunosc suficient de bine ca să îmi arunc brațele în jurul cefei ei blănoase, să mă las la mila ei.

Când Rudy a plimbat lumina lanternei pe fațada azilului, efectul a fost acela al unui reflector dintr-o discotecă.

– Unde ziceai că ați intrat?

– Nu sunt sigură că am spus asta.

L-am condus spre ferestrele sălii de mese.

– E intrare prin efracție, să știi. A rostit aceste cuvinte fără să mă judece, doar ca pe o simplă observație. Este o ilegalitate.

– Eram mici, am spus eu.

El a mormăit și s-a oprit să se frece la ochi.

– Dar ați știut asta, a insistat el.

– Presupun că da.

Fereastra în stil franțuzesc prin care trecuserăm noi, mai dărăpănată decât înainte, abia dacă mai exista; rămăsese doar rama.

Ploaia distrusese parchetul din interior, iar acesta se umflase ca valurile într-un golf mic. Cioburile de sticlă străluceau peste tot pe jos. Camera mi se părea oarecum diferită: mi-am dat seama, în timp ce Rudy muta lumina lanternei dintr-o parte într-alta, că tot ce putea fi înlăturat – tot ce fusese mobil – dispăruse. Nu mai exista nimic în încăpere. Era pustie. Până și candelabrele în formă de roată de căruță fuseseră smulse din tavan, lăsând în urma lor bucăți de tencuială și fire atârnând.

– Încotro? Rudy își întorcea capul într-o parte și-n cealaltă, de parcă ar fi fost un ac indicator. Pe unde?

– La etaj, cred. Îmi pare rău.

Bonnybrook avea cântecele, scârțâiturile și pocniturile sale specifice, precum și o serie de scâncete ascuțite atunci când vântul trecea prin clădire. Afară, răsăritul soarelui începea să însângereze orizontul, însă, dacă te-ai fi aflat în holul de la intrare al azilului, nu ți-ai fi dat seama: fără lanterna lui Rudy, ne-am fi aflat în întuneric. El o agita necontenit în jurul nostru: firele de praf pluteau în aer; scândurile pardoselii fuseseră smulse de către sălbatici; balustrada, vitraliile cu flori dispăruseră cu desăvârșire. Nu mai existau fantome fascinante; până și acestea își luaseră tălpășița. Nu mai rămăsese decât un miros reavăn, ca și când pământul și-ar fi revendicat teritoriul. Scările, ca un schelet, urcau dinaintea noastră în întuneric.

Bessie, aparent netulburată, a scheunat încet și a început să urce scările.

– Bine, fetițo. Dacă zici tu...

Aerul din jurul nostru era la fel de dens precum materia. Eram atât de recunoscătoare pentru prezența lui Rudy, învăluit în norul lui puturos de băutură și de tutun, încât i-am atins ușor haina cu vârful degetelor, ca să fim conectați în timp ce urcam.

Știusem în adâncul sufletului că ea era acolo. Știusem acest lucru din clipa în care mă trezisem. Poate că știusem din clipa în care o văzusem pe Nancy. Cassie era cea mai bună prietenă a mea;

făceam parte una din cealaltă. Bessie a găsit-o în câteva minute – Bessie, care o pornise la fugă de îndată ce ajunsese la cel de-al doilea etaj, fără să ne mai aștepte pe noi, oamenii șovăitori, și fără să privească în urmă. Auzeam zgomotul ghearelor ei pe pardoseală, precum și pașii înăbușiți și ritmați. Auzeam cum se oprea dintr-o încăpere în alta, cum făcea câte un tur, dar și zornăitul găunos al zgărzii ei. Noi o urmam încet, iar Rudy își flutura lanterna în semiîntuneric, deși nu mai avea nevoie de ea.

– E aici, Rudy, am spus eu. Ai să vezi.

Mormăitul lui era evaziv. Se crăpa de ziuă, iar lumina cenușie-albăstruie se furișa acum chiar și în holurile interioare întunecate – raze reci de lumină slabă. Brusc, totul părea mai puțin suprareal, dar și mai puțin real. Cu ce nebunie copilărească orchestrasem totul? De parcă totul ar fi fost un joc sau o poveste, de parcă ea ar fi fost așa cum îmi imaginam eu – sau așa cum aș fi obligat-o eu să facă?

Apoi Bessie a lătrat pe coridorul auxiliar cel mai întunecat, pe care Cassie și cu mine îl botezaserăm „Carcera". Rudy a luat-o la fugă, un soi de pași grăbiți și greoi, iar eu am început să alerg în fața lui. Puteam vedea acum petele negre din pardoseală și le puteam evita ca să nu-mi scrântesc glezna.

Salonul 7, cel fără flori aurii sau purpurii de mucegai pe pereți, în care se afla chiuveta înnegrită, uscată ca praful. Era salonul nostru, cu sârmă ghimpată la fereastra înaltă și cu ușa din metal pe jumătate scoasă din țâțâni, ca și când cineva se gândise să o fure, apoi renunțase. Bessie păzea o siluetă albastră, ghemuită lângă un perete – o jachetă de schi în mânecile căreia se zăreau două membre subțiri ca bățul, părul blond-alburiu dezordonat și încâlcit. Bessie ba lovea nerăbdătoare pardoseala cu labele, dând din coadă și lătrând, ba dădea s-o lingă, la propriu, pe Cassie, pentru ca aceasta să se trezească. Nici adormită, nici dezmeticită, Cassie își apăra fața cu brațele, zvârcolindu-se și gemând – „Nu, nu, nu", atât am înțeles, cuvinte care s-au intensificat atunci când Bessie a început s-o lingă pe față. „Nu, nu, nu..."

Am observat sticla de Smirnoff, golită mai mult de jumătate, și cutia galbenă de biscuiți din grâu răsturnată într-o parte, cu punga

de ceară pe jumătate vărsată. O sticlă de doi litri de Cola dietetică, fără capac, pe jumătate plină. I-am zărit și rucsacul, aproape gol, un sac dezumflat, și, lângă el, câteva flacoane portocalii de medicamente. Capacele lor mari și albe semănau cu niște roți strălucitoare pe gresia murdară. Eu am rămas în prag privind, în timp ce Rudy se apropia pufăind în spatele meu. Nu am spus nimic.

– Nu, nu, nu, gemea Cassie.

– Să fiu al naibii! mi-a suflat Rudy în ureche, de parcă ar fi crezut și el că nu fusese decât o poveste, iar acum adevărul i se înfățișa în fața ochilor.

Bessie, deși nu se liniștise complet (era agitată pe bună dreptate, doar câștigase jocul), știa că premiul era uman și consecințele reale. Când Rudy a ajuns lângă mine, Bessie s-a oprit din lătrat; lovind în continuare cu labele și dând din coadă, cățelușa s-a uitat la Rudy, apoi la Cassie, apoi iar la Rudy. Era evident că el trebuia să îi spună ce să facă în continuare.

– Bravo, Bessie! a zis el. Șezi! Iar ea s-a așezat tremurând. Să fiu al naibii! Să fiu al naibii! zicea el în șoaptă.

El mi-a dat lanterna, iar eu am stins-o – nu mai aveam nevoie de ea. Nu aveam nevoie de ea ca să o vedem pe Cassie zăcând într-un colț. Rudy și-a căutat cu mâini tremurânde telefonul mobil și a format numărul.

Încetul cu încetul, am devenit conștientă de putoarea din jurul nostru – mirosea a vomă și a altele. Într-un fel, era un soi de miros complementar celui al lui Rudy. Cassie nu era moartă, dar nu pentru că nu încercase.

Strâmbând din nas din cauza putorii, Rudy a înaintat și a încercat să o trezească blând, scuturându-i încet umărul. Un alt refuz înăbușit. Ea nu voia să-și ia brațele de pe față. Îmi imaginam că își ținea ochii închiși, deși nu eram sigură. Părul ei faimos zăcea încâlcit în praf. Cu spatele lipit de perete, cât mai departe de ea, dar în aceeași încăpere, eu m-am lăsat să alunec pe podea și am așteptat, cu genunchii ridicați la piept. Doamne, ce frig era în încăperea aceea, deși geamurile nu erau sparte. Am băgat de seamă acest lucru: ea alesese o încăpere unde

ferestrele erau intacte, unde vântul nu putea pătrunde. N-am scos niciun cuvânt. Când Rudy și Bessie s-au dus să îi întâmpine pe medici pe alee, eu nu m-am clintit. Se făcuse ziuă de-a binelea. Vedeam cum hanoracul i se umfla și se dezumfla odată cu respirația. Sforăia ușor. Din câte îmi dădeam seama, nici măcar nu știa că eu eram acolo.

Când oamenii din ambulanță au venit într-un final, făcând zarvă pe scări și de-a lungul coridorului, zdrăngănind targa și glumind veseli, am crezut că ea se va mișca; însă, nici atunci când aceștia i s-au adresat direct și i-au pus întrebări, ea n-a scos o vorbă.

– E trează, a observat un bărbat cu barbă, trăgând fără succes de brațul pe care ea și-l ținea peste față. N-o fi vrând ea să fie, dar este.

– Ce mizerie, a spus celălalt. Apoi mi s-a adresat mie: Ajută-ne să strângem rahaturile astea!

A arătat înspre flacoane și înspre pungă.

– E prietena ta, nu? m-a întrebat cel cu barbă când m-am lăsat în genunchi ca să urmez instrucțiunile, vârând flacoanele de medicamente și cutia cu biscuiți în rucsac și căutând din priviri capacul sticlei de Cola.

– Așa e, a spus Rudy din prag, unde fuma o țigară, poate ca să acopere mirosul. Dacă nu era ea, nu ne-am fi dat niciunul seama. Poliția crede că a plecat în New York sau în nord, undeva.

Medicul cel ursuz a clătinat din cap, dând să o lege de targă pe Cassie, care începenise de-a binelea.

– Ce mizerie afurisită, a spus el din nou.

– Bravo ție! Celălalt individ și-a înclinat capul într-o parte când m-a privit. Cred că i-ai salvat viața.

A existat un moment, în timp ce ambii indivizi se ocupau de trupul ei, iar Rudy, epuizat, fuma cu ochii pe jumătate închiși și o mângâia pe Bessie, care se liniștise, scărpinând-o cu blândețe după urechi, a existat un moment când am reușit să o privesc cu atenție pe Cassie – să îi privesc chipul. Ea și-a mișcat foarte puțin brațele, astfel încât am reușit să-i zăresc ochii care îi sclipeau, ca și când s-ar fi aflat într-o peșteră: erau deschiși și alarmați și s-au întors spre mine cu o furie pe care nu o mai văzusem niciodată în ei, o furie pregătită să comită o crimă. Puteam să jur că și-a

mișcat și buzele, că mi-a vorbit, îngânând în tăcere doar trei cuvinte: „Lua-te-ar naiba, trădătoareo!“ Puteam să jur că asta mi-a spus.

Până la mijlocul lunii iunie, ei au plecat. Când clasa a noua s-a apropiat de final, a luat sfârșit și viața mea, așa cum o cunoșteam până în acel moment: indiferent ce îmi rezerva viitorul, trebuia să accept că prietenia mea cu ea – prietenia mea definitorie – se încheiase într-adevăr. În timpul primei veri și primei toamne, eu m-am agățat de Peter, iar el de mine: în această privință, Cassie îmi oferise ceea ce îmi dorisem. Peter a fost prietenul meu timp de mai bine de șase luni, șase luni întregi în care ne-am asigurat unul pe celălalt că procedaserăm corect, că procedaserăm spre binele lui Cassie și că eram singurii – evident – care o cunoscuserăm și o înțeleseserăm cu adevărat.

Este un lucru ciudat să îți împarți dragostea cu o fantomă – sau, și mai mult, să simți că dragostea dintre voi este, practic, o dragoste predestinată ei, pe care ea ți-o aruncă înapoi. Altminteri, cum am fi ajuns, în doar câteva săptămâni, din situația în care Peter se retrăgea atunci când îl atingeam în situația în care el nu își mai putea lua mâinile de pe mine? Jodie zicea că era perfect logic, că el ezitase la început pentru că mă dorea foarte mult, doar că i se păruse nedrept față de Cassie, mai ales că aceasta dăduse de bucluc, și așa mai departe. Versiunea ei era inversul versiunii mele, asemenea desenului cu scări al lui Escher din baia noastră de la mansardă. Reușeam să văd lucrurile așa cum le vedea ea doar intermitent. Îmi făceam mereu griji că, atunci când mă săruta și închidea ochii, o vedea pe Cassie sau că, atunci când își așeza mâna pe piciorul meu la cinematograf sau când ne uitam la televizor, el compara în gând lățimea coapsei lui Cassie cu cea a coapsei mele, ceva mai generoasă. Atunci când vorbeam despre poezie sau când cântam, nu îmi făceam griji; aceste pasiuni comune nu erau și ale ei. Apoi el a compus un alt cântec despre ea – o altă baladă, cu un refren drăgălaș despre cum mirosea ea a trandafiri –, stricând și aceste pasiuni.

Poate că ucideam lucrurile pentru că eram convinsă că acestea vor muri – la fel ca toate celelalte. Mi se părea că, la fel ca în

poveștile mele, transformam imaginarul în realitate, ficțiunea, în fapte adevărate, ca și când doar imaginându-mi puteam face toate acestea. Sau poate că avusesem dreptate în tot acest timp. Până la Crăciun, am convenit că era mai bine să rămânem prieteni – păream niște personaje dintr-un roman. Cu siguranță era un lucru bun să rămâi în relații bune cu fostul, în acel mod nonșalant, dar afectuos pentru care următoarea prietenă nu trebuia să-și facă griji, dar nu se putea abține să nu-și facă. Mai mult decât orice, nu îmi doream să fiu acea fată tristă care își pierduse cea mai bună prietenă nu o dată, ci de două ori, și care pierduse și în dragoste în toată afacerea asta. Deși, la fel ca în desenele lui Escher, odată ce ai văzut lucrurile dintr-o anumită perspectivă, nu le mai poți vedea altfel.

Relația mea cu Peter mergea destul de bine. Am fost prieteni foarte buni, aproape nedespărțiți, până la sfârșitul primăverii din clasa a zecea – a unsprezecea pentru el –, când Peter a început să se vadă cu Djamila, o fată nouă din anul lui, cu ochii verzi și tenul măsliniu și cu un suflet frumos, cu adevărat frumos. Și ea era în clasa a unsprezecea pe vremea aceea, și ea era atletă și, pe deasupra, mai și cânta. Toată lumea o plăcea – și *eu* o plăceam –, iar când deschidea gura, era ca și când Whitney Houston s-ar fi aflat brusc în încăpere.

Dar toate acestea s-au întâmplat mult mai târziu. Eu sunt încă aici. Sunt bine. În curând voi fi în clasa a douăsprezecea. Merg în continuare la o terapeută din Newburyport, pe care consilierul școlii le-a recomandat-o părinților mei. Mama mă duce cu mașina și așteaptă în cafeneaua Dunkin' Donuts în fața laptopului ei în timp ce eu stau în cabinetul sumbru al femeii, a cărui fereastră dă înspre parcare. Are o canapea, pe care eu o ignor, și un scaun tare, pe care stau, precum și o ferigă într-un ghiveci mare. Din loc în loc sunt așezate strategic cutii cu șervețele.

Pe perete atârnă un tablou întunecat și ciudat, care descrie o scenă dintr-un basm cu spiriduși și ciuperci otrăvitoare, într-o pădure cufundată în întuneric. De ce? Cine ar alege acel întuneric deplin, chiar dacă fantezist? Unul dintre spiriduși, cu aripi hidoase și strălucitoare ca de libelulă, are păr blond-alburiu, care îmi amintește de Cassie. Mai

mult, spiridușul îmi amintește de visul pe care l-am avut cu ea și cu mantia ei neagră de pene, acea mantie otrăvitoare care, în loc să o elibereze, o omora. În fiecare săptămână, când privesc acel tablou, simt un imbold să îi spun femeii despre visul meu, despre fata aceea, despre ceea ce știu – nu în cuvinte, ci doar informații, ca o greutate apăsătoare, ca un miros vag – despre maturizare. Și, în fiecare săptămână, mă încăpățânez din ce în ce mai mult să nu îi spun nimic.

Acum știu, dacă are vreo importanță, ce înseamnă să fii o fată care se maturizează. Poți alege să nu îmbraci mantia, însă atunci nu vei fi niciodată liberă, nu îți vei putea lua zborul niciodată. Sau poți accepta mantia care îți este oferită, însă atunci nu vei ști dinainte care vor fi urmările, ce poate face mantia, ce va atrage odată cu ea. Alții ar putea înțelege mai bine, însă nu te vor putea salva. Tot ceea ce putem face pentru celălalt este să avem curajul să nu îi întoarcem spatele. Nici eu n-am făcut-o – până când am făcut-o.

Terapeuta aceasta și cu mine nu prea avem multe să ne spunem. Este o doamnă cumsecade, dar, sincer, ce știe ea? Pentru ea, eu nu sunt decât o altă adolescentă cu probleme, o fată a cărei prietenă suferă de o puternică depresie. Însă blestemul meu este că *văd* lucrurile, cunosc poveștile și cum se desfășoară ele, cunosc oamenii, așa cum sunt ei. Nu caut să știu aceste lucruri, le știu pur și simplu. Să fiu sinceră, mă simt obosită. Cassie s-a ales cu numele profetic, iar eu, cu blestemul – sau cu harul, depinde cum privești lucrurile. Dacă și doamna cea cumsecade ar înțelege aceste lucruri, atunci nu aș fi nevoită să i le explic; însă, fiindcă nu le înțelege – și îndrăznesc să spun că nu le înțelege –, nici nu are rost să încerc. Mi-ar plăcea ca cineva să-mi mai ia din povară sau măcar să mă ajute s-o duc. Dacă n-aș vedea, n-aș încerca să știu; și, desigur, nu ai cum să știi cu adevărat ce se întâmplă cu celălalt sau ce crede el că i se întâmplă, ceea ce înseamnă cam același lucru. Nu am de unde să știu ce a simțit Cassie atunci când mantia otrăvită i-a pătruns în piele. Nici măcar nu-mi pot imagina.

După ce oamenii de pe ambulanță au dus-o pe Cassie la feribotul spre Haverhill și polițiștii au venit ca să preia lucrurile ei,

Rudy m-a dus acasă. Părinții mei nu se treziseră încă, așadar ar fi putut să nu știe că eu plecasem de acasă. Rudy nu era genul de adult care să mă conducă până în fața ușii și să poarte o conversație cu mama – probabil că se temea de părinții mei mai tare decât majoritatea prietenilor mei. Am rămas câteva minute în cabina camionetei lui, unde era cald, doar noi trei – el, Bessie și cu mine –, copleșiți de evenimentele acelei dimineți. Putoarea nu mai era atât de puternică sau poate că nasul mi se obișnuise cu ea.

– Îți mulțumesc, Rudy, am spus eu într-un final. Și ție, Bessie…

Cățelușa și-a întors un ochi iscoditor spre mine și și-a dezvelit somnoroasă un colț.

– Paramedicii cred că ea se va face bine.

Rudy strângea volanul cu mâinile lui murdare.

– Ar fi bine să intru. Părinții mei se vor întreba unde sunt.

– Cu siguranță, domnișoară. Am crezut că se va apleca înspre mine, peste câine, însă n-a făcut-o. Când te vei duce s-o vizitezi, spune-i că Rudy se bucură că este bine, da?

Când m-am furișat în casă, mi-am dat seama că Rudy nu mă întrebase nici măcar o dată de ce crezusem că ea se afla la Bonnybrook. Probabil credea că știusem. Mă întrebam dacă părinții mei aveau să se supere pe mine atunci când urma să le spun ce se întâmplase. Trebuia să le povestesc despre timpul petrecut acolo cu ea, cu ani în urmă; mama n-avea să fie încântată, cu siguranță.

Și am avut dreptate. Vedeam cum mama se întunecă la față pe măsură ce îi povesteam, ca și când s-ar fi uitat la fiica ei și și-ar fi dat seama că nu era copilul pe care îl crezuse ea. Nu a spus nimic deosebit, doar a încuviințat din cap, însă mi-am dat seama că povestea despre mine și Cassie jucându-ne în azil în acea vară îndepărtată o tulbura aproape la fel de mult precum povestea actuală despre Cassie. Într-o oarecare măsură, într-un mod negrăit, mamei nu îi mai păsa atât de mult de Cassie. Era ușurată că fusese găsită și că era în siguranță, dar, în afară de asta, nu voia să știe mai multe. *Eu* eram importantă pentru ea; când Cassie făcuse parte din viața mea, vreme de atâția ani, și ea fusese importantă pentru

mama. Însă mama o eliminase de mult pe Cassie. Pentru părinții mei, ea era ceea ce se numea o „poamă rea", genul de copil pentru care compătimirea mută este cel mai optimist răspuns care există.

Acest lucru nu era adevărat doar în cazul mamei. Era pur și simplu adevărul. Luni, la școală, directorul ne-a adunat pe toți în sala de sport ca să ne anunțe că ea fusese găsită, că starea ei era stabilă și că se afla la spital, înconjurată de familia ei iubitoare, deci ar fi trebuit să ne bucurăm cu toții; sunt sigură că a folosit cuvântul „bucura" în special pentru mine. Dominând podiumul în costumul lui strâns pe coapse și cu freza sa îngrijită, semănând cu un rocker îmbătrânit la o nuntă, el ne-a rugat să respectăm intimitatea lui Cassie și a familiei ei (a familiei ei, a lui Anders Shute?), comentariu în urma căruia am auzit câteva remarci furioase în mulțimea din spatele meu; apoi el a spus că povestea aceasta era o chestiune privată și că nu mai aveam motive să discutăm pe marginea ei, prin urmare nu trebuia să mai facem speculații sau să răspândim zvonuri. După aceea ne-a trimis la ore. Firește că toată lumea vorbea pe holurile școlii doar despre Cassie.

– Hei, Julia! Un elev de clasa a zecea, pe care îl chema Ollie, care nu îmi vorbise niciodată până atunci, s-a apropiat de mine. Am auzit că și tu ai fost implicată, că ai ajutat-o să se ascundă.

Nu i-am răspuns, ci mi-am văzut mai departe de drum, cu ochii în pământ.

– Nu crede tot ce se spune, i-a răspuns Jodie în locul meu.

– Fata aia e o ușuratică, a zis unul dintre prietenii lui Ollie. Nu-ți amintești ultima petrecere din toamnă de la AJ? Era beată turtă.

– Și tu n-ai fost, idiotule?

Am fost surprinsă, fiindcă știam că și Jodie avea aceeași părere despre Cassie. Însă, cel mai mult, Jodie detesta ipocrizia băieților.

– Știu și eu, a insistat băiatul, nu cred c-am ajuns pe jumătate dezbrăcat într-o cameră cu fete, nu?

– Doar în visele tale, a răspuns Jodie, trăgându-mă de cot.

– Sun-o pe mama ta, mi-a sugerat ea. Du-te acasă. Ia-ți liber astăzi, poate mâine lucrurile se vor liniști.

– S-ar putea să nu se liniștească.

– Se vor liniști, crede-mă!

– De ce ești atât de sigură?

– Pentru că e la fel ca înainte, când credeai despre ea că e o fată mișto, mi-a zis Jodie. Nu vezi adevărul pentru că ții prea mult la ea. Îți distorsionează percepția. Adevărul e că ea a fost mult mai interesantă pentru oameni atunci când era dispărută. Acum se cunoaște deznodământul poveștii. S-a terminat. Iar sfârșitul nu este la fel de interesant precum cel pe care și l-au imaginat ei: ar fi putut fi o prostituată adolescentă în Times Square. Și-ar fi putut găsi un finanțator bătrân în Florida. Ar fi putut fi răpită. Ar fi putut fi omorâtă și ciopârțită, iar bucăți din trupul ei să fie aruncate pe plaja de pe insula Plum. Toate aceste lucruri ar fi făcut-o să fie specială, să rămână în amintirea oamenilor. Cineva ar fi putut face un film despre ea sau ar fi difuzat-o la știri. Ar fi putut exista un proces. Dar s-a dovedit a fi doar o puștoaică rebelă care s-a certat cu mama ei și care s-a dus pentru câteva nopți într-o clădire abandonată.

– A furat medicamente din trusa medicală a mamei ei. A încercat să se sinucidă.

– Bine, pare interesantă într-o oarecare măsură pentru asta, însă nimeni de la școală nu a aflat încă acest lucru. Ar fi fost o poveste mult mai bună dacă i-ar fi reușit.

– Doamne! Ești dură.

– Consideră-l un subiect pentru echipa de dezbateri, dacă ar fi să scrii despre el. Finalul fericit nu este un final. Nimeni nu e interesat în mod deosebit de un final fericit atunci când îi pasă mai mult de poveste decât de persoana implicată.

– Cum poți fi atât de rea?

– Nu sunt rea, a răspuns Jodie. Spun lucrurilor pe nume.

M-am dus acasă în ziua aceea, iar a doua zi, marți, mi-am luat o zi liberă. M-am întors la școală miercuri. Câțiva elevi păreau să se uite la mine cu subînțeles și să șoptească, de parcă ar fi spus: „Da, ea e prietena care a găsit-o". Noua prietenă a lui Cassie, Alma, și o fată pe care o chema Justine au venit la mine la cantină și m-au întrebat ce se

întâmplase. Nu le-am dat detalii – despre vomă, despre votcă sau despre flacoanele de medicamente –, le-am spus doar că se dusese să se ascundă în azil și că o făcuse, credeam eu, fiindcă fuseserăm acolo în copilărie. Auzisem zvonuri cum că Alma, cel puțin, se dusese să o viziteze pe Cassie, nu la spital, ci acasă, înainte ca ei să plece.

Copiii spuneau tot felul de povești, nu mie personal, ci prin școală. Se vehicula că Rudy Molinaro fusese iubitul ei și că trăiseră împreună la azil zile la rând; că Bev se mutase cu ea din oraș ca să o scape din ghearele lui Rudy. Se spunea că ea amenințase că va pleca pentru totdeauna dacă Bev nu îl părăsea pe Anders Shute. Se spunea că Anders Shute o molesta pe Cassie, iar mama ei aflase despre asta abia când ea fugise de-acasă. Se spunea că tatăl lui Cassie nu era mort și că o invitase pe Cassie – ba nu, le invitase pe Cassie și pe Bev – să meargă și să locuiască împreună cu el. Se spunea că tatăl lui Cassie era, de fapt, Rudy Molinaro și că ea fusese pregătită să o lase pe mama ei pentru el – ba nu, că aveau o aventură și că abia ulterior își dăduseră seama că era incest, că erau tată și fiică. Se spunea că ea încercase să se sinucidă pentru că fusese exmatriculată de la școală, pentru că avea o problemă cu drogurile, ba nu, pentru că fusese legată și violată de un grup de elevi din clasa a douăsprezecea din echipa de lacrosse. Se spunea că își vopsise părul – ba nu, se răsese în cap – când fugise de acasă. Se spunea că ea avusese o cădere nervoasă și că nu știuse unde se află atunci când fusese găsită la azil. Se spunea că ea și cu mine eram iubite secrete; se spunea că eu eram geloasă pe relația cu Anders/Rudy/Peter și că o ademenisem la azil ca să încerc să o ucid, dar că avusesem mustrări de conștiință în ultimul moment. Se spunea că ceea ce se întâmplase era învăluit în mister și că niciunul dintre noi nu avea să afle vreodată adevărul.

Eu n-am spus nimic – nici măcar lui Jodie –, și nici Peter. M-am gândit că era singurul dar al prieteniei potrivit, deși tardiv, pe care i-l puteam oferi lui Cassie: să păstrez pentru mine povestea pe care o știam – sau pe care credeam că o știu. N-aveau decât să spună ce voiau.

O vreme, oamenii din oraș au făcut speculații, au analizat, au calculat, și-au imaginat. Toată lumea își dorea o poveste, o continuare a

ei cu motive, cu punct culminant și cu deznodământ. În povestea lor – indiferent de forma pe care i-o dădeau ei –, Cassie era un fel de victimă: o victimă a dependenței, sau a abuzului, sau a mamei ei, sau a lui Anders, sau a lui Rudy, sau chiar a mea. Un cadavru ar fi constituit cea mai bună poveste, ar fi fost cap de afiș, iar noi toți am fi putut fi devastați, șocați, plini de remușcări și – prea târziu – iubitori.

Atunci, și doar atunci, eliberată de sinele ei carnal, păcătos, Cassie ar fi putut fi imortalizată, apoteozată, purificată în mod corespunzător și înălțată. Dacă ar fi fost ucisă, ne-am fi amintit-o cu toții ca pe drăgălașa Cassie, rănita Cassie, neglijata Cassie, frumoasa Cassie cu ochi de azur și cu păr blond, o Cassie purificată prin suferință. Orașul Royston ar fi revendicat-o și ar fi răscumpărat-o.

Însă, pentru că ea nu „își înfruntase soarta", cum se spunea, nimeni nu știa ce să facă în privința ei, cu ea, cu ideea că încă exista – „o fată cu probleme", a șoptit Mildred Bell cu tristețe din spatele tejghelei, cea mai îngăduitoare remarcă dintre toate – și, după câteva săptămâni derutante și agitate de zvonuri, oamenii și-au văzut pur și simplu mai departe de ale lor.

La școală, după câteva zile, elevii și-au îndreptat atenția spre alte lucruri: Sierra Franto, care își rupsese trei coaste după ce căzuse din copacul din fața ferestrei dormitorului ei; tatăl lui Alex Paul, antreprenorul de pompe funebre, care intrase în bucluc după ce încurcase corpurile neînsuflețite a două bunici la casa funerară. În cea mai mare parte, era la fel ca pe Instagram: dădeai mai departe; iar Cassie dispăruse de pe ecran.

Înainte să plece, Cassie refuzase categoric să mă vadă. I-am trimis e-mailuri și mesaje, însă ea nu mi-a răspuns. Eram prea prudentă ca să sun acasă la ea, din mai multe motive. Într-un final, pe la mijlocul lunii mai, după ce Cassie se întorsese acasă de la spital pentru câteva săptămâni, a sunat mama și a răspuns Bev.

– Drăguț din partea ta că ai sunat, i-a spus ea mamei – pe un ton oficial, mi-a zis mama, de parcă ar fi fost două femei care abia se

cunoșteau. Îi suntem profund recunoscători Juliei pentru că a ajutat la găsirea lui Cassie. („Ai zice că femeia a pus mâna pe telefon și te-a sunat ea ca să-ți mulțumească, nu-i așa? a zis tata. Pentru că i-ai salvat viața fiicei ei... O nimica toată, la urma urmei.") Apoi Bev a continuat: A fost o perioadă grea, după cum îți poți imagina, mai ales pentru Cassie, care a fost destul de stresată.

Mamei i-a atras atenția acest cuvânt și mi l-a repetat și mie, pentru că ea se așteptase la cuvântul „deprimată", care părea evident; dar auzise în schimb „stresată", cuvânt care, deși adevărat, nu părea suficient de puternic având în vedere circumstanțele.

– Încercăm să mergem înainte, să privim în viitor... a continuat Bev.

– Firește, a spus mama, încercând să o încurajeze.

– Ne mutăm din Royston, a zis Bev apoi. Este important să o luăm de la capăt.

– Firește. Dar când?

– La sfârșitul săptămânii viitoare.

– Dumnezeule! Mama nu și-a putut ascunde mirarea. Și cum vă veți descurca? Toată viața voastră...

– I-am anunțat pe cei de la azil. Au înțeles, acestea sunt circumstanțe speciale. Nu mai putem rămâne în Royston acum.

Mama a fost surprinsă și de aceste cuvinte: îi venea să întrebe „De ce nu?", însă atitudinea lui Bev era atât de distantă, atât de ciudată, încât nu a îndrăznit.

– Unde vă mutați? a întrebat ea apoi, pe un ton cât se poate de politicos.

– Aș prefera să nu spun. Nu-ți face griji, partea bună a profesiei mele este că întotdeauna există un post disponibil pentru cineva cu aptitudini.

(„Profesia ei e moartea, a observat tata. Aici are dreptate.")

– Și Anders? a întrebat mama. Cu siguranță, un doctor de calibrul lui are nevoie de timp...

Bev a întrerupt-o cu un plescăit din limbă. Mama a spus că putea vedea cu ochii minții dezamăgirea de pe fața lui Bev, nările

care i se îngustau și buzele care i se subțiau. O priveliște care ne era tuturor familiară.

– Anders Shute nu se va muta cu noi, a spus Bev.

O singură frază, pur și simplu.

– Doar tu și cu Cassie?

– Corect.

– Vai, Doamne! Înțeleg. Dacă tot se va întâmpla atât de repede – știu cât de ocupată ești acum –, trebuie să-ți spun că ar însemna foarte mult pentru Julia dacă ar vedea-o pe Cassie, a spus mama. Înainte să plecați – doar ca să se asigure că este bine. Pentru că, știi, a fost destul de traumatizant pentru Julia... ultima oară când a văzut-o pe Cassie…

Mama a mărturisit ulterior că știa deja, după propria-i voce tărăgănată, că nu se aștepta ca Bev să accepte.

– Tocmai asta e, a spus Bev. Cassie a mea a trecut printr-o perioadă extrem de traumatizantă și orice i-ar aduce aminte de ea, ei bine… Îmi pare rău, dar trebuie să refuz. Știu că vei înțelege.

– Desigur, a spus mama din nou, deși mie mi-a mărturisit apoi că nu a înțeles nicio secundă. (Dar trauma prin care ai trecut *tu*? mi-a zis mama. A fost un miracol că ai găsit-o. Și îngrozitor că a trebuit să o vezi în halul acela.)

Mama a clătinat din cap.

Îmi dădeam seama, în timp ce avea această conversație – în bucătărie, pregătind cina, ca multe altele dintre conversațiile noastre, eu spălând salata în chiuvetă, ea călind bucățile de carne pentru tocăniță –, că mama era speriată. Puteai să-ți dai seama de asta după furia cu care împungea carnea.

– Nu înțeleg, a spus ea. Nimic din toate astea n-are vreo logică pentru mine.

La momentul respectiv, mama nu știa tot ce se întâmplase – sau cel puțin ceea ce îi spusese Cassie lui Peter că se întâmplase în Bangor, dar și după aceea. Eu smulgeam frunzele de salată, apoi le aruncam în strecurătoare, stând cu spatele la ea. Nu știam dacă ar fi însemnat trădare să îi povestesc ce știam.

– Ce nu are logică? am întrebat-o eu.

– Te pune pe gânduri, a zis ea. Ceea ce nu știi. Ceea ce se întâmplă în jurul tău și tu nu vezi.

Am rămas tăcute un minut, fiecare cu treaba ei.

– Mă întreb, Julia, scumpa mea fiică, oare eu chiar am habar cum este viața ta? Sau cine ești?

– Nu fi prostuță, mamă!

Însă nu se înșela în totalitate. Și eu conștientizasem de curând cât de singuratici suntem fiecare dintre noi, cât de puțin din noi și din viețile noastre împărtășim, chiar și atunci când împărțim camerele, orele și conversațiile. O cunoșteam pe Cassie de-o viață, îi cunoșteam gesturile, expresiile și timbrul vocii, știam cum gândea și îi cunoșteam simțul umorului, știam prin ce ne asemănam și prin ce ne diferențiam. Nu eram noi oare surori secrete, legate prin cordonul ombilical? Atenția mi-a fost distrasă de la ea și, într-o clipită, mi s-a părut, privind în retrospectivă, că ea se schimbase, că lucrurile se schimbaseră. Zilele se scurseseră una după cealaltă, luni în care eu rămăsesem – sau crezusem că rămăsesem – aceeași Julia (deși, cine-ar fi putut ști cu adevărat?), și în acele zile, în timp ce eu îmi urmam drumul firesc, viața lui Cassie se schimbase radical, în spatele unui ecran, în spatele ușilor căsuței de pe strada înfundată, până când ceea ce eu credeam că știu mi-a devenit cu totul necunoscut, iar persoana pe care credeam că o recunosc a devenit străină de mine. Eu eram uitucul Goya de la Curtea spaniolă, ea, Revoluția Franceză.

Nu știusem ce gândea ea, ce trăia ea; și totuși, instinctiv, știusem cum să o găsesc – ea nu se schimbase chiar atât de mult. Ceea ce nu anticipasem era faptul că ea nu voise să fie găsită. Că ultima privire pe care mi-o va arunca va fi plină de furie.

Acolo, în bucătărie, cu mama, ea la aragaz, eu la chiuvetă, am înțeles pentru prima oară ca un adult că și mamei îi era teamă de acest abis, nu asociat cu prietena mea Cassie, ci asociat cu mine, cu mama și cu mine. Am înțeles că ea crezuse că mă cunoaște – sânge din sângele ei, adusă pe lume dintre coapsele ei, mereu lângă ea, și totuși, undeva, în interiorul ei – și că se temea acum, poate pentru prima oară, că nu mă cunoaște deloc. M-am întors și am îmbrățișat-o

– nu mai era mai mare decât mine; de fapt, eu eram mai înaltă decât ea –, apoi am strâns-o tare la piept, am sărutat-o pe obrazul moale și i-am șoptit din nou la ureche: „Nu fi prostuță, mamă!" Apoi am adăugat: „N-ai de ce te teme". De atâtea ori îmi spusese mama aceste cuvinte, făcând acest gest de iubire și de reasigurare. Însă aceasta era prima oară când eu făceam asta pentru ea. Și prima oară când am înțeles că aceste cuvinte ar fi putut să nu fie adevărate.

Peter a mai văzut-o o dată pe Cassie. Nu intenționat și nu ca să îi vorbească, dar a văzut-o. La câteva zile după ce Bev o refuzase pe mama, Peter se afla cu tatăl lui la magazinul Target, la ora 9.00 seara, după antrenamentul lui de atletism, ca să cumpere mâncare pentru câine, prosoape de hârtie și un nou încărcător pentru telefonul lui. S-au întâlnit întâmplător cu Bev și Cassie pe culoarul dintre cosmetice și produse de menaj. Cassie, albă la față ca varul, împingea căruciorul, a zis el, ascunsă după plasa roșie din plastic. Bev s-a postat efectiv în fața ei – cu trupul ei voluptuos, gelatinos și mirositor – când el s-a apropiat. Aveau câteva prosoape albe de baie în cărucior, a zis el, și un flacon auriu de fixativ. Asta a observat el. Cassie l-a salutat, însă nu a ieșit din spatele căruciorului, iar ochii îi erau triști, a remarcat el. Peter s-a gândit că poate lua medicamente, fiindcă mișcările îi erau lente. Bev, care nu îl plăcuse niciodată pe Peter, avea un zâmbet forțat.

– Niște cumpărături de ultim moment, a zis ea. Avem atâtea de făcut înainte de plecare!

Apoi a împins-o forțat pe Cassie pe culoarul cu mâncare pentru animale – ca un răpitor, a zis Peter – și asta a fost tot. Cassie avea în picioare papuci de casă, dintr-aceia pufoși. El s-a simțit prost că ea nu s-a uitat înapoi.

– De parcă ar fi fost ostatică, a spus el din nou. De parcă n-ar fi fost ea.

Indiferent ce-o fi însemnat asta.

Vreme de aproape un an, Anders Shute nu a plecat nicăieri. A rămas în căsuța de pe strada înfundată – a închiriat-o de la Bev,

cred, până când aceasta urma să o vândă în primăvara următoare –, iar când îl vedeai, arareori, în magazinul lui Bell sau în Rite Aid, își întindea buzele subțiri într-un zâmbet și își înclina ușor capul drept salut, apoi își vedea mai departe de drum.

Comunitatea a concluzionat, în linii mari, datorită prezenței lui, că el nu greșise cu nimic, că indiferent ce zvonuri ieșiseră din căsuță, acestea puteau fi rezumate simplu: „Lucrurile n-au mers" sau „Bev și Cassie au avut nevoie de un nou început". Dar nu era oare Anders Shute sursa disperării lui Cassie? Nu o distrusese el la fel de sigur cum Leo, pitbullul, îi sfâșiase mâna? Nu le-am mărturisit aceste lucruri părinților noștri, iar dacă ei gândeau la fel, cu siguranță nu-și rosteau temerile cu voce tare.

Poate și Anders era nevinovat – urât, ciudat și ursuz, dar nimic mai mult decât suma acestor caracteristici nefericite. Peter și cu mine ne întrebam dacă nu cumva era vorba despre Bev, îngerul morții. Ce era adevăr și ce era minciună în povestea lui Cassie? Oare pe tatăl ei îl chemase vreodată Burnes? De unde venea Bev și unde plecau acum? Indiferent unde se mutau, într-o asemenea grabă, nu era pentru că aveau „cunoștințe" acolo – din câte știam noi, din câte știa Cassie, Bev nu avea cunoștințe. Și, că tot veni vorba, poate că, acolo unde au plecat, ele nu au mai fost Bev și Cassie Burnes. Luni întregi după aceea, le-am căutat numele pe Google și nu am găsit nimic, niciun indiciu după viața lor din Royston, de parcă dispăruseră de pe fața pământului. Am sperat că poate Cassie îmi va scrie, că mă va suna sau că îmi va trimite un mesaj, însă n-a făcut-o.

Până la mijlocul verii, în Royston nu se mai vorbea deloc de ea. Odată ce școala s-a terminat, copiii s-au angajat ca salvamari sau consilieri de tabără, s-au dus în excursii cu bicicleta sau la școli de vară, și-au îndreptat atenția spre mama lui Jodie, care fusese diagnosticată cu cancer la sân sau spre incendiul de la fabrica Henkel. Adulții nu mai aveau ce spune, prin urmare nu mai spuneau nimic,

iar tăcerea care o învăluia pe Cassie a devenit și mai adâncă decât cea din mormânt, ca și când Cassie nu ar fi existat niciodată.

La început, Peter și cu mine vorbeam des despre ea, în timp ce ne țineam de mână, căci ajunsese în cele din urmă să vadă prietenia noastră ca iubire, așa cum o văzusem eu mereu. Însă, pe măsură ce treceau săptămânile, vorbeam tot mai rar despre ea. Nici chiar noi, care știam la fel de mult ca și restul lumii, nu puteam spune prea multe înainte să ajungem să ne învârtim în jurul cozii.

Peter era convins că Bev Burnes își schimbase numele, că prietena noastră, oriunde ar fi mers, nu mai era Cassie Burnes. El credea, după ce reflectase mai bine, că Bev era o visătoare, o impostoare care țesea poveste după poveste și că deceniul petrecut în Royston era doar un episod dintr-o serie de drame. După părerea lui, nu existase niciodată un Clarke Burnes, iar profesorul de fotbal pe care Cassie îl găsise în Bangor era doar o coincidență ciudată.

– Imaginează-ți-l pe bietul om, a zis Peter, când s-a trezit din senin la ușă cu o copilă nebună cu fes pe cap, într-o dimineață de luni. Cum crezi că s-a simțit?

Mă întrebam dacă Arthur C. Burnes vorbise despre asta cu soția lui, Anna Maria, dacă vorbiseră despre Cassie, dacă pentru ei ea mai exista.

Peter credea că, încă de la început, Bev avusese un alt nume – nici măcar nu știam unde copilărise. Rochester, New York? Lancaster, Pennsylvania? Lângă Wilmington? De ce nu știa nimeni precis și de ce nu observa nimeni că nu știa? Peter credea că Bev era asemenea escrocilor din emisiunile cu criminali de la televizor, cu nume inventat și identitate falsă, răspândind moartea prin țară cu punga ei de morfină, oxicodonă și fentanil – așa-numitul „înger al îndurării". Poate că Bev nu știuse niciodată cine era tatăl lui Cassie, zicea el. Era posibil ca ea nici să nu fie copilul lui Bev.

– Exagerezi, am spus.

– De ce? Se întâmplă, a zis el.

Nu voiam să cred că istoria solidă a copilăriei mele se putea destrăma pur și simplu la cheremul nostru.

– Nu se întâmplă prea des, am răspuns eu. Îi cunoaștem pe acești oameni.

Eu eram pregătită să îl învinuiesc pe Anders Shute: apariția lui în viața lor, faptul că o sedusese pe Bev, interesul lui sinistru de a o controla pe Cassie, care ar fi putut evolua în nenumărate moduri. Ea nu ne spusese nimic anume, nici lui Peter, nici mie, însă ceva nu era în regulă în casa aceea. Amândoi știam asta. De ce n-am fi crezut, așa cum crezuse și Cassie, că Clarke Burnes exista? De ce n-am fi crezut, așa cum crezuse și Cassie în legătură cu pisica ei, Electra, că ea ducea o altă viață, una mai bună, undeva în apropiere, că mânca din farfurii de argint și că o aștepta un viitor frumos?

Îmi doresc cu ardoare să cred asta, atât pentru mine, cât și pentru ea. La urma urmei, toate poveștile noastre sunt mai mult sau mai puțin inventate. Ceea ce nu pare o fantezie – ceea ce pare, de fapt, cel mai real – este coșmarul meu despre Cassie și mantia otrăvită, sentimentul că asta înseamnă să te maturizezi. Indiferent ce alegeri credem că facem, indiferent ce credem că se află sub controlul nostru, există o viață și un destin pe care nu le putem înțelege în totalitate. Faptul că presimt cum se va desfășura firul poveștii, faptul că i-am putut salva viața lui Cassie Burnes în acea sâmbătă dimineață de aprilie, din urmă cu câțiva ani, reprezintă doar o iluzie de care mă agăț. Ce va fi va fi, inevitabil, și nu pentru că soarta este de nezdruncinat, ci pentru că niciunul dintre noi nu vede limpede: reușim să vedem doar ca printr-o sticlă fumurie.

Seara trecută, în timpul cinei, părinții mei au început din nou conversația despre facultate. În toamna asta va trebui să mă înscriu. Stăteam la masa din bucătărie, transpirând, cu ferestrele deschise ca să intre briza. Soarele arunca raze de lumină și umbre peste grădină, iar siluetele arțarilor se conturau pe cerul însângerat. Auzeam orăcăitul broaștelor de copaci și strigătele îndepărtate ale copiilor familiei Saghafi, care se bălăceau în piscină. („Marco…“ „…Polo“). Tata a adus subiectul în discuție: trebuia să planificăm câteva vizite la facultăți în august, înainte de începerea școlii.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului, ridicându-l pe două picioare – gest care o enervează pe mama, fiindcă își imaginează de fiecare dată că el va cădea și va lăsa urme de zgârieturi pe pardoseală –, și a început să vorbească fără să se uite la mine, ca și când răspunsul meu nu l-ar fi interesat deloc.

– Păreri?

– Eu vreau să joc teatru, am spus, ceea ce nu era o noutate, firește.

Pentru mine era însă o noutate, pentru că această dorință avea întâietate.

– Bineînțeles că vrei, scumpo. Fără să ne întrebe, mama a mai tăiat câteva felii de plăcintă și ni le-a așezat în farfurie. Dar nu așa îți alegi facultatea.

– De ce nu?

– Chiar așa, Carole, de ce nu? Tata a lăsat scaunul să cadă cu zgomot pe cele patru picioare și și-a luat furculița în mână. Ce are dacă vrea să se facă actriță?

– Nu obții o *diplomă* din actorie, a răspuns mama.

– Poate că nu, am zis eu, dar pot să aleg ce piese mă interesează dacă programul de teatru este bun.

– Ce este atât de atractiv la actorie? m-a întrebat mama.

Ea ar vrea ca eu să fiu interesată de politică sau de științe; crede că este obligația unei femei, chiar și acum. Pentru ea, actoria este o chestie pasivă, secundară – rostești replici pe care le-a scris altcineva și pretinzi a fi o altă persoană.

– Revino-ți, Carole, las-o în pace.

– Nu o bat la cap. Sunt pur și simplu curioasă.

– Chiar trebuie să explic?

- Încearcă, a spus mama.

Avea expresia interesată a unui om matur, cu sprâncenele ridicate și cu un zâmbet schițat și forțat pe buze.

– Nu poți spune că actoria este irelevantă din punct de vedere cultural. Eram conștientă că tonul meu era defensiv. Nu există ceva mai important pentru cultura noastră.

– Decât *teatrul*?

– Decât a juca teatru. Televiziune, filme, orice-ar fi. Asta ne *definește* pe noi, americanii.

– M-ai pierdut aici, a spus tata zâmbind. Eu sunt american și sunt doctor stomatolog. Pe mine mă interesează dinții.

– Știi la ce mă refer.

– Nu prea știu, scumpo. Explică-ne.

– Mie îmi place pur și simplu să joc teatru, bine? Nu este suficient?

Tata m-a bătut ușor pe dosul palmei pe care o țineam pe masă.

– Firește că este suficient, a zis el. Mama ta exagerează. Știm că îți place asta și e în regulă. A tăcut o clipă, apoi a adăugat:. Nu vrea decât să te gândești de ce îți place. Poate există și alte lucruri, nu știu, alte variante care te-ar putea interesa. Nu ca să înlocuiești actoria, ci pe lângă actorie.

– Cum ar fi să vindec cancerul?

El a râs.

– Ceva de genul.

Eu am negat dând din cap, apoi am schimbat subiectul.

Cum le-aș fi putut explica faptul că, pentru mine, totul părea un rol, o piesă de teatru? Cu toții ne îmbrăcăm costumele și măștile și jucăm un rol. Luăm această mare vastă, rudimentară și de neînțeles de evenimente și de emoții în care suntem scufundați și o modelăm într-o narațiune simplă, într-o poveste pe care o luăm drept adevărată. Spre exemplu, eu ador avocado, dar detest varza de Bruxelles. Sau: sunt foarte bună la engleză, dar nu la fel de bună la matematică. Sau: sunt o prietenă devotată, care ar face orice pentru cei dragi. Sau: te cunosc atât de bine, încât îți pot anticipa fiecare gest. Sau: mă cunosc bine pe mine însămi și așa este când ești ca mine.

Însă, în realitate, nu știm nimic în afară de cum ar trebui să se desfășoare povestea. Vrem să credem că este povestea noastră, sperând că totul va fi bine în cele din urmă. Diferența este că, pe scenă sau în film, suntem conștienți de acest artificiu, acceptând că am creat o lume care exclude ceea ce nu știm. Asemenea zeilor, inventăm o lume care are logică.

În filmul despre viața lui Cassie, ea își revine în urma suferinței (pentru că tot ceea ce a îndurat se poate numi suferință), iar Bev redevine pentru Cassie acea persoană pe care ea o știa de mult – acea mamă durdulie, atotștiutoare și extrem de iubitoare, aliata ei de nădejde într-o lume singuratică. În film, Cassie o ia de la capăt într-un liceu din Stamford, Connecticut, din Atlanta, Georgia, sau din Portland, Oregon, începând un nou capitol, în care poate fi oricine își dorește să fie: populară, iubită, nevătămată și liberă, îndreptându-se către un viitor imaculat.

În această viață nouă, unde întunericul din Bonnybrook este dat uitării pentru totdeauna, ea înoată, alunecând perfect în apa cristalină a după-amiezilor aurii, asemenea apei din cariera de piatră. Fundul apei nu este niciodată tulbure sau amenințător, iar ea știe că nu se va îneca niciodată. Iar când vom vedea acest film – dacă îl vor face vreodată, dacă va fi difuzat vreodată pe ecrane –, vom spune: Da, desigur. *Asta* înseamnă să fii tânăr. Aceasta este povestea adevărată, această viziune frumoasă: mișcările calme ale lui Cassie și valurile liniștite pe care le provoacă acestea; panglica din părul ei blond-alburiu; apa verzuie și lină, umbrită la mal de ramuri; bolovanii roșietici, care par imenși pe fundalul cerului albastru. *Asta* nu vom uita niciodată.

MULȚUMIRI

Inima mea este plină de recunoștință pentru înțeleptul și generosul meu editor, Jill Bialosky, și pentru echipa uimitoare de la W.W. Norton; dar și pentru Ursula Doyle, Charlie King și toți cei de la Fleet/Little, Brown UK. Infinite mulțumiri lui Sarah Chalfant și lui Andrew Wylie, agenții mei, susținători minunați și ființe nemaipomenite.

Mulțumiri și familiei mele dragi și prietenilor care m-au sprijinit la bine și la rău: îi mulțumesc lui James, iubirea mea și primul meu cititor; lui Lucian, pentru că ne-a făcut să râdem; Liviei, cea de-a doua cititoare a mea, ale cărei păreri și sugestii sunt de neprețuit.

Îi mulțumesc, de asemenea, Louisei Glück, pentru poezia ei, *Toiul verii*, care m-a inspirat.

CLAIRE MESSUD este o romancieră americană de succes și profesoară de scriere creativă. Este cunoscută grație romanului *Copiii împăratului*, apărut în 2006. Locuiește împreună cu soțul și familia sa în Cambridge, Massachusetts.
Născută în Greenwich, Connecticut, Messud a crescut în Statele Unite, în Australia și în Canada, revenind în Statele Unite pe când era adolescentă. Mama sa este canadiancă, iar tatăl ei este francez din Algeria franceză. A studiat la Academia Milton, la Universitatea Yale și la Universitatea Cambridge, unde și-a întâlnit soțul, criticul literar britanic James Wood.

„*Prietenie dispărută*, al șaptelea roman al lui Claire Messud, ar putea fi pentru tinerele fete ceea ce a reprezentat *De veghe în lanul de secară* pentru generații întregi de băieți. Este unul dintre acele romane care par să cuprindă tot ceea ce este mai important în această perioadă intensă a vieții, de dragoste absolută și de căutări."

SARAH HARRISON SMITH, *Amazon Book Review*

„Claire Messud ajunge la apogeul talentului său, explorând cu măiestrie tranziția volatilă de la copilărie la adolescență."

SAM SACKS, *Wall Street Journal*

„Messud se dedică unei explorări profunde a personajelor ei, care dezvăluie și explorează impulsurile ascunse ce le motivează poveștile. Atât proza autoarei, cât și inteligența emoțională a acesteia îți taie, pur și simplu, răsuflarea."

San Francisco Chronicle

„Un roman despre trecerea către maturitate... Messud reușește să sublinieze, în paginile romanului său, natura complicată a adolescenței, prezentând un portret nuanțat al iubirii inocente și al loialității care se deteriorează sub presiunea maturității care se apropie."

JANE CIABATTARI, *BBC*

ISBN: 978-606-006-108-3